ENERGIA UNIVERSALA

O cercetare sistematică şi ştiinţifică

dr.Bedri Cetin

Despre autor

Autorul, ***Bedri Cag Cetin***, a obţinut titlurile de Master şi de Doctor în inginerie electrică, la Institutul de Tehnologie din Caltech, Pasadena, California.
Ca parte a tezei sale de doctorat, el a introdus o nouă teorie globală de optimizare, ce a fost aplicată mai târziu în domeniul Roboticii, Sistemelor Neuronale şi mai recent în Seismologie. În timpul anilor petrecuţi la Caltech, autorul a excelat în domeniul Neuroştiinţei şi Neuropsihologiei.
Odată finalizate lucrările solicitate de teza sa de doctorat, a început să lucreze la Institutul Naţional pentru Sănătate Mentală din Betheseda, Maryland, unde cercetările sale realizate în Laboratorul de boli clinice au fost orientate pe legătura dintre memoria traumatică şi tulburările psihologice.
Mai târziu se mută în Virginia şi colaborează cu profesorul Stanley Sobottka, în efectuarea unor studii asupra Conştiinţei şi interpretarea fundamentelor Fizicii Cuantice, în cadrul Departamentului de Fizică al Universităţii din Virginia. În prezent locuieşte în Crozet, unde realizează studii şi cercetări independente.

Autorul poate fi contactat:
prin Internet la: bedri@attglobal.net
sau la adresa: 5791 Sugar Hollow Rd.
Crozet, VA 22932 **USA**

C u v â n t u l t r a d u c ă t o r u l u i

Calea Spirituală nu este simplă, însă dacă ai păşit pe ea, nu mai ai drum de întoarcere...
Cartea de excepţie “***ENERGIA UNIVERSALĂ–O cercetare sistematică şi ştiinţifică”*** este un ghid valoros pentru **Căutătorii Adevărului**. Vă rog să urmaţi sfatul meu, citiţi-o şi Lumina Spirituală vă va învălui cu siguranţă. Prin această carte, care poate fi considerată ca un Dar Divin, autorul mijloceşte

spiritului nostru înţelegerea Adevărului Universal. Deşi traducerea nu poate înlocui textul original, dacă ne străduim să asimilăm conţinutul, vom recunoaşte desigur semnificaţia acestei lucrări pentru umanitate, în ciuda imperfecţiunilor inerente unei
traduceri. Mulţumesc din suflet autorului, remarcabilului şi iluminatului om de ştiinţă, ***Bedri C. Cetin***, pentru permisiunea acordată de a vă oferi versiunea în limba română. Poate că într-o bună zi, ***Bedri*** va fi în mijlocul nostru, împărtăşindu-ne pe viu din învăţătura şi experienţele sale.

Beatrice

REZUMAT

Cartea „***ENERGIA UNIVERSALĂ – O cercetare sistematică şi ştiinţifică”***, ne prezintă conceptul unei vieţi nelimitate şi abundente, dătătoare de energie. Cunoscută şi sub numele de „Chi” sau „Prana”, Energia Universală este folosită de sute de ani în culturile orientale, pentru tratarea cu succes a bolilor pornind de la răceală până la cancer.
Energia este elementul fundamental al multor terapii, Tehnica Energiei Universale, Reiki, Qi Quong, Tai Chi, Acupunctură şi Yoga, folosite de milioane de oameni ce doresc să-şi menţină şi să-şi îmbunătăţească sănătatea, utilizând pe lângă medicina tradiţională, tehnici complementare de vindecare. Toate aceste practici caută să armonizeze Energia Universală ce curge prin corpurile noastre, chiar dacă natura acestei energii invizibile este încă pentru cei mai mulţi dintre noi, un mister. Fascinantă, cartea combină înţelepciunea popoarelor antice cu cele mai avansate date ştiinţifice şi dezvăluie

SECRETELE CELEI MAI PUTERNICE UNELTE VINDECĂTOARE.

Ea se adresează atât cititorului obişnuit,
cât şi omului de ştiinţă, toate realizările ştiinţifice fiind prezentate într-un mod simplu, fără a-şi pierde însă autoritatea.
Citind această carte veţi „plonja” într-o călătorie uimitoare, plină de învăţătură iluminată şi de iubire necondiţionată şi veţi descoperi :

- definiţia clară şi ştiinţifică a principiilor Energiei Universale
- natura şi cauza principală a celor mai multe boli
- cum să ne ocupăm de boală, folosind Energia Universală
- puterea conştiinţei şi a concentrării
- cum să îndepărtăm sursa şi simptomele bolii
- adevărata natură a corpului uman
- arta respiraţiei
- natura iluziilor, a ego-ului şi principala cauză a suferinţei
- pătrunderea spirituală în adevărul de sine
- bazele ştiinţifice ale spiritualităţii
- calea spre iluminare şi realizarea de sine, şi multe altele...

Scrisă de un om de ştiinţă, ***Bedri Cag Cetin***, specializat în Fizica Cuantică şi Astrofizică, Neuroştiinţă (studiul creierului) şi Filozofii Orientale, această carte vă va ghida spre ADEVĂRUL ETERN, unde VOI veţi depăşiţi toate limitările şi suferinţa.

NOTĂ IMPORTANTĂ

Nu este în intenţia autorului sau a editorului să propună metoda energiei, conţinută în această carte, ca pe un înlocuitor al tratamentului medical obişnuit sau al consultării medicului.

Învăţătura şi exerciţiile prezentate în această carte pot fi folosite numai ca medicină
complementară.

Referitor la orice boală sau disconfort, trebuie întotdeauna să consultaţi întâi medicul.

Tratamentul cu energie, descris în această carte, este numai un complement al tratamentului primar din medicina tradiţională.

Dragă cititorule,

„Fie ca Tu să depăşeşti toate suferinţele şi fie ca Tu să te bucuri din plin de viaţa Ta, cu pacea şi energia dăruită de înţelegerea Adevăratului Tu – Tot ce există este Sursa şi Tu eşti Aceea."
Autorul

1. Introducere

În această carte veţi putea găsi răspunsuri detaliate şi sistematizate la întrebări, precum: „Ce este Energia Universală ?", „Ce sunt chakrele ?", „Cum lucrează tratamentul cu Energie Universală ?", „Care este principala cauză a tuturor bolilor ?", „Care este Adevărul fundamental despre corpul uman şi despre existenţa universală ?", „Cum putem vindeca sau preveni bolile ?" şi multe altele. La sfârşitul cărţii veţi găsi şi o secţiune intitulată Bazele spiritualităţii, unde veţi citi (în concordanţă cu credinţa autorului), una dintre cele mai sistematizate cercetări, realizate vreodată în spiritualitate.

Aproape toate subiectele acestei cărţi sunt urmate de un comentariu ştiinţific, în care sunt prezentate cele mai recente descoperiri şi realizări ale ştiinţei, într-un mod care susţine, confirmă sau dovedeşte temeinicia subiectului ce urmează. Veţi observa că filozofia principală a textului a fost dezvoltată mână în mână cu ştiinţa. În momentul în care filozofia subiectului străbate curentul ştiinţific al învăţăturii, sunt prezentate interpretări posibil, ştiinţifice, în speranţa că în viitor ele vor fi dovedite de oamenii de ştiinţă. Toate cercetările ştiinţifice sunt prezentate astfel încât şi un cititor obişnuit, nu cu prea multe cunoştinţe ştiinţifice, să fie în stare să le înţeleagă.

Pentru a da o mai largă perspectivă subiectelor abordate, această carte a fost scrisă în mod interdisciplinar. Veţi găsi multe domenii ştiinţifice sau metaştiinţifice încorporate: medicina tradiţională, medicina alternativă, neuroştiinţa, anatomia, fiziologia, psihologia, filozofiile orientale, fizica cuantică şi astrofizica. Autorul consideră că aceste domenii necesită a fi luate în seamă în mod colectiv, pentru a descrie subiectele esenţiale conţinute de această carte. Concepte precum „Energia Universală sau „Adevărul despre existenţa noastră" nu pot fi limitate doar

la unul sau două domenii ştiinţifice, fără a se face astfel o nedreptate. Intenţia autorului este de a elucida faptul că Adevărul infinit este prin natura lui vast şi nemărginit şi în acest context, scrierea cărţii de faţă a constituit pentru sine, mai mult decât o provocare.
În textul ce urmează, veţi găsi prezente multe repetiţii, de fiecare dată în forma lor cea mai nouă. Autorul speră totuşi ca acestea să nu fie plictisitoare. Astfel de repetiţii sunt necesare pentru a prezenta şi întări noile concepte ce ne sunt încă aşa de străine, şi la un moment sunt chiar contrarii gândirii noastre tradiţionale şi căii noastre vechi şi limitate de înţelegere a Adevărului. Cartea este plină de realităţi senzaţionale şi de informaţii noi, ce sporesc înţelepciunea, bucuria şi
încântarea spirituală. Veţi învăţa că trupul nostru fizic nu reprezintă nimic, este doar un câmp energetic, ce vibrează individualizat, strâns şi constant cu Câmpul Universal, înconjurător. Veţi descoperi că acest Câmp Universal înconjurător hrăneşte continuu cu Energie Universală corpurile noastre, în timpul tratamentului cu Energie Universală. Veţi vedea că Energia Universală este energia esenţială în Univers, de natură subtilă, de cele mai multe ori invizibilă, din care sunt formate toate celelalte energii. Veţi înţelege că toată materia din jurul nostru nu
reprezintă nimic, sunt numai diferite vibraţii ale unicului Câmp Universal şi orice separare este o iluzie. Veţi afla că totul în Univers este splendid conectat şi faptul că Tu cel adevărat nu eşti corpul, ci Sursa din care totul se manifestă. Vă vor surprinde cu siguranţă aceste detalii, alături de descoperirea multor noi nivele ale realităţii. Dorinţa autorului este ca cititorul să beneficieze de această carte din punct de vedere fizic, mental şi spiritual.

2. Ce este Energia Universală ?

Tot ce există este Câmpul de Energie Universală. Nu există nimic altceva decât Câmp de Energie
Universală, elementul de bază ce constituie Universul nostru. Toată materia (stele, pământ, plante, oameni etc.) este pur şi simplu intensificarea acestui câmp. Tot ce vedem în jurul nostru (inclusiv noi înşine) este expresia sau manifestarea acestui Unic Câmp. Precum gheaţa este făcută din apă, tot ce apare în jurul nostru, ca fiind solid (inclusiv corpurile noastre) este în esenţă constituit din Câmpul de Energie Universală. Diversele vibraţii ale acestui câmp sunt percepute cu simţurile noastre ca fiind diferite forme ale materiei. Termenul „Câmp de Energie Universală” se sprijină pe particulele minuscule numite „Superstrings” (în traducere – supercoarde), ce se întind într-o manieră continuă în tot spaţiul. Cu alte cuvinte, Câmpul de Energie Universală este un concept pe care noi îl utilizăm pentru a descrie câmpul continuu, ca mişcare a „Superstring”-urilor. Deci, Câmpul de Energie Universală este doar un alt nume pentru „Superstring”-uri, care sunt cele mai mici particule existente, mult mai mici decât atomii sau decât orice altceva. Aceste particule nu sunt decelabile cu
simţurile noastre, ele se mişcă constant şi vibrează. Cel mai important fapt este că acest câmp mobil transportă o cantitate uriaşă de energie, pe care noi o numim Energie Universală.

Comentariu ştiinţific

Materia este o formă a energiei. Aceasta a fost dovedită de Einstein, prin celebra sa formulă $E=mc^2$*, unde* ***E*** *este energia unui sistem (materie) cu masa* ***m*** *şi* ***c*** *este viteza luminii. Această formulă stabileşte că masa şi energia sunt echivalente, cu alte cuvinte, materia şi energia sunt expresii duale ale aceleiaşi substanţe universale, care este tocmai Câmpul de Energie Universală şi este principala sursă de energie sau de vibraţii, din care noi suntem alcătuiţi. În primul rând, noi nu suntem corp fizic, ci suntem în principal corp energetic, cu aparenţă fizică.*

Energia (sau Energia Universală) este baza întregii noastre existenţe. Căldura soarelui ce ne încălzeşte corpurile, benzina pe care o utilizăm în maşina noastră, electricitatea folosită în instalaţiile casnice, sunt de fapt forme ale aceleiaşi energii. Energia Universală este energia ce susţine viaţa, furnizând energie vitală tuturor sistemelor vii, este energia folosită pentru a trata pe alţii şi pe noi înşine, prin terapia chakrelor şi este acelaşi concept, pe care sunt bazate învăţăturile şcolii Spiritual Human Yoga (SHY).

Majoritatea bolilor sunt cauzate de dezechilibrul energiei vitale, energie pe care corpul nostru o primeşte din Câmpul de Energie Universală. Utilizarea conceptului de Energie Universală ca o tehnică de vindecare, ne dă posibilitatea să ajungem la esenţa bolilor, eliminând astfel principalele cauze ale bolii şi nu numai simptomele.

3. Ce este mai precis, Câmpul de Energie Universală ?

Întregul Univers, de la stelele de pe cer la atomii ce le alcătuiesc, inclusiv pământul pe care trăim şi corpurile noastre, tot ceea ce vedem sau nu, este alcătuit din Câmpul de Energie Universală, aflat la cel mai fundamental nivel.

Comentariu ştiinţific

Toate forţele de interacţiune, inclusiv gravitaţia, forţa electromagnetică şi nucleară provin din acelaşi Câmp de Energie Universală.

CÂMPUL de Energie Universală este numit aşa, pentru că el ocupă întreg spaţiu într-un mod continuu, este peste tot fără excepţie. Precum ÎNTINDEREA apei umple oceanul, aşa şi el umple spaţiul şi materia. Câmpul de Energie Universală este un câmp de particule numite „Superstring”-uri, deci Câmpul de Energie Universală şi „Superstring”-urile sunt termeni sinonimi şi vor reprezenta în text, acelaşi lucru.

Comentariu ştiinţific

În secolul al XIX-lea, oamenii de ştiinţă au explicat că toată materia este compusă din particule foarte mici, numite atomi. Ei au demonstrat că Universul ce este compus din mii de lucruri diferite (pietre, sticlă, apă, aer, celule în corp etc.), reprezintă combinaţii a zeci de tipuri de atomi. Mai târziu, au descoperit că atomii sunt formaţi din particule mai mici, electroni, protoni şi neutroni. Nucleul atomic este compus din protoni şi neutroni, în timp ce electronii se învârt în jurul nucleului. Toţi atomii sunt combinaţii ale acestor

trei particule, care multă vreme au fost considerate indivizibile. Această teorie s-a dovedit a fi greşită când, la mijlocul secolului al XX-lea, oamenii de ştiinţă au descoperit că protonii şi neutronii sunt compuşi din particule şi mai mici, numite quarci. Fiecare proton sau neutron este format din trei quarci. Ţinând seama de acest nou model, toată materia din Univers este compusă din quarci şi electroni.

Spre surpriza unora, şi acest model a fost găsit incomplet în 1984, când fizicienii John Schwartz şi Michael Green au introdus o nouă teorie, cu adevărat senzaţională: „Teoria Superstring"-urilor, care a depăşit toate teoriile precedente, arătând că entităţile considerate fundamentale nu sunt punctiforme, ci unidimensionale („string" înseamnă coardă), foarte asemănătoare cu coarda chitarei ce poate vibra. Aceste „Superstring"-uri sunt elementele de bază ale Câmpului de Energie Universală, ele vibrează şi transportă energie – Energia Universal – ce este foarte importantă pentru noi.

4. Ce fac „Superstring"-urile (sau Câmpul de Energie Universală) ?

„Superstring"-urile nu sunt punctiforme, ci ele sunt precum coardele. Un punct nu are dimensiune, dar o coardă – la fel ca o linie – are o singură dimensiune. Precum coardele unei chitare, „Superstring"-urilor vibrează ca un val în mişcare. Mai mult, „Superstring"-urile se mişcă continuu în spaţiu, aşa cum se întâmplă cu valurile unui ocean. Pentru acest motiv, Câmpul de Energie Universală poate fi numit Undă de Energie Universală.

„Superstring"-urile, în timp ce se mişcă, transportă energia (sau forţa) produsă de vibraţii lor, care se numeşte Energie Universală. Vibraţiile joase produc energii joase, vibraţiile înalte produc energii înalte. „Superstring"-urile vibrează cu frecvenţe diferite şi precum vibraţiile coardelor chitarei produc note variate, aşa şi diversele vibraţii ale „ Superstring"-urilor formează materie diferită. Toată materia, inclusiv corpurile noastre fizice, este formată din vibraţiile joase ale „Superstring"-urilor şi din acest motiv este compusă din energii relative joase. Pe de altă parte, Energia Universală, care hrăneşte corpurile noastre cu energie vitală, este produsă de cele mai înalte vibraţii ale „ Superstring"-urilor, conţinând energii foarte ÎNALTE, ce au puterea să producă orice schimbare fizică şi să vindece orice boală. Aceasta explică de ce tratamentul cu Energie Universală este una dintre
cele mai eficiente tehnici de vindecare existente în prezent.

Comentariu ştiinţific

În conformitate cu „Teoria Superstring-urilor", „Superstring"-urile sunt obiecte foarte subtile şi foarte mici, sunt „cărămizile" de construcţie al oricărui lucru în Univers şi transportă energiile în timp ce vibrează. Fizicienii spun că aceste coarde scurte vibrează cu variate frecvenţe şi că acestea constituie diferitele forme ale materiei. Asemănător coardelor chitarei, ce produc note diferite, vibraţiile diferite ale „Superstring"-urilor se regăsesc în particulele fizice, precum protonii, electronii, quarcii, fotonii etc. De exemplu, ceea ce numim foton (particulă de lumină) este de fapt un „Superstring" vibrând cu o anumită frecvenţă.

„Superstring-urile pot cânta” spune Jim Gates, un fizician de prestigiu. „Deci, voi vă puteţi gândi la lumea din jurul nostru, ca la o simfonie a vibraţiilor „Superstring”-urilor, cu diferite frecvenţe.”
Un proton poate fi gândit ca fiind alcătuit din trei „Superstring”-uri vibrând, câte unul pentru fiecare quarc. Metaforic vorbind, dacă considerăm fiecare vibraţie a „Superstring”-ului ca pe o notă muzicală, protonul este precum o gamă (o combinaţie de note ce lucrează împreună ca să creeze un nou sunet) şi această gama are toate proprietăţile protonului (fapt dovedit prin măsurători ştiinţifice). Acelaşi lucru se întâmplă însă şi cu alte particule. Un atom este o combinaţie de coarde, o moleculă fiind o combinaţie de atomi, ea este mai mult decât o operă muzicală. Lumea, ca un întreg, fiind o combinaţie de atomi şi molecule – este o simfonie.

5. Ce este în esenţă fiinţa umană ?

Fiinţele umane, animalele, plantele – totul în Univers – sunt vibraţiile aceleiaşi substanţe, „Superstring”-urile. Ca entităţi aparent separate, NOI SUNTEM DE FAPT FIINŢE DE ENERGIE VIBRATORIE, conectate în mod intim cu toate lucrurile din Univers, prin intermediul Câmpului de Energie Universală, pe care îl cunoaştem şi îl vedem fără graniţe. Corpurile noastre sunt cele mai frumoase opere muzicale, ale căror note sunt chiar „Superstring”-urile pulsânde. Universul este un mare Câmp de Energie Universală şi noi suntem o parte vitală din el, împărţind aceeaşi energie, Energia Universală. La un moment dat, când această operă muzicală ce ne construieşte pe noi iese din echilibru şi ne îmbolnăvim, Câmpul de Energie Universală înconjurător are posibilitatea să ne readucă sănătatea şi vitalitatea. Suntem înconjuraţi de energia ce nu are limite, ea singură ne conştientizează că există şi că este disponibilă pentru binele nostru, dacă noi putem să-i învăţăm limbajul, cum lucrează şi cum tratează. Acesta este principalul subiect al cărţii.

6. Este Câmpul de Energie Universală o formă a Câmpului Electromagnetic ?

Nu. Câmpul Electromagnetic este produs de o sursă, în timp ce Câmpul de Energie Universală nu este produs de o sursă, ci chiar el este adevărata Sursă a Câmpului Electromagnetic şi a oricărui lucru în Univers. Câmpul Electromagnetic este limitat, în timp ce Câmpul de Energie Universală este răspândit peste tot. Câmpul Electromagnetic este tot Câmp de Energie Universală, însă reciproca nu este adevărată, deoarece Câmpul de Energie Universală este Sursa oricărui lucru în Univers. Toată materia (şi orice alte forme de energie) este constituită din Câmpul de Energie Universală ce vibrează cu frecvenţe variate.

Comentariu ştiinţific

Câmpul de Energie Universală nu este Câmp Electromagnetic, chiar dacă există asemănări între ele. Un CÂMP ELECTROMAGNETIC este produs de o sursă ce conţine sarcini electrice în mişcare. Odată produs, Câmpul

Electromagnetic se propagă liber în spaţiu, ca o combinaţie de câmp electric şi magnetic, ce oscilează constant. El se mişcă în spaţiu ca o undă electromagnetică, cu viteza luminii. Lumina vizibilă este o formă a câmpului electromagnetic (numită şi foton), la fel sunt şi undele radio, TV, microundele, radiaţiile X. Un Câmp Electromagnetic nu este parte din materie – masa particulei sale fiind zero în repaus, dar el transportă energie, la distanţe foarte mari. Radiaţia soarelui, ce dă energie pământului şi fiinţelor vii, este un astfel de exemplu al Energiei Electromagnetice.

Lumina, fiind câmp electromagnetic, poate oscila cu diferite frecvenţe. Frecvenţele înalte produc radiaţiile Gama şi razele X, în timp ce frecvenţele joase produc microundele şi undele radio. Conform ecuaţiei lui Einstein ***E=h****, unde* ***h*** *este constanta lui Planck, iar este frecvenţa, o frecvenţă (vibraţie) mai înaltă transportă mai multă energie.*

Un CÂMP de ENERGIE UNIVERSALĂ, pe de altă parte, nu este produs de către o sursă, el este chiar Sursa tuturor lucrurilor, fiind compus din „Superstring”-uri, particule mult mai mici decât atomii, decât lumina sau decât orice am perceput cu simţurile noastre, ori în laboratorul de fizică.

Câmpul de Energie Universală este sursa luminii, a materiei, a forţelor din Univers, el se materializează în jurul nostru. Deşi este asemănător cu Câmpul Electromagnetic, Câmpul de Energie Universală se mişcă în spaţiu ca o undă, cu oscilaţii constante. El umple tot spaţiul, FĂRĂ NICI O EXCEPŢIE şi transportă energie, Energia Universală, care poate atinge nivele uriaşe şi produce un spectru larg de frecvenţe şi de energii. Vibraţiile joase ale Câmpului transportă energii relativ mai joase decât cele ce sunt transportate de către vibraţiile mai înalte. Vibraţiile ce transportă energii mai înalte pot transfera energie în regiunile cu energii mai joase.

Câmpul de Energie Universală, la un nivel mai de jos al spectrului său energetic, produce materia în Univers, deci vibraţiile mai joase se condensează în universul aparent solid, vizibil simţurilor şi conştiinţei noastre. Corpurile noastre sunt formate din câmp dens, cu vibraţii şi energii joase. Cu toate acestea, la capătul spectrului energetic cu vibraţii mai înalte, Câmpul de Energie Universală rămâne aşa cum este, nu se materializează, deci aproape se păstrează în condiţiile sale originale, ca un câmp liber (omogen), alcătuit din „Superstring”-uri. Acest câmp subtil înconjoară corpurile noastre şi străbate întreg Universul şi este sursa Energiei Universale, ce dă energia vitală corpurilor noastre. Schimbul de energie în acest Unic Câmp Universal Unic, ţine corpurile noastre în viaţă, funcţionând într-un mod sănătos, atât timp cât dezechilibrele energetice sunt evitate. Dezechilibrele energetice sunt de fapt cauza îmbolnăvirilor. Energia Universală este cea care poate aduce vindecarea, dar numai cu acordul nostru.

Cel mai important lucru observat aici, este următorul: conştiinţa noastră (care doreşte sănătatea), corpurile noastre şi sursa ce furnizează sănătatea prin Energia Universală, sunt părţi ale aceluiaşi Unic Câmp Universal. Toate acestea sunt conectate şi totul este Unul.

Câmpul de Energie Universală, cu vibraţiile sale joase, va fi numit Câmp Jos (LF) şi cel cu oscilaţii înalte, Câmp Înalt (HF), ca o prescurtare în textul ce urmează. Atât LF cât şi HF sunt părţi ale spectrului ACELUIAŞI Câmp de Energie Universală, precum notele înalte şi cele joase sunt produse de un singur pian. În timp ce LF dens, construieşte materia la energii joase, mult

mai subtilul HF, la energii înalte, furnizează şi hrăneşte corpurile noastre cu energie vitală (ca parte a Energiei Universale).

7. De ce nu putem noi observa Câmpul de Energie Universală („Superstring”-urile), direct?

Câmpul de Energie Universală este un câmp foarte subtil, constituenţii săi, „Superstring”-urile fiind obiecte foarte minuscule, mult mai mici decât atomii sau decât orice altceva cu ce ne-am întâlnit în laboratorul de fizică. Aşadar, cele cinci simţuri ale noastre nu pot observa direct acest câmp. Se poate vedea însă numai manifestarea sa (intensificarea) la energii joase, ca materie. Oamenii de ştiinţă nu pot detecta acest câmp cu tehnologiile actuale, din cauza lungimii incredibil de mici a „Superstring”-urilor. Elementele fundamentale ale naturii (electronii, quarcii), presupuse elementare în acest moment, au o mărime ce se află la jumătatea ordinului de mărime dintre dimensiunea unei galaxii şi a unui „Superstring”. „Superstring”-urile sunt cele mai mici entităţi ce există şi sunt cu adevărat fundamentale şi elementare.

Comentariu ştiinţific

„Superstring”-urile componente ale Câmpului de Energie Universală, sunt obiecte unidimensionale, cu o lungime de 10^{-33} cm. Această dimensiune este foarte greu de imaginat, chiar şi pentru un fizician teoretician. Dacă am pune 1 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 de astfel de „Superstring”-uri unul după altul, am obţine doar 1 cm lungime. Lungimea unui „Superstring” este în acelaşi raport faţă de diametrul unui proton, precum protonul este faţă de diametrul sistemului solar.

Chiar dacă Câmpul de Energie Universală este peste tot, părţile sale elementare, „Superstring”-urile nu pot fi detectate direct sau experimental. Aceasta explică de ce tehnicile de tratament ce implică lucrul cu energie (precum este Metoda Energiei Universale) nu sunt creditate încă ştiinţific, până când oamenii de ştiinţă nu vor fi descoperit sau punctat experimental, câmpul. În orice caz, fizicienii teoreticieni sunt conştienţi de acest câmp şi experimentele doveditoare sunt cu siguranţă pe drum, cu toate că din cauza limitărilor tehnologice, poate mai trebuie aşteptat până într-un viitor mai îndepărtat…

Câmpul de Energie Universală nu poate fi încă detectat direct, dar nu trebuie să ne descurajăm, căci deşi noi nu-l putem observa direct, putem însă să observăm efectele sale, Energia Universală. Multe tehnici de tratament, inclusiv Metoda Energiei Universale, Qi Quong, Tai Chi au demonstrat eficacitatea Energiei Universale în susţinerea sănătăţii şi a vitalităţii sau în tratarea diferitelor boli, prin numeroase studii de caz. Faptul pe care noi îl putem observa, adică „Energia Universală la lucru” este o dovadă serioasă a existenţei Câmpului de Energie Universală, care este de fapt Sursa de Energie Universală. Există lucrări teoretice ale comunităţii fizicienilor care sprijină acest lucru.

În rezumat: orice lucru în Univers este alcătuit din vibraţii joase ale Câmpului de Energie Universală (LF), ce se materializează. Noi putem vedea forma pe

care o ia ca materie – precum corpurile noastre – dar noi nu îi putem vedea părţile componente, „Superstring”-urile, care sunt prea mici pentru a fi detectate de simţurile noastre sau de ştiinţă. Energia înaltă a spectrului Câmpului de Energie Universală, pură, omogenă (HF) la vibraţii înalte înconjoară (şi umple) corpurile noastre, dar ea nu este parte din materie şi nu poate fi detectată şi observată. Putem
însă observa direct urmările unui transfer de Energie Universală (sub forma energiei vitale), de la Câmpul Înalt, foarte subtil (HF), la Câmpul Jos, dens, (LF – corpurile noastre), care conduce la vindecarea corpului fizic.

8. Ce este energia şi care sunt diferitele ei forme ?

Energia este definită ca fiind puterea interioară deţinută de un sistem, ce dă posibilitatea sistemului să se susţină singur şi/sau să se mişte. Ea poate fi transferată sau eliberată de la un sistem la altul, în care caz poate ndetermina schimbări fizice (sau forţe) în sistemul primitor (sau absorbitor) de energie. Energia se conservă, ceea ce înseamnă că nu poate fi creată sau distrusă, ci numai transformată dintr-o formă în alta sau transferată altui sistem.
Energia există în mai multe forme.
Materia din care Universul nostru este alcătuit, este constituită din trei forme de energie: potenţială, cinetică şi energie internă. Energia cinetică este asociată cu energia sistemelor ce se mişcă. De exemplu, câmpul electromagnetic transportat de razele solare, care hrăneşte plantele, este o formă de energie cinetică. Energia potenţială este energia stocată într-un sistem. Energia chimică stocată în hrană este o formă de energie potenţială, iar energia internă este cea care ţine atomii intacţi şi ea se mai numeşte şi „energie materială”. Celebra ecuaţie a lui Einstein $\mathbf{E=mc_2}$, descrie energia internă a unui sistem cu masa **m**.
La cel mai profund nivel, energia fundamentală este subtila Energie Universală, care este Sursa tuturor celorlalte forme de energie, este energia asociată cu Câmpul de Energie Universală („Superstring”-urile), ce pătrunde în întreg spaţiul. Energia cinetică, potenţială şi internă sunt forme diferite (sau părţi) ale Energiei Universale.
După cum ştim, corpurile noastre sunt alcătuite din sisteme ierarhice, ce sunt făcute din diferite părţi (organe), ce la rândul lor sunt compuse din celule variate. Fiecare celulă este constituită din molecule şi atomi, menţinuţi împreună de forţe electromagnetice. În acest sens, corpurile noastre conţin toate cele trei forme de energie: cinetică, potenţială şi internă. În timp ce energia internă şi cinetică asigură soliditatea corpului (şi structura genetică), energia potenţială furnizează hrana. Pe de altă parte, la nivelul cel mai de jos al ierarhiei, la care toată materia, inclusiv corpurile noastre, celulele sale şi atomii sunt alcătuiţi din Câmpul de Energie Universală, noi vedem că acestea sunt în acelaşi timp şi un sistem vibraţional ce conţine Energie Universală, ce apare ca energie
cinetică, potenţială şi internă. Energia Universală este cea care dă soliditate şi hrană corpurilor noastre.
Aşa cum s-a menţionat mai înainte, în partea joasă a spectrului său, Câmpul de Energie Universală, cu vibraţii dense şi joase (LF) se intensifică şi formează materia. Motivul pentru care noi vedem materie diferită în jurul

nostru (de exemplu: copaci, corpurile noastre, animale etc.) este rezultatul diferitelor frecvenţe (sau vibraţii) ale acestui Câmp Jos – LF. În partea înaltă a spectrului, unde vibraţiile sunt înalte şi mult mai subtile (Câmpul Înalt – HF), NU se formează materie ci mai curând, câmpul îşi păstrează vibraţiile pure, ele transportând Energia Universală subtilă.
În timp ce Câmpul Jos – LF – formează corpurile noastre din forma brută, nerafinată a Energiei Universale (îi asigură soliditatea şi zestrea genetică), LF furnizează corpurilor noastre şi hrana, folosind alte forme grosiere ale Energiei Universale (hrana şi aer). Aici este important de observat, că aceste acţiuni ce sunt desăvârşite prin LF, dezvoltă mai curând energii joase – LE. (Este adevărat că noi suntem un corp energetic sau un câmp vibraţional, dar este la fel de adevărat că trupurile noastre funcţionează la energii relativ joase). Din acest punct de vedere, Câmpul Înalt – HF – înconjurător, apare ca un salvator al vieţii. Din cauza energiilor sale înalte şi răspândite peste tot în natură, acest câmp interacţionează cu Câmpul Jos – LF – şi transferă o formă mult mai subtilă a Energiei Universale, către structurile formate din Câmp Jos – precum sunt şi corpurile noastre. Această formă subtilă a Energiei Universale, ce are o legătură colosală cu energiile înalte, este instrumentul principal utilizat de orice tehnică de vindecare cu energie, Metoda de Vindecare cu Energie Universală folosită de SHY, fiind una dintre ele.
Rezumând: vitalitatea şi sănătatea corpului sunt întreţinute de patru surse: programarea genetică, hrana, aerul şi forma subtilă a Energiei Universale. A patra sursă este furnizată de Câmpul Înalt HF – cel mai subtil – care înconjoară corpurile noastre şi este cea mai înaltă formă a sursei de energie – decisivă – în afara tuturor celor patru surse. Această sursă este cea mai importantă componentă în vindecarea corpului bolnav, prin ea lucrând cu energie.
Toate cele patru surse împreună constituie ENERGIA VITALĂ care îi dă corpului nostru forţa vitală (forţa de susţinere a vieţii). Alte nume pentru energia vitală sunt: „Chi” sau „Prana”.
Corpul uman este aşadar un corp de energie vitală”, el interacţionează cu Energia Universală subtilă, ce contribuie la supravieţuirea şi sănătatea sa.

9. Ce dă viaţă corpului omenesc ?

Din afară, corpul omenesc pare a fi un sistem foarte complex. În el funcţionează organe interne, celule şi forţe chimice într-un mod ierarhic ce transformă energia într-o forţă vitală, necesară autoconservării. Înaintea acestei complexităţi, la cel mai profund nivel, corpul uman este un câmp vibratoriu, ce pulsează cu variate frecvenţe (în special în domeniul jos). Complexitatea iese la iveală din simplitate, ca un fenomen excepţional. Ceea ce dă acestui câmp vibraţional (corpul uman) proprietatea de a fi în viaţă, este energia vitală ce serveşte ca forţă vitală, iar sursa ei este faimoasa Energie Universală, conţinută în Câmpul de Energie Universală. Energia Universală nu asigură corpului numai factorii genetici, hrana şi aerul, ci îl alimentează şi cu energia pură, de care corpul are nevoie pentru o viaţă sănătoasă. Acesti patru factori – genetici, hrana, aerul şi energia pură – vor fi numiţi cei „patru vitali”.
Este foarte important de observat că ştiinţa medicală tradiţională recunoaşte primii trei factori ai celor „patru vitali”, însă din nefericire, deocamdată ea

omite să admită factorul al patrulea, care este cel mai esenţial. Aceasta se datorează faptului că ştiinţa experimentală nu a reuşit până acum să detecteze Câmpul de Energie Universală, subtil, ce înconjoară corpul. Pentru acest motiv, cele mai multe tratamente tradiţionale (medicamentoase), sunt dirijate spre tratarea simptomelor bolilor şi mai puţin spre îndepărtarea cauzei principale. Cauza principală a bolilor NU poate fi de origine fizică, deoarece corpul uman este în primul rand un corp energetic (un câmp vibraţional), ce are doar o aparenţă fizică. Înţelegând aceasta, vom folosi Energia Universală, care aduce
vindecarea. Aceasta este medicina preventivă.
Cititorul trebuie să observe că acea energie vitală, care dă viaţă corpului prin cei „patru vitali: factorii genetici, hrana, aerul şi câmpul subtil este numai Energia Universală, pentru că „cei patru vitali" sunt părţi ale Câmpului de Energie Universală. Primii trei factori: genetici, hrana şi aerul, fiind părţi ale Câmpului Jos – LF, conţin energii scăzute, în timp ce câmpul subtil sau Câmpul Înalt – HF conţine cele mai ridicate nivele ale Energiei Universale. Chiar dacă Energia Universală constituie toţi cei „patru vitali", noi ne vom concentra atenţia asupra celui de-al patrulea factor (câmpul subtil) şi vom folosi termenul de Energie Universală numai pentru Câmpul Subtil, (Câmpul Înalt – HF). Al patrulea termen a fost cel mai mult neglijat de ştiinţa medicală şi culmea, el merită de fapt cea mai mare atenţie.
În rezumat: corpul uman primeşte continuu şi spontan Energie Universală de la Câmpul de Energie Universală, ce ne înconjoară. Această energie este componenta majoră a energiei vitale, („Prana" sau „Chi"), ea dă viaţa corpului, asigurându-i necesităţile sale energetice şi susţinându-i sănătatea. Reducerea energiei vitale conduce la boli şi în cazuri extreme, pierderea totală a energiei vitale implică transformarea corpului în materie moartă, pentru că acesta îşi reduce vibraţiile şi îşi pierde energia, care scade sub nivelul acceptabil, cerut de susţinerea vieţii. Materia moartă, cum ar fi: rocile, apa etc., este constituită din vibraţii foarte joase. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu un corp ce este lipsit de energie vitală, el rămâne numai solid. Dacă corpul nu este alimentat continuu cu energie vitală, cu vibraţii înalte, el nu îşi poate menţine un nivel acceptabil al vibraţiilor (şi al energiei) cerut de funcţionarea sa, ca un mecanism viu. Aşadar, energia vitală este cea care sporeşte vibraţiile corpului pentru a-i susţine viaţa.

10. Dacă corpul uman este un corp energetic, atunci totuşi de ce noi ne îmbolnăvim ?

Este o întrebare interesantă, pentru că ea implică faptul că trupul uman ar trebui să aibă întotdeauna suficientă energie intrinsecă, pentru a fi capabil să supravieţuiască într-un mod sănătos. Răspunsul este acesta: da, corpul uman este un corp energetic, dar este încă dependent de Câmpul de Energie Universală, înconjurător, pentru că energia sa intrinsecă foloseşte SOLIDITĂŢII sale, sub forma energiei interne şi face ca atomii ce constituie corpul, să-şi menţină o structură internă solidă. Acest lucru face însă corpul să fie doar la fel de bun ca o materie neînsufleţită. Restul energiei sale este distribuită între hrană, aer şi programul genetic – care aduc o ordine intenţionată a solidităţii

(o ierarhie funcţională). Energia corpului este aproximativ echivalentă cu soliditatea, hrana, aerul şi programul genetic, însă acestea nu sunt surse de energie suficient de ridicată ca să menţină corpul în viaţă într-un mod echilibrat, ele pur şi simplu disipă energie. Prin urmare, energia vitală totală cere contribuţia Energiei Universale subtile, ce vine ca o sursă de energie înaltă, din Câmpul de Energie Universală înconjurător.

Pentru a supravieţui în mod viguros, corpul are nevoie nu numai de energie intrinsecă, dar şi de Energie subtilă, Universală. Ultima necesitate a corpului marchează conectarea sa intimă cu Universul. Aşa cum am spus la început, tot ce există este Câmpul de Energie Universală şi aceasta implică că totul este conectat într-un mod frumos şi armonios. Universul lucrează ca o singură celulă.

11. Care este principala cauză a bolilor ?

Aşa cum am văzut, corpul uman este în realitate un câmp individual cu energie vitală. În principal, el primeşte energia vitală de la Câmpul Universal înconjurător, ce este peste tot răspândit şi care este sursa Energiei Universale. (Noi ştim că acest câmp individual este doar o intensificare a Câmpului Universal). Principala sursă a majorităţii bolilor este dezechilibrul la nivelul energiei vitale, care este foarte importantă pentru păstrarea corpului sănătos. Fără energie vitală suficientă, corpul îşi pierde energia şi capacitatea sa de a funcţiona corect, imunitatea îi scade şi este mult mai susceptibil la viruşi, bacterii sau la boli în general. Nivelul minim al energiei vitale totale, pe care corpul îl cere pentru a fi sănătos, este dificil de măsurat experimental, însă teoretic noi îl vom nota „E_{min}”, care reprezintă nivelul minim acceptabil al energiei vitale înainte ca prăbuşirea corpului să fie posibilă. Nivelul Energiei Universale într-un corp sănătos este mai mare decât „E_{min}” şi noi îl vom nota simplu cu „E”, ce reprezintă cantitatea de energie vitală pe care o are corpul (sau un organ din corp, depinzând de context). Cu alte cuvinte, când „E” este mai mare decât „E_{min}”, totul este bine, însă când „E” coboară sub „E_{min}”, bolile se produc cel mai probabil. Câmpul de Energie Universală, subtil şi continuu, alimentează corpul, cu Energie Universală, iar în condiţii normale ţine „E” deasupra lui „E_{min}”. Vom vedea în continuare, ce condiţii îl fac pe „E” să scadă sub valoarea critică „E_{min}”, conducând apoi la îmbolnăvirea corpului. Corpul este un câmp individual ce vibrează constant cu o anumită frecvenţă sau cu o combinaţie de frecvenţe. Atunci când energia vitală creşte, vibraţiile corpului cresc şi viceversa, deci energia şi vibraţiile corpului sunt într-o corespondenţă reciprocă. Există anumite lucruri care acţionează în sensul reducerii acestor doi factori: energia şi vibraţiile. STRESUL prelungit sau ridicat reduce imunitatea întregului sistem ce formează corpul, aşa că atât energia vitală, cât şi vibraţiile asociate, sunt de asemenea reduse. Dacă stresul este asociat cu emoţiile interne, care conduc spre o tensiune într-o parte a corpului (un membru sau organ intern), atunci energia vitală (şi vibraţiile corespunzătoare) se vor reduce semnificativ şi „E” scade sub „E_{min}”, iar în aceea parte a corpului se iniţiază boala. TENSIUNEA asociată cu STRESUL acut sau cronic este principala cauză a celor mai multe boli, pentru că afectează direct vibraţiile corpului, reducându-i energia sa vitală – corpul uman fiind un câmp energetic este cel mai vulnerabil la acestea. Celelalte cauze se datorează acestei cauze principale. De exemplu,

un medic ce tratează stomacul pacientului prin medicaţie, tratează simptomele, dar nu şi sursa. Un tratament complet poate avea loc numai cu Energie Universală – aşa cum vom vedea mai târziu – care va îndepărta tensiunea şi va ridica vibraţiile corpului, traducându-se în refacerea minimumului de energie vitală cerută de funcţionarea sănătoasă a corpului. Deşi defectele genetice sau vulnerabilitatea corpului pot predispune la boală, în cele mai multe cazuri nu sunt singura cauză a bolii, ci doar dacă sunt asociate cu un factor suplimentar, datorat „reacţiei la stres".

12. Ce este „reacţia la stres" şi cum conduce ea la boli majore ?

Noi înfruntăm evenimente stresante foarte des, sub forma perturbaţiilor exterioare, ce pot crea reacţii emoţionale puternice (probleme de muncă, financiare sau în familie, agitaţie în trafic, pierderi ale fiinţelor dragi, schimbări de reşedinţă, termene scadente, poluare, o proastă nutriţie etc.) sau în cazuri extreme, traume fizice. Este foarte important să ne dăm seama că dacă un eveniment extern declanşează stresul, nu el este cauza. Ceea ce determină apariţia stresului este percepţia noastră asupra perturbaţiei, ca pe o „posibilă ameninţare", urmată de o reacţie emoţională puternică. Aceeaşi perturbaţie poate constitui un factor stresant pentru o persoană, dar nu şi pentru alta, căci totul depinde de părerea, judecata, personalitatea şi de reacţia emoţională a individului. Sursa principală a stresului nu este mediul extern, este reacţia noastră conştientă sau subconştientă, la mediul extern. Stresul nu este produs de evenimentele exterioare, el este produs chiar de evenimentele interioare, de interpretarea şi de reacţia noastră. Este rău că noi ne creăm propriul stres, însă este bine că putem să lucrăm asupra lui, cu ajutorul energiei, astfel încât, fie să nu mai apară, fie să-l îndepărtăm, dacă cumva a apărut deja. În continuare ne vom referi la stres ca la o reacţie, neglijând autoinducerea sa.
„Reacţia la stres" este un eveniment psihosomatic în adevăratul sens al cuvântului, („psyche" înseamnă „minte" şi „soma" înseamnă „corp") condiţionat de minte, care îşi reflectă simptomele în corp. Evenimentele externe declanşează în minte o reacţie emoţională, ce devine internă sau se înmagazinează ca o tensiune fizică (biologică) sau stres, în corp. Aici noi vedem cum psihologia şi sistemul nostru biologic sunt legate în mod intim şi nu pot fi excluse sau separate. Cercetările ştiinţifice, nu contează cât de sofisticate sunt ele, dacă se concentrează numai asupra nivelului fizic (biologic), vor lucra mai degrabă cu simptomele decât cu sursa. „Reacţia la stres" este strâns legată de reacţia „luptă sau fugi".

Comentariu ştiinţific

Reacţia „luptă sau de fugi" este un fenomen biologic bine documentat, apărută ca urmare a evoluţiei şi este prezentă atât la oameni cât şi la animale, fiind de maxim ajutor atunci când individul stă faţă în faţă cu primejdia (ca şi cum ar sta în faţa unui tigru). În terminologia comună, creşte adrenalina, această reacţie ajutând individul să facă faţă primejdiei într-un timp minim. Evoluţia aşteaptă de la individ ca el să se protejeze de acţiuni

ameninţătoare („să lupte”) sau să acţioneze pentru a le evita („să fugă”), în cel mai scurt timp posibil. Creierul primeşte semnalul „primejdie” şi trimite rapid mesaje în corp. În creier se eliberează atunci o substanţă numită factor corticotropin (CRF), care determină producerea hormonului corticotropină (ACTH) de către glanda pituitară, glanda conducătoare a creierului, aflată chiar dedesubtul hipotalamusului, în creierul mijlociu. ACTH circulă în sânge şi stimulează glandele suprarenale.

Glandele suprarenale se află în partea de sus a fiecărui rinichi şi eliberează doi hormoni: adrenalina şi cortizonul, care au două efecte majore:

1. Circulă în sânge şi ajung la fiecare celulă din corp, fapt ce conduce la sporirea ritmului metabolismului general al celulei, pregătind-o pentru o activitate crescută.

2. Asigură energia necesară unei activităţi musculare sporite. Energia suplimentară este adusă de către adrenalină – care îmbunătăţeşte respiraţia (intră mai mult oxigen în organism) şi creşte pulsul şi presiunea sângelui (este furnizat mai mult sânge celulelor), şi de către cortizon – care determină ficatul să elibereze glucoza şi lipidele în sânge. Ca rezultat al acestei activităţi rapide, corpul are mai multă glucoză şi mai multe lipide – deci energie – şi mai mult oxigen disponibil (pentru a arde „combustibilul”), în timp ce o cantitate mai mare de sânge este împinsă în creier şi în musculatură.

Organismul este mai alert (oarecum excitat), cu tonusul muscular crescut (sub tensiune), cu alte cuvinte corpul se pregăteşte pentru a suporta activitatea musculară dificilă, prin concentrarea tuturor resurselor sale interne către ameninţarea exterioară imediată.

Dacă problema poate fi rezolvată prin „luptă sau fugi”, soluţia însăşi previne stresul şi funcţiile corpului încep să se îndrepte spre normalizare. După ce încetează eliberarea adrenalinei, cortizonul este încă eliberat, pentru a stimula conversia glucidelor şi a proteinelor în energie, ca astfel corpul să aibă o cantitate suficientă de energie, după ce glucoza s-a epuizat. Aceasta dă corpului o rezistenţă suplimentară, pentru a compensa consecinţele fiziologice ale reacţiei „luptă sau fugi”. Mai târziu, încetează şi eliberarea cortizonului, echilibrul fiind restabilit. Astfel reacţia „luptă sau fugi” apare a fi benefică; ea alertează organismul şi îi furnizează o putere suplimentară; după o reacţie scurtă şi câteva faze de rezistenţă, toate funcţiile corpului se reîntorc la normal.

Când individul nu poate lucra eficient cu perturbaţia prin „luptă sau fugi”, el rămâne neputincios. Nefiind în stare să fugă de perturbaţie sau să o elimine, individul continuă să fie expus tulburărilor, reacţiile sale emoţionale se transformă în emoţii negative, iar emoţiile negative creează nelinişte în corp, ce necesită a fi eliberată. Negăsind un canal disponibil, emoţiile negative nu pot fi eliminate şi atunci individul este nevoit să lucreze atât cu perturbaţia, cât şi cu emoţiile proprii, dar neputând face faţă celor două solicitări, devine neajutorat fizic şi emoţional. Neajutorarea fizică îi ţine corpul (sau anumite părţi) ÎNCORDAT (sub tensiune), aşa cum a fost declanşat în faza „luptă sau fugi”. Individul este gata să acţioneze, dar fără o soluţie, el nu izbuteşte şi îşi păstrează automat încordarea, în timp ce slăbiciunea sa emoţională menţine corpul excitat (în panică). Deci, sistemul este activat atât fizic cât şi emoţional, într-un timp acceptabil, însă emoţiile negative asociate cu tensiunea din părţile corpului, creează o condiţionare între emoţie şi încordare, numită interiorizarea emoţiilor. Atât

timp cât emoţiile negative sunt prezente şi tensiunea asociată va fi prezentă. Interiorizarea emoţiilor este cea mai primitivă, dar şi principala reacţie a unui organism expus la stres acut sau cronic şi se dezvoltă pe diverse grade şi nivele. De observat este că, emoţiile negative declanşate prin perturbaţii externe, sunt cauzate de o reacţie internă. Individul nu poate evita emoţiile negative şi sfârşeşte prin a le păstra în interiorul său, ca şi tensiunea asociată lor. Nefiind eliminate, ele se blochează şi au consecinţe periculoase. Aceasta este „reacţia la stres”.

Răspunsul la stres este întotdeauna extern, neobişnuit şi prelungit. Excitaţia continuă ca şi încercarea corpului de a crea un echilibru, consumă energia vitală („combustibilul de rezervă”) conducând la o stare de epuizare şi sistemul fiziologic începe să cadă. Dacă nu este nici o schimbare în bine, stresul rezultat în sistemele fiziologice, tensiunea şi lipsa de energie vitală, conduc la boli majore şi fatale. În acest punct, „reacţia la stres” nu este mai lungă decât răspunsul „luptă sau fugi”, dar este o reacţie periculoasă. Observăm că în timp ce răspunsul „luptă sau fugi” este indus din afară, „reacţia la stres” este indusă intern. În „luptă sau fugi” individul încearcă să scape de perturbaţie (încercând să o elimine), în timp ce „reacţia la stres” este în primul rând atitudinea sa faţă de emoţiile negative, pe care trebuie să le elimine şi este incapabil să o facă, interiorizându-le. Aceasta este o stare a autodistrugerii.

„Reacţia la stres” este asociată cu perioade lungi de excitaţie a organismului. Întregul corp sau anumite părţi din el, sunt tensionate şi excitate. Datorită excitării prelungite, cortizonul continuă să fie produs dincolo de faza de rezistenţă dorită. Constant este utilizat mai mult combustibil (lipide şi glucide). În mod suplimentar, cortizonul se ataşează direct de receptori, în limfocite (celule ale sistemului imunitar) şi conduce la afectarea funcţionării lor, slăbind sistemul imunitar. Mai mult, cortizonul interferează cu serotonina (un neurotransmiţător) în creier şi aduce depresie şi nelinişte. Sunt implicate şi alte părţi ale sistemului endocrin şi cu cât excitaţia organismului continuă şi hormonii încep să se epuizeze, mintea începe să fie superactivată (sau epuizată sau deprimată), iar muşchii devin mai încordaţi. Pe scurt, „reacţia la stres” pe termen lung, goleşte de energie corpul, reduce imunitatea, secătuieşte sistemul endocrin şi înăbuşă funcţionarea neurotransmiţătorilor în creier. Rezultatul este oboseala şi depresia, dar asta nu se opreşte aici. „Reacţia la stres” slăbeşte funcţionarea organelor vitale, din cauza sărăcirii lor în vitamine hidrosolubile (inclusiv vitamina C şi B) şi minerale esenţiale, cum ar fi ionii de magneziu şi de potasiu. Când celulele corpului pierd potasiu, ele funcţionează mai puţin eficient şi chiar mor. „Reacţia la stres” suprasolicită inima şi vasele de sânge, conducând la slăbirea funcţionării lor şi în cele din urmă epuizează glandele suprarenale şi producţia lor de cortizon. Când aceasta se întâmplă, celulele corpului nu mai primesc suficient combustibil din glucoză (condiţie cunoscută ca hipoglicemie), lipide şi proteine. Cel mai important este faptul că „reacţia la stres” implică interiorizarea emoţiilor negative prin tensionarea anumitelor părţi ale corpului. Prin repetiţie, această stare devine o condiţionare între emoţiile negative şi tensiunea din părţile corespunzătoare. Tensiunea continuă să fie declanşată (în mod subconştient) şi este simţită prin emoţie, chiar atunci când perturbaţia nu mai există demult, deoarece persistă încă gândul existenţei sale. (Această condiţionare

este denumită de obicei interiorizarea emoţiilor şi se simte chiar în stomac.) Tensiunea extremă în părţile corpului le secătuieşte de energie vitală, căci este folosită o cantitate considerabilă de combustibil, pentru a menţine tensiunea constantă. Când energia vitală este folosită pentru a menţine încordarea, prea puţin din ea rămâne pentru a asigura funcţionarea vitală a corpului (a membrului sau organului), deci celulele încep să moară şi boala apare în acea parte a corpului. Aşa cum am văzut, în „reacţia la stres" stresul emoţional precede stresul fiziologic şi aceasta se traduce asupra organului ţintă, printr-o eventuală boală (exemplul clasic este ulcerul). „Reacţia la stres" este răspunsul primar al individului, din cauză că este direct legat de reacţia „luptă sau fugi". În alte cazuri, „reacţia la stres" (pe care o putem numi şi interiorizarea emoţiilor negative) poate fi urmată de mecanismul de autoapărare fiziologică.
Cele mai multe dintre aceste mecanisme, pe termen lung sunt autodistructive şi conduc la disfuncţii fiziologice – tipul disfuncţiei este determinat de tipul mecanismului de autoapărare. De exemplu, deplasarea gândurilor negative (perturbaţia) condiţionate de emoţiile negative, către un alt gând sau acţiune asociată, creează un cerc vicios în minte şi duce la o dezordine obsesivă şi compulsivă. Rezumând: „reacţia la stres" cheltuieşte energia vitală („Chi" sau „Prana") a acelei părţi a corpului aflată sub tensiune, astfel încât energia vitală pentru acel organ sau sistem („E") scade sub pragul minim cerut („E_{mim}"), ceea ce va determina reducerea vibraţiilor. Sistemul va înceta să funcţioneze în mod sănătos. Acesta este cauza primară a celor mai multe boli (până la 90%) . Majoritatea bolilor sunt produse de „reacţia la stres", din cauza implicaţiilor legate de reducerea imunităţii. Reducerea imunităţii face corpul mai susceptibil la orice boală, începând cu răceala şi gripa, până la cancer. De exemplu, incidenţa bolilor grave, inclusiv cancerul, este
semnificativ mai mare în rândul celor ce au suferit decesul partenerului în anul precedent.

13. De ce este „reacţia la stres" atât de puternică în crearea bolilor ?

Este necesar să amintim că toate disfuncţiile fizice şi mentale sunt în esenţă, dezechilibre energetice, deoarece corpul uman este în esenţă un corp energetic, ce pare material (solid), numai simţurilor noastre. În timp ce disfuncţiile fizice se datorează pierderii energiei vitale, în diverse părţi (sisteme sau organe) ale corpului, disfuncţiile mentale se datorează pierderii energiei vitale în creier (minte). Pierderea energiei vitale slăbeşte sistemul şi conduce la boli.
Energia subtilă a Câmpului de Energie Universală ce înconjoară corpul în mod continuu, îi furnizează Energia Universală, astfel că energia vitală a organelor este deasupra nivelului cerut de o funcţionare sănătoasă a acestora (nu se ia în considerare contribuţia factorilor genetici, aerului şi hranei). Întrebarea fundamentală este: „Ce determină energia vitală să cadă sub nivelul critic ?" Răspunsul este: „reacţia la stres", deoarece ea loveşte direct în sistemul energetic al corpului. Reducând combustibilul (glucidele, lipidele, proteinele), imunitatea şi resursele endocrine (hormonale) ale corpului, „reacţia la stres"

coboară energia vitală a anumitor organe, sub punctul critic. Ca răspuns, vibraţiile acelor organe se reduc.
De observat este că individul – câmpul – continuă să primească cantitatea normală de Energie Universală de la Câmpul de Energie Universală, dar acest lucru nu mai este suficient. „Reacţia la stres” consumă din energia vitală, în principal din cauza faptului că este asociat cu tensiunea din anumite sisteme. Efectele tensiunii nu trebuie subestimate. A menţine un organ sau un membru încordat continuu (ca şi cum ar fi blocat), necesită un consum uriaş de energie vitală. Energia vitală necesară pentru funcţionarea celulelor organului, sfârşeşte prin a fi folosită pentru menţinerea încordării, deci este canalizată spre un scop greşit, astfel că TENSIUNEA este cea care diminuează energia vitală în organul pe care îl „capturează”. „Reacţia la stres” este sursa primară şi fundamentală a disfuncţiilor, pentru că este asociată cu răspunsul „luptă sau fugi”. Aşa cum ştim, răspunsul „luptă sau fugi” este un mecanism primitiv de apărare, dezvoltat pe
parcursul evoluţiei. Totuşi, orice individ care reacţionează la perturbaţie externă – mai degrabă intuitiv sau uneori subconştient – cu emoţii negative, poate sfârşi prin a fi blocat în reacţia „luptă sau fugi”, în mod permanent, căzând astfel în capcana „reacţiei la stres”. Aceasta este o reacţie emoţională interioară a individului (asociată cu neajutorarea în faţa unei situaţii), care creează tensiunea condiţionată, asociată „reacţiei la stres”, astfel încât „reacţia la stres” şi tensiunea sunt autocreate. În esenţă, „reacţia la stres” este autodistructivă şi (în mod subconştient) sinucigaşă. Ea are ca scop să epuizeze şi să termine sistemul pe care l-a ţintit. Energia vitală aduce viaţa, în timp ce „reacţia la stres” îndepărtează viaţa şi doreşte să aducă moarte. Disfuncţia datorată stresului este izvorul sau cauza principală şi comună a tuturor bolilor, deoarece ea sărăceşte energia vitală şi imunitatea, astfel încât corpul devine vulnerabil la boli. Corpul nostru, fiind un corp energetic, este mult mai susceptibil la „reacţia la stres”, decât la orice altă ameninţare. Energia vitală este cea care menţine corpul sănătos şi departe de boală. „Reacţia la stres” anihilează această stare,
îndepărtând fundaţia vitală, pe care corpul nostru este construit. În timp ce „reacţia la stres” este cauza principală a pierderii sănătăţii corpului (condiţia stabilă), orice alte boli sunt mai degrabă simptome (consecinţe secundare) ale acestei condiţii primare, instabile. Astfel, orice tratament efectuat pentru eliminarea unei boli specifice, este îndreptat NUMAI spre eliminarea simptomelor, dar vindecarea poate veni numai dacă tratamentul este îndreptat spre îndepărtarea „reacţiei la stres”. Atât timp cât reacţia la stres este prezentă, un simptom (boală) va fi înlocuit cu
altul. Pentru acest motiv, tehnicile de vindecare (cele mai multe ce lucrează cu energie), îndepărtează sau previn „reacţia la stres” şi ele pot fi considerate cele mai dorite de medicina preventivă. Tratamentele ce implică medicaţia, dovedesc de cele mai multe ori ineficienţa medicinii simptomatice. Observăm că odată ce „reacţia la stres” este îndepărtată, energia vitală se întoarce la normal şi toate simptomele dispar. Odată ce „reacţia la stres“ se cronicizează, boala (sau simptomul) conduce la o reacţie de durată ce determină ca acea parte a corpului să rămână încordată. Pur şi simplu, în timp ce acest organ sau combinaţie de organe (care sunt sub tensiune) pierde energia vitală din cauza încordării, alte părţi ale corpului trebuie să facă faţă prin energia lor, la

menţinerea în organism a unei stări funcţionale sănătoase. Corpul este un mecanism ce îşi
menţine funcţionarea vitală datorită lucrului colectiv al sistemelor sale, căci un dezechilibru într-o parte va afecta alte părţi sau întregul corp.
Din fericire, „reacţia la stres" poate fi evitată sau îndepărtată şi toate bolile pot fi vindecate, inclusiv cele ascunse, legate de imunitate. Capacitatea fiinţei umane de a învinge boala este remarcabilă. A vindeca o boală datorată tensiunii interne şi emoţiilor negative asociate, necesită de fapt, eliberarea acestora. Dacă numai o tensiune este eliberată şi emoţiile negative continuă, ele conduc la formarea unei noi tensiuni interne, subconştientul fiind condiţionat de cele două. Pentru a vindeca orice boală, este necesar aşadar să eliminăm „reacţia la stres" şi tensiunile asociate.

14. Ce trebuie făcut pentru a îndepărta „reacţia la stres" şi care este rolul tratamentelor cu Energie Universală ?

Cea mai bună soluţie este desigur să nu angajezi „reacţia la stres" când eşti pus în faţa perturbaţiilor emoţionale, aducându-ţi aminte că „reacţia la stres" se autoinduce. Cu siguranţă, aceasta nu este cea mai practică soluţie, pentru că în majoritatea cazurilor, cei mai mulţi indivizi se angajează să răspundă la stres în mod subconştient, aceasta făcând parte din felul lor de a fi. Din păcate, fiind bine conectată la răspunsul „luptă sau fugi", „reacţia la stres", care este înăscută, este întărită în mod nefavorabil prin evoluţie. Cineva ar putea doar presupune că evoluţia nu a ţinut seama de complexul de emoţii al fiinţelor foarte evoluate, care folosesc un sistem creat
original pentru autoconservare pentru a se autodistruge. Numai puţini oameni pot şi ştiu cum să trateze şi să elimine emoţiile, atunci când fac faţă unor condiţii perturbatoare, pentru perioade mai lungi de timp, fără să le interiorizeze în tensiune. Evitarea „reacţiei la stres" poate veni după mulţi ani de psihoterapie sau prin înţelepciunea spirituală ce va aduce înţelegerea necesară, acceptarea şi credinţa într-o singură fiinţă adevărată şi în „ceea ce este" şi astfel „reacţia la stres" nu va apărea niciodată. Înţelepciunea spirituală (ce va fi dezbătută mai târziu) previne „reacţia la stres" în orice condiţii. Odată ce boala există, vindecarea poate veni prin lucrul cu Energia Universală (sau pur şi simplu lucrând cu energia), care va îndepărta tensiunile asociate „reacţiilor la stres" şi disfuncţiile simptomatice cauzate de o astfel de tensiune. Lucrul cu Energia Universală poate şi va realiza aceasta, pentru că are puterea să crească vibraţiile sistemului afectat, printr-un aport suplimentar de energie vitală. Aceasta nu se poate întâmpla de la sine, pentru că în timpul „reacţiei la stres", Energia Universală este adusă spontan de către individ, din câmpul înconjurător, subtil – Câmpul de Energie Universală – însă este insuficientă pentru a înlocui energia vitală consumată de „reacţia la stres". Câmpul de Energie Universală, subtil, furnizează energia ce curge în mod egal în toate direcţiile în spaţiu şi de care beneficiază şi individul (câmpul), în condiţii normale. Această energie (energia vitală) este într-o cantitate suficientă pentru funcţionarea sănătoasă a organismului, atât timp cât „reacţia la stres", epuizantă, nu s-a manifestat încă. Dacă „reacţia la stres" se manifestă, este necesară o cantitate suplimentară de energie vitală

din câmpul înconjurător, pentru a contracara astfel energia pierdută. Aceste nivele superioare ale Energiei Universale pot fi recuperate numai din Câmpul de Energie Universală, prin intenţii conştiente (intervenţii) din partea individului sau mai bine ale terapeutului, care va canaliza (focaliza) Energia Universală spre zona afectată – în acest caz, zona bolnavă şi tensionată a pacientului. Intenţia sau intervenţia conştientă este un instrument puternic, pentru că el implică o prioritate şi va permite ca Energia Universală, ce curge liber, să se reverse predominant asupra individului, cu o densitate sporită. Aceasta este o urmare a legii ce stabileşte că energia merge acolo unde merge atenţia. Prin urmare, energia vitală a organelor afectate se întoarce la normal prin creşterea vibraţiilor asociate, care la rândul lor vor înlătura tensiunea şi „reacţia la stres". (Observăm aici, că o bază spirituală va fi de un mare ajutor pentru a elimina emoţiilor negative prelungite, ce pot conduce mai târziu la „reacţia la stres").

Tehnica Energiei Universale, predată de Şcoala Spiritual Human Yoga sau alte tehnici predate de alte şcoli ce lucrează cu energie, precum terapia chakrelor (vindecarea prin atingerea cu mâinile), Qi Quong, Chi-Yi (arta respiraţiei) – pot fi utilizate pentru direcţionarea Energiei Universale spre cel în suferinţă. Detaliile referitoare la accesarea şi direcţionarea Energiei Universale, împreună cu conceptele de chakre, vor fi explicate în profunzime pe parcursul textului.

Un instrument FOARTE important pentru a restabili organismul după stres sau după alte boli, este respiraţia adâncă denumită şi respiraţia abdominală. Aceasta constă în umplerea, în timpul inspiraţiei, a celor mai joase părţi ale plămânilor, complet şi în întregime, pe lângă părţile superioare. Când respiraţia abdominală este făcută conştiincios, pentru a înlocui reflexul condiţionat şi foarte limitat al respiraţiei superficiale şi este utilizată în viaţa de zi cu zi, rezultatele vor fi cu adevărat miraculoase. Respiraţia abdominală este cu adevărat vindecătoare şi

poate însoţi lucrul cu energia. Ea trebuie să devină un regim standard zilnic, un mod de viaţă. Respiraţia abdominală profundă permite corpului să stea departe de tensiune şi de stres, pentru că declanşează mişcarea şi vibraţia în corp, în locul imobilităţii şi a tensiunii existente, creşte afluxul de oxigen, contribuind la un aport mai mare de energie vitală, ajută individul să-şi îmbunătăţească conştient respiraţia, ca un frumos exemplu al legăturii intime dintre câmpul său individual şi cel subtil. Persoana îşi dă seama că prin fiecare respiraţie primeşte nu numai oxigen, ci este legată la o parte din Universul în permanentă schimbare, această conştientizare – Unitatea şi Integralitatea – creşte cantitatea de Energie Universală recăpătată din câmpul înconjurător, conducând la acumularea energiei vitale în corp („Prana" sau „Chi"). Acesta este un mod natural şi intens de canalizare (focalizare) a Energiei Universale, fără ajutorul unui terapeut sau vindecător. Toate acestea şi implicaţiile lor, vor fi dezbătute în detaliu, mai târziu. Sfatul obişnuit „respiră adânc ca să faci faţă agresiunii" este foarte adevărat, dar insuficient, pentru că el trebuie urmat mereu, căci o nouă stare poate fi căpătată numai prin practică, respiraţia abdominală devenind subconştientă şi permanentă.

15. Sunt stabiliţi în mod ştiinţific care sunt factorii „reacţiei la stres", ce

determină cele mai multe boli

Comentariu ştiinţific

REZULTATE

1. Cercetările medicale de la Cornell University Medical College numesc „reacţie la stres” ca fiind problema medicală şi socială cea mai îngrijorătoare, astăzi în SUA. Cu siguranţă, aceasta se referă la fel de bine şi la alte ţări.
2. Între 80-90% din boli sunt datorate stresului, dar unii cercetători consideră că toate bolile sunt cauzate de stres.
3. „Reacţia la stres” este în legătură cu şase cauze provocatoare de moarte: bolile de inimă, cancerul, bolile de plămâni, accidentele, ciroza ficatului, sinuciderea.
4. Următoarele simptome sau afecţiuni sunt cunoscute ca fiind legate de „reacţia la stres”:

I. Sistemul nervos central
- *Anxietatea*
- *Depresia*
- *Oboseala*
- *Durerile de cap*

II. Sistemul cardiovascular
- *Funcţionarea deficitară a inimii (poate cauza anghina)*
- *Contractarea vaselor de sânge periferice.*
- *Hipertensiunea*

III. Sistemul digestiv
- *Stomacul deranjat, chiar şi ulcerele*
- *Diareea*
- *Gastritele*
- *Ulcerele peptice*
- *Sindromul Bowel (probleme intestinale)*
- *Rănile dureroase în gură*

IV. Sistemul respirator
- *Astmul*

V. Sistemul muscular-osos.
- *Tensiunile în muşchii scheletici şi în articulaţii*
- *Predispoziţia la artrite; boli degenerative*

VI. Sistemul imunitar
- *Slăbirea sistemului imunitar*
- *Răcelile comune*
- *Bolile virale*
- *Bolile autoimunitare*
- *Alergiile*
- *Malignizarea celulelor – cancer*

VII. Sistemul endocrin
- *Dezechilibrele menstruale*
- *Dezechilibrele tiroidei (subactivare, supraactivare, tiroidite)*

Hiperfuncţionarea suprarenalei
VIII. Sistemul reproducător
Infertilitatea
Menstruaţiile neregulate
Simptomele de tensiune premenstruale
Ejacularea precoce
Impotenţa
IX. Pielea
Eczemele, psoriazisul, urticariile
X. Bolile generale
Diabetul
Degeneraţia ţesuturilor
Accelerarea procesului de îmbătrânire

5. Mai mult de 100 milioane de americani suferă de boli legate de stres.

6. Între 75-90% din toate consultaţiile medicale sunt datorate stresului şi anxietăţii.

7. În SUA, peste 50% din decese sunt în fiecare an rezultat al bolilor asociate „reacţiei la stres".

8. Un sondaj raportează că mai mult de 25% din forţa de muncă a SUA suferă din cauza excesului de stress şi anxietate. 15 % din populaţia SUA este bolnavă de anxietate şi un american din cinci suferă de insomnie datorată stresului.

9. „Reacţie la stres", când este severă, se transformă în arterоscleroză (îngroşarea arterelor), atacuri de inimă, comoţie cerebrală şi suicid.

10. Pentru că „reacţia la stres" consumă energia, hormonii, enzimele (şi alte substanţe chimice) şi se neurotransmite în corp, aşa cum este arătat prin studii, se poate manifesta în următoarele simptome: digestie slabă, probleme respiratorii, disfuncţii sexuale, disfuncţii ale sistemului imunitar şi probleme ale sistemului nervos central, precum ticuri, contracţii musculare, nervozitate (teamă, anxietate) şi incapacitatea de a dormi bine.

11. În concordanţă cu studiul publicat de Wall Street Journal, printre miile de supraveghetori din 46 de companii, mai mult de 70% au probleme din cauza stresului. Aceste persoane cheltuie mai mult de trei ori decât alţii, pentru rezolvarea problemelor lor de sănătate. Statisticile arată că „reacţia la stres" este semnificativă în crearea problemelor de sănătate.

12. Mulţi medici sunt foarte conştienţi de legătura directă dintre stres şi boală. Referitor la natura bolii – de la cea mai simplă răceală până la cancer – pacienţii sunt sfătuiţi să se odihnească, să se relaxeze şi să adopte o viaţă planificată, care să le reducă stresul.

13. Cercetătorii de la Mount Sinai School of Medicine din New York au descoperit că persoanele văduve, în primele 2 luni după decesul soţilor, au limfocitele reduse în mod semnificativ. Persoanele văduve cu vârsta peste 55 ani, au o rată a mortalităţii mai mare cu 40% în primele 6 luni după decesul soţilor, decât persoanele căsătorite, din aceeaşi grupă de vârstă.

14. Un număr din ce în ce mai mare de cercetători consideră stresul ca un factor al CANCERULUI. Studiile desfăşurate într-un număr de institute indică că nivelul de activitate al celulelor ce identifică şi distrug cancerul, este mai redus la persoanele care suportă nivele ridicate ale stresului, decât la persoanele care suportă un stres mai redus. Nivelul mai redus al activităţii,

face ca celulele canceroase să se multiplice mai uşor. Atitudinea pacienţilor bolnavi de cancer este un factor important în procesul de restabilire, acei ce cred cu adevărat că se vor vindeca şi care suportă mai puţin stres în ceea ce priveşte situaţia lor, au o şansă mult mai mare de vindecare, decât cei cu atitudine mai puţin pozitivă şi cu un nivel ridicat de stres.

15. În ultimii ani, cercetătorii au demonstrat că oamenii şi unele animale pot exercita un control voluntar asupra sistemului nervos vegetativ, (în ciuda celor ce se credeau în mod normal). Experimentele conduse de către dr. Neil E. Miller în 1969, au arătat că tehnicile de „biofeedback” au succes în reglarea circulaţiei sanguine. Savanţii, folosind echipamente sensibile în laborator, au arătat că practicanţii de yoga şi-au dezvoltat capacitatea de a-şi controla consumul de oxigen, presiunea sângelui şi temperatura corpului. Un studiu din 1968, efectuat la Harvard Medical School a descoperit că oamenii care meditează regulat, sunt capabili să-şi reducă consumul de oxigen cu 20%, să scadă conţinutul în acid lactic al sângelui (asociat cu neliniştea) şi să inducă un nivel ridicat al activităţii mentale legat de linişte şi stare de bine (unde alfa). Alte studii desfăşurate de membrii aceleiaşi echipe de cercetare, în 1981, au arătat capacitatea călugărilor tibetani în a-şi creşte temperatura unor părţi a corpului (degetele de la mâini, de la picioare, pielea) cu până la 8 °C, în timpul meditaţiei. Toate aceste studii confirmă faptul că starea de stres indusă intern poate fi contracarată, deci noi avem controlul total asupra condiţiilor fundamentale ale corpului, atât timp cât ştim cum să le stăpânim. Acesta este subiectul a ceea ce urmează.

16. Ce este tratamentul cu Energie Universală şi cum vindecă el bolile ?

Câmpul de Energie Universală este răspândit în întregul Univers şi înconjoară corpul omenesc, interacţionează cu corpul, care este şi el un câmp oscilant – câmpul individual. Totul este un singur mare câmp şi toate sunt interconectate. Interacţiunea dintre Câmpul de Energie Universală şi câmpul individual (persoana) rezultă într-un schimb de energie între cele două câmpuri – energia fiind transferată de la Câmpul de Energie Universală la persoană, aceasta din cauză că cel dintâi are oscilaţii mai înalte şi o energie mai înaltă, în timp ce câmpul persoanei are oscilaţii şi energii mai joase. Când oscilaţiile înalte ale Câmpului de Energie Universală interacţionează cu oscilaţiile joase ale câmpului persoanei, el ajută la creşterea oscilaţiilor persoanei – ceea ce este echivalent cu un transfer de energie. Acest transfer de energie este utilizat ca o parte fundamentală a energiei vitale necesară pentru viaţa şi sănătatea persoanei.

În condiţii normale (când hrana şi aerul primite de corp sunt acceptabile) Energia Universală, care în mod natural şi spontan provine din Câmpul de Energie Universală, menţine corpul sănătos. Atunci când corpul este supus stresului, tensiunea internă poate reduce energia vitală a anumitor sisteme ale sale, la un nivel inferior pragului critic şi boala poate afecta aceste sisteme, în ciuda transferului neîntrerupt de Energie Universală ce străbate

corpul. De observat este faptul că acest flux de energie este prezent fără nici un fel de intervenţie conştientă. În cazul în care tensiunea nu poate fi îndepărtată prin diverse metode tradiţionale (ceea ce se întâmplă în mod uzual), o cale eficientă de a îndepărta tensiunea este creşterea fluxului de energie din Câmpul de Energie
Universală, către corp, prin intervenţie conştientă. Numai când acest lucru este realizat, energia vitală a sistemului corpului poate fi adusă înapoi la nivelul dorit, vibraţiile corpului vor creşte, revenind la normal, ceea ce va contrabalansa tensiunea. Vibraţiile înseamnă mobilitate în timp ce tensiunea înseamnă imobilitate şi mobilitatea va trata întotdeauna imobilitatea, îndepărtându-se tensiunea şi dând posibilitatea pacientului să elimine stresul. Dacă pacientul păstrează în sine emoţiile negative, este foarte posibil ca tensiunea să revină. Este foarte important să scăpăm de emoţiile negative, ce sunt condiţionate de tensiune. Acest lucru este cel mai bine realizat dacă avem o bază spirituală adecvată, ce ne va aduce pacea şi acceptarea şi o mai mică implicare emoţională. Valul puternic al Energiei Universale, la fel de bine ca şi energia vitală ce va fi disponibilă pentru îndepărtarea tensiunilor, va da un surplus de energie corpului, pentru a îmbunătăţi imunitatea, precum şi refacerea celulelor şi sistemului şi ca urmare boala (simptome asociate cu tensiunea) va dispare. Chestiunea care rămâne este cum să creştem fluxul de Energie Universală de la Câmpul de Energie Universală către corp, la un nivel mai mare decât fluxul normal. În acest punct, rolul conştiinţe – ca un mecanism foarte important – iese la iveală. Să definim mai întâi conştiinţa. Conştiinţa individuală este facultatea minţii, produsă de către creier, ce permite perceperea stărilor interioare (gânduri, sentimente, senzaţii etc.) şi a stărilor
exterioare (impulsuri provenind din mediu, aşa cum sunt ele percepute de cele cinci simţuri). Conştiinţa creează intenţii, atenţie (focalizare) şi efecte aparente. Fără Conştiinţă, Universul este într-o stare „de nediferenţiere”, ce se aplică de asemenea şi energiei – Energia Universală – pe care o conţine. Energia curge fără a avea o direcţie preferenţială şi are aceeaşi intensitate în toate direcţiile. Totuşi, Conştiinţa (mintea) poate face ca această energie să curgă într-o direcţie precisă, mai mult decât în alte direcţii, ea realizează aceasta în mod intenţionat, prin concentrarea atenţiei – energia merge acolo unde merge atenţia. Când aceasta se întâmplă, Energia Universală va curge către locul indicat, cu o densitate a energiei mai mare decât înainte, ceea ce înseamnă vibraţii amplificate, aplicate în locul dorit. Pe scurt: când un pacient sau un terapeut se concentrează în mod voit către punctul de contact dintre persoana şi Câmpul de Energie Universală, atunci se intensifică fluxul de Energie Universală dintre Câmpul de Energie Universală şi acea parte a corpului, asupra căreia conştiinţa s-a focalizat înainte, va creşte energia vitală a acelei părţi a corpului, îndepărtându-se astfel tensiunea şi boala asociată. Transferul de energie se realizează cel mai bine atunci când persoana care lucrează (terapeutul sau persoana în cauză) simte sau vizualizează imagini ale fluxului intens de Energie Universală, către locul ce necesită energie. O astfel de concentrare asupra Energiei Universale creează nivele ridicate ale fluxului de energie, în beneficiul pacientului, care nu ar fi fost altfel posibile înaintea intervenţiei conştiente – exceptând practicile de autoconştientizare (cum ar fi anumite tehnici de respiraţie). Intensitatea fluxului de energie

poate fi asimilată metaforic cu o furtună. În condiţii meteo normale, curenţii de aer
întâlnesc pământul cu o viteză, o forţă şi o intensitate redusă, dar în anumite condiţii, cum ar fi în timpul unei furtuni, o fac având o viteză, o forţă şi o intensitate uriaşă.
Una dintre cele mai eficiente căi de a direcţiona Energie Universală, prin focalizarea gândului – este de a vizualiza (de a crea o imagine mentală) Câmpul de Energie Universală, normal invizibil, intrând în corp precum razele de lumină. Este ca şi cum corpul ar respira nu aer, ci Câmpul de Energie Universală înconjurător şi ar fi reîncărcat şi hrănit cu energia acestuia. Astfel tratamentul cu Energie Universală este o tehnică foarte eficientă, care nu numai că tratează bolile, dar le şi previne, îndepărtând sursa. El îndepărtează tensiunea, crescând energia vitală şi vibraţiile părţilor afectate. Tratamentul este realizat prin concentrarea conştientă a terapeutului (care fie că atinge zona afectată a pacientului, fie se concentrează asupra ei de la distanţă) direcţionează un nivel foarte intens al Energiei Universale spre partea bolnavă a corpului. Odată ce tensiunea este îndepărtată şi energia vitală s-a reîntors la normal, boala asociată dispare, aducând astfel sănătatea.

17. Cum poate conştiinţa – un produs al minţii – să exercite controlul asupra Câmpului de Energie Universală ?

Aceasta este o întrebare binevenită, căci Câmpul de Energie Universală apare a fi în afara minţii, cu alte cuvinte întrebarea este: Cum poate mintea noastră influenţa fluxul de Energie Universală către corpul în nevoie, astfel ca energia să devină mai mare ?
Răspunsul este neaşteptat. Chiar dacă Câmpul de Energie Universală pare ca fiind separat de persoană (care este un câmp individual) nu este chiar aşa. În primul rând, noi ştim că orice lucru din Univers este constituit dintr-un câmp de Energie Universală. Individul este doar o intensificare a vibraţiilor joase şi dense ale acestuia, astfel că ceea ce numim Câmp de Energie Universală este mult mai subtil, cu vibraţii mai înalte. Prin urmare, există o stare de similitudine. Câmpul Universal subtil este răspândit peste tot, incluzând şi câmpul individual, fiind cu acesta
într-o stare de întrepătrundere, dar aceste afirmaţii nu explică de ce câmpul individual poate fi capabil să influenţeze câmpul subtil, în special dacă ele se disting ca fiind două entităţi diferite, cu vibraţii şi energii diferite. Cum poate individul să forţeze Câmpul subtil Universal să curgă mai intens în anumite direcţii ? Răspunsul este surprinzător. Deşi Câmpul de Energie Universală şi câmpul individual par distincte, nu numai că ele interacţionează în cele trei dimensiuni ale spaţiului nostru, dar în acelaşi timp ele sunt total conectate „dincolo de spaţiu”, această conectare fiind însă în afara percepţiei noastre tridimensionale. Conştiinţa persoanei poate influenţa orice parte din Câmpul de Energie Universală, chiar părţi foarte îndepărtate. Influenţa este într-un fel făcută de departe, foarte asemănătoare cu fenomenul telepatic, unde două minţi distincte sunt conectate fără o intervenţie fizică. Forţa gândului canalizează direct Energia Universală spre pacient, ea călătoreşte nu în spaţiu (sau local) de la terapeut către Câmpul de Energie Universală, ci în afara

spaţiului (nelocalizat), datorită faptului că toate lucrurile sunt conectate între ele în afara spaţiului şi se pot influenţa unul pe altul, la orice distanţă.

Comentariu ştiinţific

Fizicienii au acceptat în trecut, că toate interacţiunile în Univers sunt locale, cu alte cuvinte principiul cauză-efect (al cauzalităţii) lucrează astfel: dacă un obiect A influenţează un obiect B, atunci această influenţă trebuie să fie transmisă în şi prin spaţiu, fie prin contact, fie prin semnal, deci dacă două obiecte nu sunt conectate prin ceva, ele nu se influenţează reciproc. Mai târziu, în 1964, Bell a dovedit că această teorie era falsă. El a descoperit că interacţiunile între două
entităţi pot fi de asemenea nelocalizate (în afara spaţiului), deci două entităţi distincte şi separate (sau obiecte), pot să se influenţeze una pe alta, iar mediul sau vehiculul ce transportă influenţa nu trebuie să călătorească în spaţiu. „Nelocalizarea" a fost considerată a fi cea mai importantă şi mai senzaţională descoperire din istoria fizicii. Această teoremă spune: două entităţi îndepărtate se pot influenţa una pe alta într-un aşa mod, încât entitatea afectată culege efectul din interior, mai degrabă decât din mediul extern. Deci, obiectul A trimite cauza – nu prin spaţiu – ci mai curând prin interiorul ei (metaforic vorbind) şi obiectul B primeşte efectul datorat acelei cauze, din interiorul ei, mai curând decât din exterior. Aceasta a lăsat perplecşi fizicienii şi continuă să-I nedumerească pe unii, până în zilele noastre. Teorema implică următorul fapt: chiar dacă entităţile A şi B par distincte şi separate, în percepţia noastră tridimensională, de fapt dincolo de spaţiu ele sunt conectate şi într-o dimensiune înaltă ele sunt UNUL ŞI ACELAŞI lucru. Totalitatea şi Unicitatea permit unei entităţi să culeagă influenţele alteia asupra ei, mai degrabă intern decât extern. Vom vedea mai departe că această teoremă se aplică de asemenea la individ şi la Câmpul de Energie Universală (amândouă câmpurile fiind „Superstring-uri" cu diverse vibraţii). Amândouă câmpurile (atât regiunile de vibraţii înalte, cât şi joase, ale Câmpului de Energie Universală – cu toate că par a fi separate – ele sunt conectate (nelocalizat). Chiar şi o persoană şi o parte foarte îndepărtată a Câmpului de Energie Universală sunt conectate, căci ele sunt în afara spaţiului. Pe deasupra, ele sunt amândouă „unul şi acelaşi" într-o înaltă dimensiune Hiperspaţiu – care este Sursa a tot, inclusiv spaţiul nostru tridimensional, Câmpul (atât Universal cât şi individual) şi timpul. Conştiinţa accesează întotdeauna Energia Universală nelocalizat (în afara spaţiului), chiar dacă ea poate trimite energie local (în spaţiu), către organul afectat, prin chakre, aşa cum vom vedea mai târziu.

18. Ce este terapia prin atingere (cu mâinile) şi ce este vindecarea la distanţă?

Tratamentul cu Energie Universală poate fi făcut în principal în două moduri: cu mâinile (local) sau de la distanţă. Tratamentul local are loc când terapeutul pune palma sau vârful degetelor sale, pe zona afectată a pacientului sau dacă zona afectată nu este pe suprafaţa corpului, el pune mâna pe chakra asociată (chakrele vor fi prezentate mai târziu). Punând mâna pe zona

afectată, terapeutul îşi concentrează atât gândul cât şi atenţia şi stabileşte direcţia fluxului de Energie Universală. Prin focalizarea conştientă, el direcţionează Energie Universală din Câmpul înconjurător de Energie Universală, către zona bolnavă. Această focalizare este întărită prin plasarea mâinilor şi creşte densitatea energiei, pe care zona bolnavă o primeşte la punctul de contact. Aici observăm că după un anumit timp de tratament, mâinile terapeutului se încălzesc sau vibrează, dar acesta nu înseamnă că energia este transferată de la mâna terapeutului la pacient. Mâna este doar un indicator, conştiinţa declanşează transferul de energie intens şi energia vine direct din Câmpul de Energie Universală. Motivul pentru care mâna primeşte astfel de senzaţii este acela că mâna este expusă şi ea fluxului de Energie Universală şi prin urmare, vibraţiile sale cresc în mod natural.
În timpul tratamentului de la distanţă, atât terapeutul cât şi pacientul pot fi departe unul faţă de celălalt, chiar la mare distanţă. În acest caz nu mai este utilizată mâna, rolul ei fiind preluat de atenţia focalizată a terapeutului, care simte sau vizualizează pacientul şi zona afectată (sau chakra) şi direcţionează Energie Universală spre zona bolnavă. El poate face asta de la distanţă pentru că poate accesa Energia Universală nelocalizat, pentru că aşa cum am arătat mai înainte, distanţa în spaţiu este irelevantă. Câmpul de Energie Universală este într-o continuă mişcare şi curgere, deci Energia Universală curge fără întrerupere în toate direcţiile şi tot timpul. Când spunem că terapeutul accesează Energia Universală, înseamnă că conştiinţa sa face ca energia să curgă preferenţial într-o direcţie (direcţia către zona bolnavă). Zona bolnavă (care are un nivel scăzut de energie) poate beneficia de aceasta, ca energie vitală. Acest lucru poate fi asemănat cu formarea unui canal artificial în apropierea oceanului, care va face ca apa sa să curgă predominant într-o direcţie. Terapeutul direcţionează fluxul de energie nelocalizat, pentru că influenţa terapeutului asupra energiei este fără contact fizic, de la distanţă, în spaţiu. O astfel de influenţă este posibilă, pentru că terapeutul, pacientul şi Câmpul de Energie Universală sunt conectaţi în afara spaţiului, unde realitatea tridimensională este irlevantă şi nu-şi poate impune restricţiile. Astfel „în afara spaţiului" – chiar dacă nu poate fi observat cu simţurile sau cu mintea noastră – este cu toate acestea acolo, bazându-se pe teorii şi experimente ale Fizicii Cuantice, la fel de bine ca şi pe fenomenul Hiperspaţiului cu „Superstring-uri". Detaliile se vor discuta mai târziu.

19. Este terapeutul un canal pentru Energia Universală sau un vehicul ?

Am văzut că terapeutul poate trimite pacientului energie, concentrându-se asupra unui punct particular şi această tehnică devine eficientă numai atunci când atenţia terapeutului este echilibrată cu un calm desăvârşit. Terapeutul trebuie să-şi dea seama că nu el este cel ce produce această energie (nu este el creatorul), ea vine din Câmpul de Energie Universală, el fiind numai un vehicul. Din această cauză el nu trebuie să se implice în ceea ce priveşte rezultatul terapiei – cu alte cuvinte, dacă omului îi este destinat, va fi vindecat, altfel nu. Dacă terapeutul nu este într-o stare de calm, fiind neliniştit din cauza dorinţei sale de a vindeca pacientul (care este

determinată de teamă), mintea sa va fi ţinută departe de momentul prezent – căci mintea se va concentra mai mult asupra rezultatului terapiei – care este ceva legat de viitor – şi el pierde din putere şi eficienţă. Încrederea în Univers şi în munca sa, îi vor aduce o stare de pace şi de linişte, iar atenţia sa va lucra în mod optim. Cu cât terapeutul se gândeşte mai mult la rezultatele terapiei, cu atât se implică mai mult afectiv, considerându-se răspunzător de rezultat şi doreşte să intre în rolul de „creator”. Într-un astfel de caz, terapeutul dă o atenţie deosebită puterii voinţei, pentru a obţine un rezultat imediat al tratamentului şi pune astfel ego-ul în acţiune, deşi ego-ul nu poate ajuta niciodată. Este un punct vital ca terapeutul să înţeleagă aceasta: terapeuţii nu sunt creatori, ei nu realizează tratamentul, ci sunt numai coordonatori (precum un poliţist de circulaţie, ce direcţionează şi coordonează fluxul traficului – automobilele nu sunt conduse de către el, ci doar dirijate). Când terapeutul înţelege că el nu este „creatorul”, atunci poate lăsa deoparte tot ce priveşte consecinţele terapiei. Câmpul de Energie Universală este cel care realizează vindecarea, furnizează energia şi are grijă ca rezultatul să fie cel care trebuie, conform destinului.
Terapeutul nu este nici măcar „un canal”, din cauză că un canal înseamnă un mediu prin care curge energia. Energia Universală nu trebuie să treacă prin corpul terapeutului pentru a întâlni pacientul, ea pur şi simplu vine din Câmpul de Energie Universală – fiind coordonată şi dirijată de către terapeut. Dacă terapeutul îşi asumă şi pretinde că este un canal, atunci propria sa energie vitală va fi redusă sau sărăcită, din cauză că conştiinţa sa (întreţinută de propria sa credinţă) va transfera energie vitală de la corpul său la corpul pacientului, epuizându-l. Aşa cum am spus mai devreme, energia merge unde merge atenţia, dar noi trebuie să adăugăm că energia va veni de unde mintea gândeşte că trebuie să vină. Dacă mintea gândeşte că energia provine de la persoana terapeutului, aceasta chiar se va întâmpla. În concluzie, mintea este coordonatorul energiei şi determină direcţia curgerii sale, precum sursa sau destinaţia. În condiţii normale, sursa trebuie să fie Câmpul de Energie Universală subtil, iar destinaţia, zona bolnavă a pacientului.

20. Ce sunt chakrele? Care este rolul lor în tratamentul cu Energie Universală ?

Chakrele sunt puncte în corp, unde Energia universală este transferată de Câmpul Universal înconjurător, subtil, către câmpul individual, mult mai dens, care este persoana. Deci, chakrele sunt puncte de contact între Câmpul de Energie Universală şi individ, prin care Energia Universală este transferată şi apoi distribuită organelor asociate din corp. Prin definiţie, orice punct de pe corp şi din interiorul corpului este o chakră, deoarece fiecare punct din corp (o chakră) recepţionează în mod spontan Energia Universală, direct de la Câmpul de Energie Universală subtil. Orice punct din corp poate să recepţioneze nivele intense de Energie Universală, provenind de la acelaşi câmp, prin intervenţie conştientă – cum ar fi în tratamentul cu Energie Universală, deci există un număr infinit de chakre. Chakrele pot fi considerate „transformatoare de

energie”, pentru că ele transformă Energia Universală recepţionată în energie vitală, ce este utilizată pentru funcţiile vitale ale corpului şi pentru menţinerea sănătăţii.
Din infinitatea de chakre, şapte sunt „chakre majore”, acestea fiind aliniate şi paralele cu coloana vertebrală – pe o linie verticală ascendentă, de la baza coloanei vertebrale până la cap; ele sunt localizate pe piele, pe partea din spate a corpului, mai puţin C6 şi C7. Localizarea exactă a chakrelor majore este următoarea:
C1 – (chakra Rădăcinii) – baza coloanei vertebrale – perineu
C2 – (chakra Sacrală) – între buric şi C1, dar pe partea din spate a corpului;
C3 – (chakra Plexului Solar) – în spatele buricului;
C4 – (chakra Inimii) – în centrul pieptului, dar pe partea din spate;
C5 – (chakra Gâtului) – la baza gâtului;
C6 – (chakra celui de Al Treilea Ochi) – în mijlocul frunţii, deasupra sprâncenelor;
C7 – (chakra Coroanei) – în vârful capului.
Toate aceste şapte chakre sunt poziţionate în puncte foarte importante, deoarece ele sunt în imediata apropiere a organelor majore, muşchilor, glandelor sau plexurilor nervoase (reţele nervoase). Fiecare chakră majoră este foarte aproape de o regiune specifică din măduva spinării, unde măduva spinării se conectează prin plexurile nervoase asociate, la organele interne vitale şi muşchi. Fiecare chakră majoră este şi foarte aproape de glandele, vitale (sistemul endocrin).
Pentru a înţelege rolul important al acestor chakre, trebuie să înţelegem pentru început, anatomia şi reacţiile fiziologice prin care tensiunile din corp se manifestă în timpul „reacţiei la stres”.

Comentariu ştiinţific

Sistemul nostru nervos conţine două secţiuni primare: sistemul nervos central şi sistemul nervos periferic.
Sistemul nervos central este alcătuit din creier şi măduva spinării în timp ce sistemul nervos periferic este constituit din nervi care pleacă de la măduva spinării către diferitele regiuni ale corpului, cum ar fi organe, glande, muşchi, piele etc. Sistemul nervos periferic este constituit tot din două părţi: sistemul somatic, care asigură controlul voluntar al muşchilor scheletului, în principal pentru a realiza mişcarea corpului şi sistemul vegetativ, care asigură acţiunile involuntare (cum ar fi controlul inimii, stomacului etc.) şi controlul involuntar al organelor
musculare, cum ar fi muşchiul cardiac. Sistemul vegetativ este divizat ţi el în două părţi : simpatic şi parasimpatic.
Sistemul simpatic pregăteşte organismul pentru „luptă sau fugi” (excitaţie şi activare), în timp ce sistemul parasimpatic relaxează corpul după o urgenţă şi pentru somn (inhibiţie şi odihnă).
Când o persoană se află în faţa unei perturbaţii externe, imediat ce perturbaţia este sesizată de creier, acesta trimite impulsuri prin sistemul nervos central la sistemul nervos periferic, în special la partea simpatică a sistemului vegetativ. În acelaşi timp, glanda pituitară din creier eliberează ACTH, care determină producerea de adrenalină şi cortizon, de către glandele suprarenale. Acestea, împreună cu sistemul nervos simpatic, determină

creşterea pulsului şi presiunii sângelui. Deoarece sistemul nervos simpatic este conectat cu fibrele musculare, are
loc contracţia involuntară a muşchilor (muşchii organelor) prin trimiterea de impulsuri electrice. Musculatura netedă este cea care alcătuieşte muşchii ce acţionează ORGANELE INTERNE – cum ar fi plămânii (respiraţia), inima (circulaţia), stomacul, intestinele (digestia) etc. În acelaşi timp, sistemul voluntar tensionează anumiţi muşchi (MUŞCHII SCHELETULUI, ai membrelor, abdominali, ai pieptului etc.), pentru un tonus muscular ridicat.
Ca rezultat al acestor activităţi, în timpul răspunsului „luptă sau fugi” corpul este într-o stare de excitaţie – cu sângele circulând mai rapid, alimentat cu mai multă energie şi intră în alertă, iar muşchii se tensionează (atât intern cât şi extern).
Când individul nu poate acţiona asupra perturbaţiei în mod eficient el se blochează în „luptă sau fugi”, producându-se astfel „reacţia la stres”. Adrenalina – mai puţin – dar mai ales cortizonul, continuă să fie produse de către glandele suprarenale. Atât glanda pituitară, (producătoare de ACTH), cât şi glandele suprarenale, se epuizează în timp. Sistemul nervos vegetativ simpatic rămâne activ, menţinând muşchii organelor interne încordaţi. Întregul sistemul endocrin din corp este implicat (datorită altor hormoni produşi de creier) în sărăcirea secreţiei hormonale şi sistemul imunitar este slăbit. Cu cât mai lung sau mai acut este răspunsul la stres, cu atât mai serioase sunt consecinţele: reducerea imunităţii, un sistem simpatic supraactivat, un sistem endocrin superactiv, mai multă tensiune în muşchii organelor interne şi chiar mai multă încordare în unii muşchi externi. Tensiunea din muşchii organelor menţine organele sub tensiune, care se traduce în reducerea energiei vitale şi a vibraţiilor, conducând la îmbolnăvirea corpului.
Când terapeutul direcţionează Energie Universală din Câmpul de Energie Universală către o chakră, acea chakră de pe corp absoarbe energia şi o distribuie ca energie vitală către:
1. regiunea apropiată de măduva spinării şi de acolo spre
2. plexurile nervoase (reţeaua),care leagă măduva spinării de organele interne.
Observăm că plexul nervos este sistemul nervos simpatic vegetativ ce leagă organele interne şi la fel de bine şi fibrele lor musculare, pentru a le ordona funcţionarea (dar în timpul „reacţiei la stres” tensionează muşchii acestora).
3. În mod suplimentar, de la chakră, energia ajunge la organul intern bolnav
4. şi la muşchii săi voluntari
5. şi la glandele asociate, ce se află în direcţia de curgere a Energiei Universale.
Îndată ce chakra primeşte energie, sistemul nervos simpatic asociat, organele interne asociate, muşchii lor, precum şi glandele apropiate, primesc Energie Universală sub formă de energie vitală. Energia vitală pe care sistemul nervos simpatic o primeşte, conduce la reîntoarcerea activităţii la nivelul normal. Aceasta, împreună cu sistemul parasimpatic, permite muşchilor organelor interne să fie eliberaţi de TENSIUNEA respectivă. În mod suplimentar, Energia Universală ce ajunge la muşchii organelor, creşte energia lor vitală şi vibraţiile, ajutând la reducerea tensiunii produse (observăm că vibraţiile aduc mobilitate – mişcare în orice alt obiect imobil – în acest caz, muşchii). Când tensiunea este eliberată, energia vitală a organului

începe să se întoarcă la normal, deci sursa celor mai multe boli – tensiunea – este îndepărtată. Energia vitală care ajunge la organele interne, ajută să se refacă ţesutul celulelor afectat de bolile simptomatice, mai mult ea merge la glande, le reface şi aduce hormonii la nivelul normal. Până când tensiunea este eliberată şi nivelul hormonilor se întoarce la normal, corpul este încă într-o stare de excitaţie, pe care o părăseşte, intrând în starea de relaxare. Începe să înceteze producerea cortizonului, iar
consecinţa acestui fapt este restabilirea imunităţii sistemului. Atât glanda pituitară cât şi glandele suprarenale încep să se refacă, până când producţia de ACTH, adrenalină şi cortizon se opreşte. În sfârşit, dacă s-a indus voluntar o altă tensiune în muşchii scheletici ai corpului, şi aceasta se eliberează, deci corpul este sănătos şi vindecat atât timp cât persoana nu reacţionează iar la stres, fapt ce poate conduce din nou la starea anterioară.
La acest punct noi putem descrie fiecare chakră şi plexurile sale nervoase, organele şi glandele asociate.

Chakra   Plexul nervos   Glanda   Organul

C1- chakra Rădăcinii; sacral, coccigian; gonade; organe sexuale, intestine, testicule, ovare, vezică
urinară, şold, picioare

C2-chakra Sacrală; plexul sacral; gonade; organe sexuale, intestine, vezică urinară, rinichi,
josul spatelui

C3-chakra Plexului solar; plexul solar; suprarenale, organe digestive, splină, stomac, pancreas, vezică biliară, diafragmă, mijlocul spatelui

C4-chakra Inimii; plexul inimii; timus; organe circulatorii şi respiratorii, inimă, plămâni, bronhii, braţe, piept, partea de sus a spatelui

C5-chakra Gâtului cervical tiroidă; paratiroidă; organe respiratorii, gât, nas, urechi, vertebra a
şaptea cervicală

C6-chakra Ochiului al Treilea; hipotalamic; pituitară; creierul mijlociu, ochi, faţă

C7-chakra Coroanei; cortex cerebral; pineală; cortex, sistemul nervos central, restul corpului

De exemplu, dacă este vorba de o hipertensiune, va fi utilizată chakra inimii, iar dacă există o disfuncţie a stomacului, va fi utilizată chakra plexului solar.
Să ilustrăm acum, printr-un exemplu, întreg conceptul de chakre. Dacă un pacient are un ulcer la stomac, prima cauză a bolii este lipsa de energie din zona stomacului, datorită „reacţiei la stres” a pacientului, care s-a reflectat în sistemul nervos simpatic, încordând muşchii stomacului şi reducându-le energia vitală. Această boală se vindecă direcţionând Energie Universală spre C3 – chakra plexului solar. Pentru a face asta, terapeutul pune vârful degetelor sale sau palma, pe chakra plexului solar şi se concentrează acolo, cu intenţia de a direcţiona fluxul de energie din Câmpul de Energie Universală, spre C3 (mâna poate fi pusă direct pe partea din faţă a corpului, pe stomac, în loc de chakră). Energia Universală care ajunge la C3, curge direct spre sistemul nervos simpatic (în acest caz, spre plexul solar) şi îi reduce activitatea. Energia ajunge şi la muşchii stomacului, le creşte vibraţiile şi relaxarea iar energia vitală şi vibraţiile stomacului încep să crească.
Energia de la C3 merge la stomac şi la glandele suprarenale, astfel că stomacul este ajutat să se vindece, iar glandele suprarenale să secrete

hormoni. Când sursa ulcerului (tensiunea în stomac) este eliberată, boala se vindecă, iar energia suplimentară direcţionată spre stomac
ajută la restabilirea sa rapidă, pacientul făcându-se bine.
Constatăm că pentru orice boală este o idee bună să direcţionăm energie suplimentară spre C3 şi C6 şi în mod suplimentar spre chakra asociată cu boala specifică, căci orice boală, indiferent de forma sa, dezvoltă „reacţia la stres" la sursa sa şi apoi epuizează glandele pituitară şi suprarenale, din cauza hiperactivităţii ACTH, adrenalinei şi cortizonului. Energia direcţionată spre C3 ajută glandele suprarenale să se refacă, în timp ce energia direcţionată spre C6 reface glanda pituitară. Uneori, glanda pituitară este descrisă ca fiind „glanda destinului", din cauza importanţei sale în dezvoltare. Ea exercită un control important asupra sistemului hormonal – în special tiroida,
glandele suprarenale, şi sexuale (cu fiecare boală, aproape toate glandele sunt afectate datorită „reacţiei la stres" şi ele se refac natural odată cu descărcarea tensiunii asociată cu zona bolnavă; energia suplimentară direcţionată fiecărei glande, o va ajuta să se refacă astfel mult mai repede).
Indiferent de disfuncţie, C4 ar trebui să primească Energie Universală, din cauza legăturii sale cu timusul, care reglează sistemul imunitar. Aşa cum am văzut anterior, „reacţia la stres" slăbeşte sistemul imunitar, corpul devenind vulnerabil la boală, de aceea timusul are nevoie de energie suplimentară, pentru a menţine sistemul imunitar activ – această energie va ajuta corpul să se refacă după boală (Observaţie: cele mai multe boli autoimunitare sunt asociate cu timusul).

21. Când sunt folosite chakrele ?

Fiecare punct din corp este o chakră, aşa cum a fost definit mai înainte. Chakrele sunt folosite ori de câte ori se utilizează Tehnica cu Energie Universală. Terapeutul poate dirija de la distanţă Energia Universală, de la Câmpul de Energie Universală înconjurător, către orice punct al corpului sau din interiorul acestuia (către zona bolnavă), cu puterea gândului (sau a conştiinţei). În acest caz, nu este nevoie să fie utilizate cele şapte chakre majore, însă acest lucru necesită un nivel avansat al concentrării sau vizualizarea ori simţirea organului intern afectat al pacientului, ceea ce nu este foarte simplu pentru un terapeut începător. (Observaţi că Energia Universală este întotdeauna accesată de la distanţă şi nelocalizat – în afara spaţiului – indiferent de tipul tratamentului, local sau de la distanţă.)
Pentru a creşte eficienţa şi succesul vindecării, în timpul tratamentului local sunt folosite cel mai adesea, cele şapte chakre majore. Terapeutul pune mâinile sale pe chakrele majore, corespunzătoare problemelor pacientului şi direcţionează Energie Universală, prin focalizare voită. Energia primită de către corpul bolnav, prin chakre, va reduce hiperactivitatea nervilor simpatici ce ţin muşchii organelor tensionaţi, crescând vibraţiile (energia vitală) muşchilor organelor interne, tensionaţi mai înainte. Cele două efecte ajută la îndepărtarea tensiunii existente
şi la regăsirea vitalităţii şi sănătăţii, tratându-se astfel atât cauza cât şi simptomele. În timpul tratamentului local, dacă este necesar, mâinile pot fi plasate şi pe alte părţi ale corpului, ca un supliment al chakrelor, întărind astfel efectul tratamentului. Dacă boala implică membrele sau dureri în

muşchii scheletului – cum ar fi muşchii spatelui – atunci sursa bolii este foarte probabil să fie tensiunea din muşchii striaţi, care au fost contractaţi de către sistemul nervos somatic (voluntar). În acest caz tratamentul poate fi realizat prin chakrele majore, la fel de bine ca şi local,
asupra zonelor afectate.
Cele şapte chakre majore pot fi utilizate şi în timpul tratamentului la distanţă, dacă locul exact al organului bolnav nu poate fi vizualizat sau simţit, pentru a dirija spre el fluxul de Energie Universală. În acest caz, terapeutul vizualizează sau simte chakrele majore, corespunzătoare bolii pacientului şi direcţionează Energie Universală, la distanţă, cu ajutorul atenţiei focalizate. Deşi energia Universală este accesată nelocalizat (în afara spaţiului), de această dată ea este dirijată să curgă în spaţiu (localizat), de la chakră la măduva spinării şi de aici către sistemul nervos asociat muşchiului, organului sau glandei. Astfel devine clar acum de ce direcţionarea energiei către chakrele majore este o cale mai eficientă decât dirijarea către regiunea respectivă din interiorul corpului, pentru că nu numai organul şi muşchii săi primesc energie vitală, dar şi sistemul nervos simpatic şi glandele asociate.
În concluzie, observăm că fiecare punct din corp fiind o chakră, primeşte Energie Universală de la Câmpul de Energie Universală înconjurător, în mod direct, spontan şi continuu, fără a fi nevoie de ajutorul unei intervenţii conştiente sau fără ajutorul chakrelor majore. În timpul Tratamentului cu Energie Universală, nivelul energiei primite de corp este mult mai mare şi mai intens decât în mod natural. Acest lucru este necesar deoarece fluxul spontan de Energie Universală nu mai este suficient pentru a menţine energia vitală a organelor la nivelul cerut de funcţionarea lor sănătoasă, pentru că energia vitală este folosită în scopul reducerii tensiunilor.

22. De ce, în general, chakrele sunt închise şi cum pot fi ele deschise ?

O chakră majoră se spune că este „închisă” dacă există o tensiune suplimentară, localizată pe traseul fiziologic dintre chakră şi organul corespunzător bolnav. În timpul Tratamentului cu Energie Universală, aceasta este dirijată către chakre şi de aici este de aşteptat ca energia să întâlnească organul bolnav, pentru a îndepărta tensiunea asociată, din muşchii acestuia. Totuşi, dacă există o tensiune suplimentară în corp, localizată între chakre şi organul asociat, atunci pentru început trebuie să fie eliminată această tensiune, căci altfel energia vitală nu va mai
întâlni organul şi va fi consumată de tensiunea intermediară, localizată pe acest traseu. Deschiderea chakrelor se referă la îndepărtarea tensiunilor intermediare din corp, aflate între chakre şi organele şi glandele asociate. Aceasta este obţinută dirijând Energia Universală, la început către chakre, un anumit timp, îndepărtându-se întâi tensiunea intermediară, înainte ca orice altă energie să fie dirijată către organul afectat şi astfel se îndepărtează tensiunea
primară. „Deschiderea chakrelor” este o cale preliminară a tratamentului energetic, care ne asigură că traseul de la chakra majoră către organul bolnav este liber de obstacole (tensiuni), astfel organul, muşchii săi şi glandele pot eventual beneficia de toată energia vitală primită de această

chakră. Totuşi, deschiderea unei anumite chakre nu are ca singur scop îndepărtarea unui obstacol aflat între chakră şi organe, ea vindecă şi acea parte a corpului aflată pe traseul dintre chakră şi organ sau glandă, îndepărtând din acel loc tensiunea. Se spune despre o chakră că este „închisă” – anterior tratamentului cu Energie Universală – pentru că este de aşteptat să existe diferite nivele de tensiune în unele părţi ale corpului. Unii oameni îşi interiorizează emoţiile,
mai ales în zona stomacului (plexul solar) şi acolo vor exista tensiuni la nivele ridicate, dar nu înseamnă că nu pot exista tensiuni şi în alte parţi., precum în alte organe şi părţi ale corpului, inclusiv spate, coloană vertebrală, piept, organe sexuale etc. Prin urmare, tratamentul cu Energie Universală poate fi la fel de bine folosit chiar şi când nu există aparent nici o boală în corp, pentru a elibera tensiunile acumulate, iar bolile nu vor mai apărea. Aceasta este medicina preventivă.

23. Odată ce chakrele sunt deschise, se pot închide ele din nou ?

Eliberarea tensiunii de pe traseul dintre organele corpului, ca un rezultat al deschiderii chakrelor, nu garantează niciodată că aceste locuri vor fi întotdeauna libere de tensiune. După deschiderea chakrelor, dacă persoana continuă să reacţioneze la perturbaţiile exterioare, cu emoţii negative prelungite şi îşi păstrează emoţiile într-un astfel de mod încât nu poate să le elibereze, atunci condiţionarea dintre emoţiile interne existente şi tensiunile asociate în corp continuă şi vor crea şi mai multă tensiune, deci nu numai că chakrele se pot închide, dar şi organul vindecat se poate îmbolnăvi din nou. Ca parte a medicinii alternative, este necesară atât folosirea Tehnicii Energiei Universale, dar se impune şi/sau existenţa unei baze spirituale, ce va preveni implicarea
emoţională a individului, astfel încât tensiunea se va produce mai rar sau deloc.

24. Poate o persoană să se vindece singură sau este întotdeauna necesar un terapeut ?

Un terapeut extern nu este neapărat necesar, dar este fi de preferat. Pacientul poate fi întotdeauna propriul său vindecător, totuşi la un moment dat, dacă pacientului îi lipseşte puterea şi condiţia de a focaliza şi dirija Energia Universală, atunci un terapeut extern poate face această treabă în timp ce pacientul se relaxează. Dacă pacientul nu suferă de o oboseală extremă, el poate folosi atunci singur tratamentul cu Energie Universală, atunci când nu are la dispoziţie un terapeut.
Concentrarea pe direcţionarea Energiei Universale (cu alte cuvinte, a fi un terapeut) pentru altcineva, conduce la pierderea unei anumite energii vitale a terapeutului, din cauza efortului implicat în concentrare, dar aceasta nu este semnificativă şi nu conduce la o stare critică decât atunci când Energia Universală recepţionată spontan de terapeut nu este suficientă. Prea multă terapie asupra altora poate epuiza terapeutul, dacă el nu se reîncarcă din

când în când, însă el poate utiliza respiraţia abdominală în timpul şedinţei de tratament, reîmprospătându-şi astfel energia vitală proprie, consumată în timpul concentrării atenţiei. Când un terapeut vindecă
un pacient cu Energie Universală, aceasta nu vine de la terapeut, ci din Câmpul de Energie Universală, înconjurător, atât timp cât terapeutul nu gândeşte altfel. Prin urmare, în condiţii normale, energia vitală pe care o poate pierde în timpul şedinţei de tratament se datorează numai efortului de concentrare, iar pierderea poate fi redusă printr-o stare de linişte (credinţă), ce trebuie să însoţească concentrarea. Dacă pacientul este propriul său terapeut, atunci poate folosi tratamentul local asupra lui însuşi sau tratamentul la distanţă – în acest caz „la distanţă” înseamnă puterea gândului, concentrarea, mai degrabă decât atingerea. Dacă el utilizează tratamentul local în completare, punctele de pe partea din faţă a corpului, ce corespund chakrelor majore dorsale, trebuie să fie localizate, pentru ca eficienţa să fie sporită. Mâinile servesc numai ca ajutoare, în focalizarea asupra zonelor bolnave, iar în ambele cazuri (local sau la distanţă), pacientul va direcţiona niveluri intense ale Energiei Universale, prin folosirea concentrării, de la Câmpul de Energie Universală, subtil, spre zona afectată.

25. Ce semnifică vibraţiile şi senzaţiile simţite în corp în timpul tratamentului cu Energie Universală ?

Tu simţi Adevărata Ta Fiinţă. Tu eşti un Câmp Universal, individualizat şi intensificat, care vibrează constant şi aceste vibraţii sunt ceea ce eşti tu în realitate şi ceea ce tu simţi. În plus, nivelele intense de Energie Universală ce vin spre corpul tău din Câmpul Universal înconjurător, în timpul tratamentului vor creşte vibraţiile tale şi chiar, conştientizarea senzaţiilor şi vibraţiilor tale interioare va creşte. Corpul tău pare solid numai simţurilor tale. În realitate, înainte de toate, tu eşti corp energetic – un camp oscilant individual – parte intimă a Câmpului de Energie Universală. Tu, ca un câmp individual, nu eşti numai o parte a uriaşului Câmp Universal, tu eşti de asemenea conectat cu El şi cu fiecare parte a Lui, în plus, Tu eşti chiar unul şi acelaşi lucru cu Câmpul Universal din Hiperspaţiu – aşa cum vom vedea mai departe. Tot ce există este Sursa şi Tu apari ca fiind o parte a acesteia, dar în esenţă Tu eşti Aceea. Este cu adevărat minunat să cunoşti şi să înţelegi unicitatea Adevăratei Fiinţe – cum Ea vibrează şi pulsează cu energie oscilantă – ca o stea strălucitoare în Univers.
Observăm că „rotaţia chakrelor” este un concept folosit pentru a descrie sentimentul vibraţiilor şi
senzaţiilor în zona chakrelor majore.

26. Poate tratamentul cu Energie Universală să încetinească procesul de îmbătrânire ?

Îmbătrânirea este un proces al organismelor vii, ce se produce datorită unei pierderi gradate şi continue a nivelului energiei vitale, la nivel celular, pe parcursul ciclului vieţii. Un factor, precum „reacţia la stres” accelerează

îmbătrânirea, deoarece în acest caz energia vitală este mult mai rapid epuizată, decât în mod normal. Pe de altă parte, din cauză că tratamentul cu Energie Universală implică un flux cu nivele foarte ridicate de Energie Universală, sub forma energiei vitale a corpului, o astfel de energie va învinge procesul de îmbătrânire cât de mult este posibil, însă nu-l va putea opri complet, datorită „principiului entropiei”, aflat la baza îmbătrânirii.

Comentariu ştiinţific

„Entropia” este un principiu în fizică, care priveşte în special, ramura numită Termodinamică. „Entropia” este o măsură a gradului de dezordine, într-o substanţă sau într-un sistem. Principiul al doilea al termodinamicii enunţă :”Entropia unui sistem va creşte întotdeauna“. Aceasta înseamnă că deşi energia se conservă întotdeauna în timp, un sistem îşi va disipa energia sub formă de căldură şi astfel va pierde o parte din ea în mediu. Când sistemul are mai puţină energie, el devine mai puţin organizat, deci mai puţin ordinat şi astfel entropia sa a crescut. Astfel are loc un proces ireversibil, pentru că o pierdere de căldură corespunde unei pierderi de energie, ce niciodată nu va putea fi reîntoarsă într-un lucru organizat.
În cazul corpului uman avem de a face cu un înalt nivel de organizare şi ordonare, atât la nivel celular, cât şi subcelular. Constituenţii microscopici ai celulelor sunt astfel organizaţi încât interacţiile chimice în interiorul celulelor şi între celule se desfăşoară corespunzător, pentru funcţionarea vitală a întregului organism. O astfel de organizare este realizată cu ajutorul unei părţi a energiei vitale ce corespunde codului genetic al corpului. Când celulele corpului, de-a lungul anilor, pierd din energia lor, ele devin în mod gradat mai puţin organizate şi ordonate,
ceea ce reprezintă însuşi procesul de îmbătrânire. După moarte, o astfel de dezordine se accelerează mai mult ca oricând, conducând la dezintegrarea şi decăderea corpului.
Chiar dacă fluxurile intense de Energie Universală, direcţionate către corp, vor creşte energia vitală, ele nu vor reusi sa opreasca creşterea entropiei (creşterea dezordinii) corpului. Aceasta din cauză că Energia Universală subtilă intrată nu poate folosi ca energie vitală în interacţiile chimice din interiorul celulelor şi între celule, prin aceasta încetinind procesul de îmbătrânire, însă ea nu poate ţine sistemul ordonat (fără îmbătrânire) pe veşnicie, din cauza pierderii căldurii. Energia vitală implicată în organizarea corpului este asociată numai cu codul genetic adus la naştere de către Câmpul Jos – LF şi care nu poate fi reîmprospătat prin fluxul de energie externă.

27. Care sunt alte tehnici de lucru cu energie ?

Energia Universală este principala energie din Univers. Toate celelalte energii, cum ar fi energia
electromagnetică, energia atomică, energia vitală în corp sau altele, sunt diferite forme ale Ei. Tehnica tratamentului cu Energie Universală, descrisă mai înainte, face apel la Energia Universală, în mod explicit (direct).

Există şi alte tehnici ce folosesc Energia Universală, implicit, dar toate acestea au ceva în comun: ele folosesc diferite nivele ale Energiei Universale, împreună cu o combinaţie de respiraţii şi mişcări.
Să numim câteva: Qi Quong, T'ai Chi, Reiki, Acupunctura, Yoga, Exerciţiile de respiraţie, Terapia prin masaj, Terapia cranio-sacrală, Tehnica Alexander, Refacerea, Meditaţia etc. sunt abordări aparent deosebite, care folosesc Energia Universală în diferite aspecte. Toate pot fi folositoare pentru propria sănătate şi oricare dintre ele poate fi un complement al tehnicii Energiei Universale (lucrul cu chakrele). În mod deosebit, Qi Qong şi Acupunctura sunt considerate în China, ca fiind o necesitate pentru sănătate.
Toate aceste tehnici au ca scop să îndepărteze aceeaşi tensiune nocivă, din diferitele părţi ale corpului sau să prevină ca aceasta să apară. Tensiunea cauzată de stres este sursa comună a tuturor bolilor, astfel că toate aceste tratamente energetice se străduie să îndepărteze sursa, mai degrabă decât să lupte cu simptomele. Ele îndepărtează sau previn tensiunea folosind mişcarea şi respiraţia adâncă, ca două puternice unelte. Mişcarea blândă a corpului, combinată cu o respiraţie corectă, poate îndepărta tensiunea nu numai din muşchii exteriori, voluntari, dar şi din cei
interni ai organelor, aceasta conducând la o creştere a energiei vitale, pentru refacerea din boală sau poate menţine corpul liber de tensiuni, susţinându-i astfel sănătatea.
Aşa cum am menţionat anterior, tensiunea corespunde imobilităţii şi vibraţiilor mai joase, în corp (deci mai puţină energie vitală). Când mişcarea sau mobilitatea sunt combinate cu respiraţia, ele pot îndepărta tensiunea, prin creşterea vibraţiilor corpului, astfel încât înţepenirea (nemişcarea, monotonia, plictiseala, stagnarea) pot fi înlocuite cu relaxarea şi capacitatea naturală de a fi din nou viu. Forţa vieţii (energia vitală) este o forţă întotdeauna în mişcare, ea se mişcă pentru a da posibilitate corpul să funcţioneze. Tensiunea este precum un virus, ea consumă forţa vitală şi trage corpului către nemişcare, cu energie vitală puţină şi vibraţii scăzute. Deci, mişcarea şi respiraţia revitalizează corpul, crescându-i vibraţiile şi energia, eliberează „duşmanul", care este tensiunea şi astfel corpul trăieşte din nou, dansând iar cu bucurie, precum o stea strălucitoare, ce vibrează şi pulsează pe cer.
Cititorul trebuie să observe că numai simpla mişcare, precum întinderea şi exerciţiile, pot ajuta la
eliminarea tensiunii şi prevenirea acumulării ei, prevenind astfel bolile.

28. Care este importanţa respiraţiei ?

Respiraţia, în mod special respiraţia abdominală adâncă, este foarte importantă şi trebuie să însoţească orice lucru cu energia, inclusiv Tehnica Energiei Universale, mai mult trebuie să fie un mod de viaţă, cu alte cuvinte, un obicei continuu şi permanent.
Când noi ne naştem, realizăm prima respiraţie adânc şi din plin. Din nefericire, de-a lungul anilor, cei mai mulţi dintre noi uităm de acest potenţial intrinsec şi îl înlocuim cu respiraţia inconştientă, superficială. Respiraţia superficială este un obicei condiţionat, care are originea în reţinerea respiraţiei pe durata stresului. Corpul se tensionează şi reţine o cantitate mică de aer, ce umple doar partea de sus a plămânilor. La un moment dat

când aceasta se întâmplă foarte des, respiraţia superficială devine un obicei şi chiar un mod de epuizare. Respiraţia superficială este determinată de „reacţia la stres” şi întăreşte tensiunea în corp, iar o astfel de tensiune constantă în timp întăreşte respiraţia superficială şi astfel se creează un cerc vicios, ce poate fi foarte periculos pentru corp, dacă este pe o durată mare de timp. El va continua puţin câte puţin să epuizeze energia vitală şi va lipsi plămânii de maximum de oxigen posibil.

Punând o mână chiar mai jos de cutia toracică (deasupra stomacului, în jurul părţii frontale a chakrei plexului solar) şi inspirând adânc, observăm mişcarea în mâna noastră. Se mişcă ea înspre interior sau spre afară? Se mişcă cumva? Dacă aţi respirat corect, mâna s-a mişcat vizibil înspre exterior. Respirând corect, diafragma (muşchiul ce separă cavitatea toracică de cea abdominală) se mişcă încet, în jos, pentru a crea vid în cavitatea plămânilor. Ca rezultat al acestei mişcări descendente, abdomenul este forţat înainte. Dacă ne imaginăm că plămânii sunt împărţiţi în trei părţi, respiraţia adâncă începe cu mişcarea în jos a diafragmei şi umplerea cu aer a părţii celei mai de jos a plămânilor, apoi partea din mijloc şi pieptul se umflă, iar în sfârşit, se umple cu aer partea de sus a plămânilor. Atunci când persoana expiră, ea expiră complet şi în întregime, aceasta se numeşte respiraţie abdominală sau respiraţie diafragmatică şi înlocuieşte obiceiul de a respira distructiv şi îngust. Respiraţia abdominală nu înseamnă respiraţia aerului în abdomen sau stomac, ea înseamnă umplerea părţilor celor mai joase ale plămânilor complet şi în întregime – suplimentar faţă de părţile de sus, astfel încât nu numai pieptul, ci şi muşchii abdominali, se ridică şi se mişcă în timpul respiraţiei şi coboară la loc, când respiraţia se termină, precum un balon.

Respiraţia abdominală poate fi întărită conştient, în clipa în care ne observăm vechea respiraţie superficială, până când aceasta devine o obişnuinţă subconştientă. Ea este foarte importantă, căci previne dezvoltarea tensiunilor atunci când persoana face faţă perturbaţiei, permite corpului să se mişte mai mult (nu numai partea superioară a pieptului, se mişcă întregul piept şi de cele mai multe ori şi abdomenul), minimizând astfel rigiditatea şi nemişcarea, prevenind producerea „reacţiei la stres” şi ajutând corpul să fie activ.

Un alt factor important este acela că, respiraţia abdominală atrage după sine vitalitatea în zona chakrei C3, care este chakra plexului solar. Aşa cum am văzut înainte, C3 – chakra plexului solar, conduce zona ce guvernează stomacul, ficatul, pancreasul şi glandele suprarenale, care sunt hotărâtoare în timpul „reacţiei la stres”. Stomacul, în mod obişnuit, este asociat cu emoţiile, din cauză că cei mai mulţi oameni tensionează această zonă în timpul „reacţiei la stres” şi al respiraţiei căci la cei mai mulţi oameni această zonă este sub tensiune în timpul „reacţiei la stres”, utilizând respiraţia superficială, interiorizând emoţiile negative în această zonă – şi astfel, ulcerele, deranjamentele digestive şi problemele intestinale devin inevitabile. Respiraţia abdominală face ca plexul solar să conserve energia vitală a corpului, aşa că sănătatea este păstrată şi ea ajută corpul să folosească mai mult oxygen decât în cazul respiraţiei superficiale, contribuind la claritatea minţii, iar în timpul perturbaţiilor, acea parte a corpului va fi mai puţin tensionată. Când respiraţia abdominală devine un obicei, ea va ajuta persoana, nu numai să nu creeze mai multă tensiune, dar va ajuta şi la eliberarea vechilor tensiuni. Trebuie să ne reamintim

întotdeauna că tensiunea internă este cauzată de sistemul nervos, contractând şi rigidizând muşchii interni şi externi ai corpului. Respiraţia abdominală profundă nu permite să se întâmple aceasta, căci întăreşte continuu mişcarea muşchilor, iar aportul suplimentar de oxigen contribuie la sporirea energiei vitale a corpului, în mod considerabil. Mai mult, respiraţia abdominală profundă ajută să se degajeze efectele tensiunii, printr-un oftat uşor.

Când o persoană foloseşte tratamentul cu Tehnica Energiei Universale (lucrul cu chakrele) pe un pacient sau pe sine, persoana trebuie să se asigure întotdeauna că foloseşte respiraţia abdominală. Este preferabil ca respiraţia abdominală să fie un mod de respiraţie permanent, dar este şi o cerinţă definitorie în timpul transferului cu Energie Universală, din cauza nevoii de energie vitală a corpului şi a necesităţii eliberării tensiunii. Un terapeut trebuie să-i sugereze pacientului să folosească respiraţia abdominală în timpul terapiei cu Energie Universală. Deci, Tehnica Energiei Universale poate fi combinată cu respiraţia abdominală, pentru a obţine rezultate puternice în vindecare, restabilire sau în prevenirea bolilor. Atât timp cât terapeutul îşi focalizează atenţia asupra direcţionării Energiei Universale către zona bolnavă, pacientul trebuie să fie într-o stare de receptivitate şi să-şi îndrepte întreaga sa atenţie conştient, spre aceeaşi zonă, în timp ce realizează respiraţia abdominală. Simţind senzaţiile şi vibraţiile în zona afectată sau cel puţin
conştientizând o senzaţie în interiorul corpului (ca şi în „biofeedback”), se va accelera relaxarea muşchilor interni, precum şi eliberarea tensiunilor.

(Autorul doreşte să sugereze şi faptul că este bine să se folosească tehnica respiraţiei, care utilizează mai multe combinaţii de respiraţii şi cea mai subtilă Energie Universală-să o numim respiraţia Energiei Universale).

Respirând profund, folosim abdomenul şi pieptul, iar în timp ce respirăm vizualizăm razele Câmpului de Energie Universală, înconjurător, intrând în interiorul corpului nostru ca raze de lumină şi hrănindu-ne corpul nostru cu Energie Universală. Când expirăm rar şi complet, simţim corpul relaxându-se, simţim senzaţii în interior. La fiecare respiraţie simţim energia curgând în interior, în fiecare celulă a corpului, iar la fiecare expiraţie simţim corpul relaxându-se. Acum nu respirăm oxigen cu plămânii ci Energie Universală cu întregul nostru corp. Imaginaţi-vă
efectele acestei respiraţii. Voi direcţionaţi conştient şi intenţionat nivele intense ale Energiei Universale din Câmpul de Energie Universală, înconjurător, subtil şi peste tot răspândit, către corpul vostru, iar în acelaşi timp permiteţi corpului vostru să se mişte împotriva oricărei tensiuni şi să primească mai mult oxigen. Efectele acestui fapt pot fi fenomenale. Se poate spune că este o autovindecare sau o prevenire a bolilor. Toate tensiunile vor fi eliberate şi corpul se va umple cu energie vitală. După un timp veţi începe să simţiţi sensul vibraţiilor dezvoltându-se în corpul
vostru şi îl veţi simţi pulsând, plin de forţă vitală, relaxat, liber de tensiune şi de orice boală.

Această tehnică poate fi folosită pentru întreg corpul sau pentru o zonă locală. Dacă este vorba de o zonă locală, atunci tu vei respira prin ea, ceea ce înseamnă că vei respira profund cu plămânii, în timp ce vizualizezi şi focalizezi Energia Universală îndreptându-se spre partea respectivă a corpului – în timpul inspiraţiei simţi vibraţiile interioare, iar în timpul expiraţiei –

relaxarea. Zona afectată sau dureroasă, va respira energie vitală, în timp ce plămânii tăi vor respira oxigen; în acest fel vei putea elimina aproape orice tensiune şi vei începe să-ţi vindeci boala şi să îndepărtezi durerea. Este bine să se dezvolte o anumită stare de conştiinţă în corp – să simţi dacă eşti tensionat în vreo parte a corpului, în timpul lucrului, al şederii sau chiar al vorbirii. Dacă simţi aşa ceva, cel mai bun mod să scapi de această stare este să respiri, folosind metoda prezentată anterior, relaxându-te şi tensiunea nu se va transforma într-o tensiune cronică, producătoare de boală. Dacă continui să exersezi respiraţia Energiei Universale în fiecare zi, poţi să sporeşti starea de conştientizare la un astfel de nivel încât respiraţia abdominală nu va deveni numai automată, ci vei profita de nivelele ridicate ale Energiei Universale, ce sunt direcţionate către corpul tău în mod continuu – chiar şi fără prea multă concentrare. Aceasta se întâmplă deoarece conectarea ta intimă cu Câmpul de Energie Universală ce te înconjoară va deveni un reflex, ajutându-ţi conştiinţa să atragă din ce în ce mai multă energie, în fiecare zi. Tu şi corpul tău – ca un câmp individual – eşti în mod intim conectat şi întrepătruns cu Câmpul de Energie Universală.
Darul numit conştiinţă, pe care îl ai, îţi dă toate privilegiile să beneficiezi de Câmpul Universal şi să accesezi atât de multă Energie Universală, câtă ai nevoie.

29. Putem noi preveni „reacţia la stres”, tensiunea şi altfel de forme ale bolii?

Pentru a răspunde la această întrebare, să rezumăm ce determină o boală în corp. Dacă o persoană este supusă unei perturbaţii, într-o aşa manieră că ea reacţionează la aceasta printr-o stare de excitare şi cu emoţii negative, dacă ea nu poate lucra eficient cu emoţiile, atunci va fi împinsă în reacţia „luptă sau fugi”, ce conduce la apariţia „reacţiei la stres”. Ca un rezultat, excitaţia şi tensiunea asociată în diverse părţi ale corpului continuă, în timp ce tensiunea este aproape permanent condiţionată de păstrarea emoţiilor. Când această stare este acută sau devine cronică (prelungită), atunci în acea parte a corpului se menţine tensiunea, iar tensiunea va epuiza energia vitală, căci nu există o energie suficientă în acea parte a corpului ca aceasta să funcţioneze într-un mod sănătos. Tensiunea este creată de sistemul nervos involuntar (vegetativ şi în special simpatic), care contractă muşchii organelor interne sau uneori somatic – adică voluntar, de sistemul nervos care tensionează muşchii scheletului.
În lumina acestor cunoştinţe, noi vedem că întregul proces începe atunci când persoana face faţă perturbaţiilor şi astfel se ajunge la boală, printr-un proces în lanţ, cu multe legături intermediare. Este bine să ne propunem să rupem lanţul într-un punct, pentru a preveni rezultatul final, care este producerea bolii.
Să începem cu legătura cea mai exterioară şi să mergem, înapoi…Legătura cea mai de dinafară (exterioară), care lucrează şi tratează simptomele, mai mult decât cauza principală, se află, din nefericire, în zona medicinii tradiţionale. Nu se poate aduce vindecarea atât timp cât scopul tratamentului este doar boala individuală. Dacă nu se recunoaşte existenţa unei cauze comune – „reacţia la stres” – simptomele (bolile) sunt înlocuite una cu alta.

Să ne uităm la nivelul sistemului nervos şi să vedem ce putem face acolo. Noi ştim că hiperactivitatea sistemului nervos involuntar contractă şi tensionează muşchii organelor. Nu cu mulţi ani înainte, se credea că sistemul involuntar nu putea fi controlat de gândul conştient, dar este important să înţelegem că aceasta nu este chiar aşa. Cu ajutorul „biofeedback"-ului şi a imaginilor mentale (precum meditaţia sau yoga), controlul conştient poate fi realizat în afara sistemului nervos involuntar. Acesta poate fi folositor în controlul efectiv al „reacţiei la stres", pentru că o tensiune poate fi eliberată prin reducerea activităţii sistemului nervos sau poate fi chiar evitată total. Prin instruire, se poate învăţa cum pot fi conduse funcţiile interne ale corpului.
Acum în loc să ne îndreptăm atenţia spre energia vitală a corpului şi să vedem dacă putem face şi acolo ceva. Tensiunea foloseşte energia şi reduce imunitatea, deci corpul are nevoie de mai multă energie vitală pentru a se restabili. Noi ştim că nevoia sa de energie poate fi satisfăcută de Energia Universală, care va elibera tensiunea ridicând vibraţiile şi coborând activitatea sistemului nervos şi va învinge şi simptomele (bolile). Tehnica Tratamentului Energiei Universale este cea mai eficientă metodă ce aduce vindecarea bolilor, dacă persoana nu persistă în a menţine emoţiile negative ce pot crea şi mai multă tensiune. Tehnica Energiei Universale poate deveni mai puternică prin utilizarea respiraţii abdominale discutate anterior, pentru că o astfel de respiraţie va contribui la anihilarea efectelor tensiunilor sistemului nervos involuntar. Combinate amândouă, pot fi folosite ca medicină preventivă.
Acum să ne întoarcem direct la sursă şi să vedem dacă putem preveni total „reacţia la stres", analizând reacţia comportamentală, care în mod normal conduce la „reacţia la stres". Ştim că reacţia emoţională a persoanei, împreună cu tensionarea corpului creează „reacţia la stres", iar nu perturbaţia însăşi. Neavând control asupra perturbaţiilor exterioare, noi trebuie să vedem dacă suntem capabili să ne controlăm reacţiile şi tensiunile. Am văzut că tensiunea involuntară a muşchilor este subconştientă, dar ea poate fi transformată în conştientă prin „biofeedback" – ceea ce este un lucru pozitiv. Pe de altă parte, noi trebuie să înţelegem că o parte din controlul nostru voluntar asupra muşchilor noştri se poate realiza subconştient, din cauza condiţionărilor noastre din trecut. Aici este important să conştientizăm o astfel de condiţionare, căci ea poate fi eliminată prin recondiţionarea conştientă.
Ultima întrebare este: avem noi control asupra emoţiilor noastre, astfel încât dacă reacţionăm cu emoţii negative să nu ni le menţinem active pentru mult timp? Când emoţiile negative nu sunt prelungite, nu vom avea tensiune prelungită şi astfel corpul nostru nu va fi într-o continuă stare de excitaţie. Răspunsul este afirmativ, dar el poate veni numai cu înţelegerea completă şi de nezdruncinat a Adevărului, despre noi şi despre Univers. Aceasta este baza spirituală de care avem nevoie, fiind subiectul ce urmează. Numai cel ce deţine o astfel de înţelegere spirituală şi nu se implică emoţional, în mod continuu şi prelungit, va accepta „ceea ce e este" şi nu va suferi.

30. Bazele spiritualităţii

„Tot ce există este Sursa sau Dumnezeu şi nu este nimic altceva decât Sursa". „"Sursa este Una singură". Când aceste afirmaţii sunt înţelese

perfect, nu au mai rămas întrebări în minte. Dar pe cât de simplu sună, înţelesul şi explicaţiile lor sunt profunde şi nefamiliare celor mai mulţi dintre noi. Când privim în jurul nostru, vedem diversitate, multitudine. Pare că întreg Universul este format dintr-un număr infinit de entităţi, obiecte, toate cu o substanţă şi aparenţă diferită. Nu vedem nici o existenţă identică cu alta, sunt întotdeauna diferenţe – uneori foarte subtile. Orice există este unic şi distinct faţă de altceva (nici două amprente nu sunt la fel). Totul – aproape întreaga materie – pare foarte solid. Noi vedem graniţe, observăm separaţia. Există un sens al lui „Eu” sau „Eu am un corp” – corpul meu, care pare să fie separat de alte corpuri şi de restul Universului. Există sensul existenţei „subiectului“, în timp ce orice altceva pare a fi „obiect”. Există senzaţia „creatorului” – precum „Eu fac asta, Eu am făcut asta sau Tu ai făcut…”, care întăreşte sentimentul că fiecare dintre noi este o entitate autonomă (independentă), ce poate face lucruri independente faţă de rest sau faţă de Univers. Avem senzaţia că deţinem controlul asupra emoţiilor sau a acţiunilor noastre, simţim că avem „liberul arbitru”. Dacă asta este chiar adevărat, atunci de ce originalul nostru pretinde: „Tot ce există este o singură Sursă sau Dumnezeu şi nu există altceva decât Sursa”? Pare a fi ilogic sau doar o teorie intelectuală, inventată pentru
confortul căutătorilor spirituali. Cum poate să existe numai Sursa şi apoi în acelaşi timp, cum putem avea toate aceste diversităţi şi separarea pe care o observăm? Afirmaţia noastră originală pare să contrazică faptele evidente şi experienţele noastre clasice, deoarece noi nu spunem că orice lucru provine din aceeaşi Sursă, ci noi spunem „orice lucru este Sursa”. Este o afirmaţie foarte puternică, în contradicţie aparentă cu experienţele noastre zilnice, referitoare la Adevăr.

În cele ce vor urma, vom vedea că afirmaţia„“Totul este Sursa Unică sau Dumnezeu” este de fapt foarte compatibilă cu toate experienţele noastre. Nu numai atât, noi vom descoperi că acesta este Adevărul fundamental. Vom afla că tot ce am vorbit până acum despre Adevăr, este numai un adevăr relativ, dar este chiar 100% în concordanţă cu acest Adevăr unic – „Totul este Sursa”. Vom putea înţelege că toate acţiunile despre care spunem că sunt acţiunile noastre sunt de fapt acţiunile Sursei Unice şi toate acestea le vom putea dovedi prin folosirea unor noi şi senzaţionale descoperiri din Fizica Modernă, ce sunt prezentate în ultimul „comentariu ştiinţific”. În continuare vom revela şi conceptul a ceea ce este Sursa.

Să descriem acum pas cu pas, cum Sursa Unică poate să apară în diverse manifestări, deci cum Unitatea şi Simplitatea pot conduce la o astfel de Complexitate.

Sursa (Absolutul, Dumnezeu sau Adevărul) este într-o continuă Mişcare. Ea vibrează în mod asemănător unor expansiuni şi contracţii continue şi vibraţiile Ei sunt constituite dintr-un spectru larg, de la jos la înalt, ca şi diferitele mărimi (înălţimi) ale valurilor pe suprafaţa unică a oceanului. Universul este aceasta „Sursă în Mişcare” şi nimic altceva, pur şi simplu este Sursa vibrând cu frecvenţe diferite. Fiecare lucru din jurul nostru este o vibraţie (frecvenţă) diferită a aceleiaşi Surse, iar orice lucru pare diferit numai din cauză diferitele vibraţii ale Sursei se
prezintă diferit celor cinci simţuri sau conştiinţei noastre. Cele mai multe lucruri ne apar foarte solide deoarece anumite vibraţii creează forţe electromagnetice ce dau falsa senzaţie de soliditate. Întrucât conştiinţa

noastră este limitată, ea nu poate vedea Adevărul, ci vede Adevărul numai aşa cum îi apare ei, însă aparenţa nu este întreaga Realitate, ci este numai o aparenţă a Realităţii. Conştiinţa nu este conştientă de acest lucru, ia aparenţa ca Adevăr Unic şi creează o iluzie. Înţelegerea şi experienţa noastră privitoare la Univers şi la Adevăr este din nefericire bazată pe iluzia creată de simţurile noastre (sau conştiinţă). Să ne imaginăm Sursa precum un mare Ocean. Oceanul este în mişcare şi când se mişcă formează valuri. Valurile sale urcă şi coboară la diferite înălţimi – semănător cu vibraţiile Sursei. Când cineva priveşte la ocean din afară, el vede numai o suprafaţă limitată. În fiecare moment, fiecare val îi pare foarte solid şi el vede valuri distincte, ca şi cum fiecare val este ceva diferit, cu o formă unică. Să presupunem – de dragul argumentaţiei – că el nu a mai văzut niciodată apa sau oceanul şi nu poate observa totalitatea şi integralitatea oceanului şi faptul că totul este apă. El vede valuri distincte, foarte diferite şi separate unul de altul şi va gândi că fiecare val acţionează şi se mişcă independent. Nu va înţelege că oceanul este cel care se mişcă cu ajutorul valurilor sale şi că valurile nu sunt nimic altceva decât o manifestare a oceanului – o aparenţă de suprafaţă. Conştiinţa sau simţurile noastre sunt în aceeaşi poziţie cu persoana care scrutează oceanul de la distanţă şi pierde unitatea şi integralitatea acestuia, dar observă în loc, diferite forme ale valurilor (entităţi). Simţurile noastre, când privesc Universul – în mod asemănător – văd fiecare persoană, fiecare obiect sau fiecare entitate, foarte diferită, separată şi solidă. Simţurile noastre nu înţeleg că în esenţă aceasta este o iluzie autocreată. Fiecare persoană, fiecare lucru sunt doar diferite vibraţii ale Sursei Unice, pe care aceasta le creează când se mişcă. Universul este manifestarea Sursei Unice.
Totul este vibraţie (precum frecvenţele notelor muzicale) şi pare solidă numai simţurilor noastre. Orice lucru apare diferit şi separat numai la suprafaţă, deşi în esenţă toate sunt conectate fără graniţe, într-o completă Unitate şi Integralitate. Orice lucru văzut de noi este Aparenţa Sursei, aşa cum Ea se arată simţurilor noastre, însă Adevărul nu este limitat doar la Aparenţă, Adevărul este că „Tot ce există este Sursa Unică” – aşa cum fiecare val nu este nimic altceva decât apă sau ocean. Sursa şi „Sursa în Mişcare” nu sunt două lucruri diferite. Universul creat de către Sursa în mişcare este Sursa În Sine. Orice fiinţă vie sau obiect fără viaţă este în esenţă Sursa sau dumnezeu „travestit”, deoarece tot ce există sunt vibraţii ale Sursei, iar vibraţiile şi Sursa nu sunt două lucruri diferite, ci numai UNUL. Aceasta este minunata „nondualitate“ în Univers, care spune că Universul este Sursa în Mişcare, dar spune şi că „Sursa în Mişcare” este chiar Sursa (nu două lucruri diferite), astfel încât Universul nu este nimic altceva decât Sursa. Totul este Sursa sau Dumnezeu şi nu există nimic altceva decât Sursa sau Dumnezeu. Este atât de frumos şi
aceasta nu este filozofie, nu este doar teorie, este Adevărul fundamental. Imaginaţi-vă un telescop direcţionat către o stea foarte îndepărtată. El nu ne va arăta steaua, dar probabil că ne va arăta în loc, un punct de lumină. Steaua, bineînţeles nu este o pată de lumină, însă ea va părea astfel celui ce utilizează telescopul, din cauza limitărilor asociate lui. Conştiinţa noastră, inclusiv cele cinci simţuri – ca şi telescopul de mai înainte – este numai un instrument, ce ne ajută să observăm şi să dăm un sens Universului. Totuşi conştiinţa fiind limitată,limitează Adevărul pe care încercăm să-l vedem sau să-l cunoaştem, dar nu este numai aceasta, ci ea crede că Adevărul este aşa

cum îi apare ei însăşi şi creează o iluzie a Adevărului. Ea creează soliditatea aparentă, diversitatea şi separarea, creează sensul universului fizic.
Acum să vedem ce este conştiinţa, şi de ce este aşa de limitată. Conştiinţa este un produs al milioanelor de ani de evoluţie. Este o proprietate ce rezultă din munca în colectiv a celulelor creierului (neuronii) şi este unul dintre cele mai complexe lucruri din natură. În ciuda complexităţii sale este totuşi limitată. Conştiinţa poate fi definită ca fiind capacitatea creierului de a percepe stimulii interni (gânduri, emoţii, senzaţii...), la fel de bine ca şi stimulii externi (intrări din mediu, prin cele cinci simţuri) şi de asemenea, capacitatea de a da naştere unui răspuns –
acesta este un gând urmat de o acţiune. Conştiinţa este un fenomen vital, căci ea permite vieţii să se desfăşoare aşa cum ştim noi, dă naştere relaţiilor interumane şi unei curgeri a vieţii cu înţeles. Ea ne permite să fim conştienţi de noi înşine, dar şi de alţii, ca şi de mediul înconjurător. Mai mult, din cauza capacităţii sale de a focaliza sau concentra, ne permite să direcţionăm Energia Universală, pentru beneficiul vital al corpului, aşa cum am văzut mai înainte. În ciuda tuturor
avantajelor, trebuie să ne aducem aminte că atunci când vine să experimenteze şi să cunoască Adevărul, conştiinţa este limitată şi este doar o unealtă. Dar de ce conştiinţa este limitată ?
Conştiinţa este creată la energii foarte joase, în partea de jos a spectrului de vibraţii, este o proprietate a Sursei ce iese la iveală datorită vibraţiilor sale joase. Această proprietate a Sursei dă naştere complexităţii conştiinţei, care fiind alcătuită din vibraţii joase, este limitată şi poate să perceapă numai alte vibraţii joase, ce sunt percepute ca materie. Deci, când proprietatea sau aspectul Sursei apare în forma conştiinţei, în acelaşi timp soliditatea şi materia apar în legătură cu ea. Aceasta este explicată cel mai bine printr-un exemplu. Imaginaţi-vă un aisberg pe mare. Aisbergul apare solid (gheaţă) din cauză că sursa sa, apa, se manifestă ca gheaţă la temperaturi
joase. Acum – de dragul argumentaţiei – să ne imaginăm anumite simţuri dezvoltate la vârful aisbergului şi că aceste simţuri observă aisbergul (propriul corp) şi alte aisberguri, pentru a înţelege „ceea ce este”. Dar simţurile aisbergului fiind făcute tot din apă la joasă temperatură – nu contează ce observă, ele eşuând în a înţelege că totul este apă, dar vor considera aparenţa apei ca gheaţă. Aceasta este exact poziţia conştiinţei. Complexitatea conştiinţei nu-i va permite să perceapă simplitatea Sursei sale. Fiind superficială (sau de suprafaţă), poate percepe şi înţelege
numai suprafaţa Adevărului şi nu poate cunoaşte Adevărul – Sursa.
Deci, materia şi separaţia sunt reale? Cu alte cuvinte, simţurile corpurilor noastre, fiind separate de orice altceva, sunt ele adevărate? Răspunsul este surprinzător: „da” şi „nu”. Acesta sună paradoxal, dar nu este. Este „da”, pentru că simţul separării nu poate fi considerat separat faţă de Sursă. Tot ce există, este Sursa – chiar şi simţul separării. Sursa este în tot – şi în mod natural şi în conştiinţă şi în simţul separării – deci separarea este o realitate. Pe de altă parte, răspunsul este de asemenea „nu”, pentru că el pretinde că separarea este o realitate independentă, însă este incorect şi aceasta este o iluzie. Separarea (sau sesizarea ei) nu este o realitate care există independentă de Sursa sa şi este în acel simţ – nu real sau o iluzie. Simţul separării este dependent de Sursă, în timp ce Sursa nu este dependentă de altceva, Ea doar este. Separarea este o proprietate a Sursei ce iese la iveală,

care are alte proprietăţi şi multe nivele profunde de existenţă – precum starea de conexiune, integralitate, nemărginire. Deci, separarea este o realitate, dar nu REALITATEA. Ea este una dintre realităţile ce ies la iveală la nivele diferit, este un nivel jos (sau numai de suprafaţă) al realităţii, un Adevăr relativ. Gândind că asta este realitate (sau numai realitatea), este o iluzie. Din nefericire, înţelegerea noastră asupra lucrurilor din Univers este bazată în întregime pe această iluzie, pentru că noi ne percepem pe noi înşine separaţi de restul Universului.
Să privim Sursa ca şi cum ţâşneşte simultan în diferite nivele (ierarhice) ale realităţii. Să începem cu: Sursa este Unică. Este o stare a Unităţii şi Unicităţii. (Cititorul trebuie să înţeleagă că acesta este un concept şi prin acest concept noi trebuie să folosim concepte ce folosesc ca fiind indicatori ai Adevărului. Conceptele nu sunt ele însele Adevărul. În realitate, Adevărul (sau Sursa) nu poate fi cunoscut, el poate fi numai simţit printr-o percepţie directă că „este". Sursa nu poate fi cunoscută căci orice cunoaştere presupune un învăţător şi ceva ce este de învăţat. Pentru
a cunoaşte ceva trebuie să te detaşezi de acel lucru pe care vrei să-l cunoşti. Tu eşti Sursa, şi tu însuţi nu te poţi separa de Ea ca să O cunoşti, deci Sursa nu poate fi cunoscută. Ea doar este şi Tu eşti Aceea.
Faptul că Sursa este Una, şi că orice este nimic altceva decât Sursa sau manifestările Ei variate, este cel mai fundamental Adevăr (la cel mai profund nivel).
Acum, la cel mai înalt nivel al ierarhiei (sau cel mai jos nivel al Realităţii), este faptul că Sursa se mişcă şi vibrează cu frecvenţe diferite. Chiar dacă fiecare vibraţie ne apare ca o materie separată, depărtată în spaţiu, toate vibraţiile Sursei formează un mare Câmp Universal, care nu are deloc
graniţe şi separări – este o completă stare de conexiune şi integralitate la acest nivel – precum un ocean, unde totul este apă şi undele sunt strâns legate. Deci la acest nivel al realităţii, ceea ce numim materie sunt de fapt vibraţii, vibrând împreună cu orice altă vibraţie (materie) într-o stare „fără graniţe" – unde nu există nici o separare, nici o identitate, ci o existenţă ale aceleiaşi substanţe. În această stare a realităţii, nu există „eu", tot ce există este Sursa. Nu există „eu" sau „alţii", din cauză că o altfel de distincţie, separare sau identificare aici nu există întrucât realitatea
nu suportă entităţi variate – ea suportă numai o continuitate a existenţei, continuitate în spaţiul fără diviziuni, fără relaţii subiect – obiect. Sursa este subiectivă şi nu există o altă obiectivitate (cu alte cuvinte, nu există obiecte).
Acum, la cel mai înalt nivel al ierarhiei (sau cel mai jos nivel al Realităţii), Sursa se manifestă ca fiind conştiinţă şi împreună cu ea, materie şi solid. Înţelesul diversităţii este multitudinea de entităţi (individualizate), distanţate şi separate în spaţiu. Aceasta este înţelegerea acţiunii autonome, realizată de către individualităţi, acţionând separat de restul Universului, în concordanţă cu voinţa lor. Ego-ul şi „înţelesul existenţei mele şi a altora" ies la iveală în acelaşi timp, în diferenţa dintre subiect – obiect. Întregul pare a fi spart în părţi şi fiecare parte pare a
fi doar o subdiviziune diferită a Universului, cu o slabă legătură cu restul Universului. Fiinţa individuală pare a fi minusculă, un obiect vulnerabil comparat cu Universul şi fără o legătură evidentă cu Întregul (Sursa). Trăind numai în această realitate, nefiind conştient de profunzimile fundamentale ale realităţii Integralităţii şi Unităţii, avem o limitare majoră impusă de cele

cinci simţuri. Sursa încorporează toate nivelele Realităţii Sale. Mai mult chiar, noi părem ca fiind separaţi, dar la nivele profunde noi suntem conectaţi, iar la cel mai fundamental nivel noi suntem
Una cu Sursa. Conştiinţa noastră limitată este o expresie a Sursei Unice şi uneori are capacitatea de a depăşi limitările aparente, impuse de cele cinci simţuri, văzând (nu cu ochii, ci cu intuiţia sau cunoaşterea) alte nivele ale Realităţii. Realităţile înalte invizibile sunt acum reflectate pe ecranul conştiinţei, ca şi atunci când tu nu poţi vedea luna, dar tu vezi reflectarea ei într-un lac. Aceasta poate veni ca visuri profetice, conexiuni telepatice, coincidenţe necauzale, sincronicitate, sau pur şi simplu, ca o sesizare a Unităţii în timpul meditaţiei şi mult mai rar, ca o completă şi nezdruncinată înţelegere şi intuiţie, precum în cazul maeştrilor (guru). Când acesta se întâmplă, vorbind metaforic, noi percepem Lumina. Lumina îndepărtează umbrele şi elimină toate iluziile şi atunci conştiinţa se dezvoltă, dar în acest caz, nu numai datorită evoluţiei, ci şi datorită înţelegerii subite a „Ceea ce este” (Sursa). De observat este că evoluţia şi cunoaşterea cu cele cinci simţuri sunt vibraţii şi energii joase, pe de altă parte gândurile intuitive ce sunt reflectate pe ecranul conştiinţei sunt vibraţii şi energii înalte, deci ele vor reflecta realităţi înalte, aşa cum sunt percepute în aparenta lor realitate (continuum dimensional spaţiu-timp).
Să ne întoarcem acum şi să analizăm ce este ego-ul, deoarece implicaţiile sale sunt foarte importante.
Conştiinţa, din cauza percepţiilor limitate la nivelul de jos al realităţii, observă entităţi diverse şi separate şi ca urmare, ea simte că este intim asociată cu gândurile şi emoţiile sale interioare, create de un mecanism particular corp – minte, care identificate cu acest corp, formează sentimentul propriei existenţe sau individul. Deoarece individul percepe corpul ca pe o entitate autonomă având voinţă, el presupune că corpul funcţionează separat – doar cu unele interacţiuni – faţă de mediu şi de restul Universului. Astfel, toate semnalele ce provin din mediu, devin externe în raport cu corpul, se creează astfel o falsă identitate bazată pe o entitate sau pe o realitate apparent independentă. Acesta este izvorul ego-ului, persoana crezând despre sine că este o realitate independentă faţă de Sursă.
Ego-ul poate fi definit ca o proprietate a conştiinţei în interiorul minţii, care nu numai că controlează funcţionarea corpului asociat, în concordanţă cu condiţiile de mediu şi factorii genetici, dar el se şi identifică cu corpul şi cu etichetarea sa (numele). Identificarea conştiinţei cu corpul asociat, prin care apare o individualitate, denotă manifestarea (apariţia) unei entităţi false şi iluzorii. Identificare cu corpul este cauza tuturor dualităţilor (dublelor faţete) pe care noi le vedem în jurul nostru. Ea creează mai întâi dualitatea primară: separarea subiect-obiect (sau eu contra celorlalţi) şi apoi celelalte dualităţi, cum ar fi plăcere şi durere, bun şi rău, fericire şi nefericire, dragoste şi ură etc. Când apare senzaţia separării persoanei, toate problemele se nasc odată cu ea şi referitor la persoană, problemele nu vor înceta niciodată. În legătura cu Totalitatea (Universul ca Întreg), problemele nu apar niciodată, aceasta din cauză că Totalitatea nu vede
nici una din dualităţi. Dualităţile, pur şi simplu, nu sunt definite la nivelul înalt al Realităţii, unde totul este conectat ca fiind vibraţii ale Universului. Universul acţionează ca o singură celulă. Cititorul trebuie să observe aici că separarea la nivelul jos al realităţii este numai o aparenţă în conştiinţă şi nu

este Adevărul fundamental, deci toate entităţile separate aparent, ca şi indivizii, sunt profund conectate prin intermediul nivelelor înalte ale existenţelor vibratorii. Deci totul este Sursa.
Împreună cu conştiinţa de sine (sau individuală), apare conştiinţa creatorului. Când individul gândeşte că are o existenţă independentă, el crede despre sine că este creatorul acţiunilor ce au loc prin mecanismul corp – minte şi devine subiectul, în timp ce orice altceva apare ca obiect. Ca subiect, individul pretinde: „Eu fac asta şi asta, eu am făcut asta sau eu am asta etc.” Individualitatea pretinde că este creatoarea propriilor sale acţiuni şi mai mult, ea percepe că poate să gândească şi să facă alegeri referitoare la cum să acţioneze, experimentând astfel liberul arbitru. Dar acesta este oare Adevărul ?
La nivelul de jos al realităţii, aşa cum o percepem noi, ne apare că totul este adevăr, însă la un nivel mai profund al său, aceasta NU ESTE. Nu există liberul arbitru şi senzaţia creatorului este o iluzie, pentru următoarele trei motive:
1. Dacă nu există o separare individuală, atunci cum pot exista acţiuni individuale? Sursa sau
Totalitatea (Universul) acţionează prin individualităţi. Toate acţiunile sunt ale Sursei sau ale lui Dumnezeu. Acţiunea personală este o iluzie, pentru că nici o persoană nu poate acţiona. Când nu eşti o individualitate separată, când orice este vibraţie a Sursei Unice impersonale, pot exista acţiuni personale? Toate acţiunile sunt funcţionarea Totalitatăţii impersonale. Precum valurile şi oceanul – ce se mişcă, valurile sau oceanul? Valul nu are existenţă aparte faţă de ocean şi asta din cauză că oceanul se mişcă şi valul pare şi el că se mişcă (acţionează). Unele lucruri par pentru entităţi a fi liberul arbitru. Dacă voi vedeţi viaţa ca pe un film, Sursa a proiectat acel film, Ea interpretează rolurile şi apoi tot Ea este cea care priveşte pe ecranul conştiinţei, care este de asemenea al Sursei. Toate acţiunile sunt impersonale şi toate acţiunile sunt ale Sursei.
Separarea individului şi acţiunile lui separate sunt iluzii în lumina Adevărului fundamental. Ele nu există.
2. Fiecare acţiune pe care individul o numeşte acţiune a sa, este doar o reacţie a gândului ce se
naşte în mintea sa. Fiecare gând pe care individul îl numeşte a fi gândul său, este o reacţie a minţii, în conformitate cu programarea sa (este condiţionarea mediului şi a factorilor genetici). Individul nu are controlul asupra nici unuia din aceşti factori, deci el nu are controlul nici asupra gândului, nici asupra acţiunii sale, prin urmare el nu are liberul arbitru. În multe cazuri, individul acţionează cu o anumită dorinţă şi descoperă că Universul are complet un alt plan pentru el.
Se manifestă oare toate gândurile noastre şi dorinţele noastre? Puteţi voi să vă transformaţi gândul
într-o acţiune? Dacă da, înseamnă că aveţi liberul arbitru, însă bineînţeles că nu este cazul. Individul experimentează liberul arbitru din cauza identificării sale cu corpul, dar corpul este doar un instrument – în ciuda complexului său de emoţii şi de gânduri – şi acţionează în concordanţă cu factorii săi în momentul prezent şi aceştia nu sunt sub control.
Definiţia liberului arbitru este: „În aceleaşi condiţii date, pot eu să acţionez altfel ?” Răspunsul este: Nu. Chiar dacă eu, dintr-o întâmplare, am ales să

acţionez într-un anumit mod, alegerea acţiunii mele este impusă de acel mod particular, determinat de factorii pe care nu-i am sub control, deci eu nu am nici un control asupra reacţiilor, pe care le numesc a fi acţiunea mea.
Individul percepe aceasta ca pe propria sa acţiune, pentru că el vede corpul lui realizând asta şi fiind identificat cu corpul, se consideră realizatorul, însă corpul, gândurile sale şi factorii determinanţi nu sunt nimic altceva decât Sursa Însăşi. Corpul este un vehicul sau manifestarea Sursei şi programarea Sa este factorul determinat de curgerea evenimentelor ce au loc în Univers, care sunt tot o manifestare a Sursei.
Deci, Sursa sau Totalitatea acţionează prin corpurile individuale în moduri diferite, corpul fiind doar un instrument ce exprimă acţiunea Sursei şi toate acţiunile sunt vibraţii ale Sursei Unice.
3. Individul percepe existenţa sa ca fiind limitată în patru dimensiuni – spaţiu-timp (spaţiul
tridimensional şi timpul unidimensional), aşa că există un sens al existenţei în spaţiu şi timp. Existenţa în spaţiu dă entităţilor aparenţa de a fi localizate într-un anumit loc în spaţiu, de cele mai multe ori depărtate una de alta, iar existenţa în timp conduce la experienţa curgerii timpului din trecut, în prezent şi apoi spre viitor. Cunoscând trecutul şi momentul prezent, nu ştim însă ce ne va aduce viitorul (cu excepţia unor cazuri rare), dar noi gândim că viitorul este determinat de acţiunile şi alegerile noastre, însă nu este chiar aşa.
Sensul existenţei în spaţiu determină iluzia separării în timp, iar sensul existenţei în timp determină iluzia liberului arbitru. Chiar dacă părem a fi în spaţiu şi în timp, Adevărul nu este limitat la acest fapt.
Adevărul este perceperea existenţei într-o reflexie (sau proiecţie) în patru dimensiuni spaţiu-timp, a Fiinţei Tale. Deci, la un nivel mai înalt al Realităţii, tu nu eşti limitat în spaţiu şi în timp, tu eşti dincolo de spaţiu şi timp. Tu eşti numai conştient de existenţa ta în patru dimensiuni, dar nu de rest, precum aisbergul ce are majoritatea gheţii sub apă, de cele mai multe ori invizibilă. (Vezi comentariu ştiinţific, pentru o explicaţie ştiinţifică detaliată).
Cu cât tu te consideri mai mult a fi în spaţiu şi timp, tu eşti în afara lor. Fiind în afara spaţiului
(nelocalizat în spaţiu), înseamnă să exişti la o dimensiune în care conceptul nostru convenţional de spaţiu este irelevant şi transcendent. Aceasta înseamnă că entităţile nu sunt separate prin spaţiul tridimensional, ci ele sunt toate conectate fără distanţă şi separare, numai proiecţiile lor în spaţiu tridimensional par a fi separate. În mod asemănător, fiind în afara timpului, înseamnă că timpul este depăşit şi toate punctele timpului sunt conectate, cu alte cuvinte trecutul şi viitorul sunt toate conţinute în acest moment prezent. Nu numai trecutul, dar în mod potenţial viitorul, este de asemenea cunoscut – la acel nivel al Realităţii (acesta este cunoscut în fizică ca nelocalizat în timp). Acest fapt implică că din acel punct de referinţă, viitorul este deja acolo, predeterminat să spunem, şi dacă viitorul este predeterminat, cum poate un individ să facă alegeri sau să-şi exercite liberul său arbitru, care determină viitorul? Fiecare individ îşi realizează numai destinul său, dar tu nu eşti corpul sau individual care crezi că eşti, nu eşti numai asta, Tot ce există este Sursa şi Tu eşti Aceea. Deci, destinul sau predeterminarea poate numai să determine corpurile, care sunt doar instrumente ale Sursei. Pentru Sursă (Tu cel

adevărat), tot ce se întâmplă este numai o parte a „ceea ce este” şi nu există nici o judecată dincolo de asta.
Să luăm exemplul unei furnici care merge repede. Furnica nu poate şti unde va fi ea în viitor. Un observator extern vede direcţia în care furnica se îndreaptă şi vede o sămânţă de grâu în calea ei. Furnica ajunge întâi la sămânţă, poate să o lase sau poate să o ia, în funcţie de alegerea sa de a acţiona sau de a merge mai departe. Pentru observatorul extern, furnica a fost predestinată să găsească sămânţa, căci el poate să prevadă viitorul furnicii. În concordanţă cu Totalitatea (Universul sau vibraţiile Câmpului Universal), totuşi nu este nici un liber arbitru nici un destin predeterminat, pentru că nu există decât eternul moment prezent, în timp totul „aşa este” şi totul acţionează „aşa cum trebuie”. Problema viitorului niciodată nu se pune pentru o Fiinţă impersonală – Sursa sau Tu cel adevărat. (Cititorul trebuie să observe că aici, când ne referim la Totalitate, la Sursă, noi nu implicăm percepţia noastră fizică ci, mai mult, vibraţiile care sunt atât în spaţiu cât şi în timp, dar şi dincolo de acestea).
În rezumat: liberul arbitru este experimentat, dar el nu există. Orice vedem este manifestarea Unicei Surse, şi orice acţiune este o acţiune impersonală a aceleiaşi Unice Surse. Nu există individualitate separată, căci nu există acţiuni individuale. Sursa se identifică cu ea însăşi, precum conştiinţă se identifică cu diferitele mecanisme corp – minte şi creează false pseudosubiecte. Aceste subiecte (precum creatorii) nu sunt reale, pentru că ele sunt bazate numai pe percepţii limitate, gânduri sau concluzii false. Când Sursa se dezidentifică, atunci Adevărul fundamental este revelat (ca şi în cazul în care elevul înţelege explicaţiile profesorului).
Deci, sensul creaţiei personale este o iluzie sau mai precis o realitate limitată. Tu exişti simultan în diferite nivele a realităţii. La cel mai jos nivel al realităţii, tu pari o individualitate ce se simte creator. La nivele mai înalte ale realităţii, tu eşti constituit din vibraţii , eşti un corp energetic, iar la cel mai înalt nivel al realităţii, Tu eşti Sursa – singurul Subiect, nu mai există un altul şi nu există nici un obiect.
Aceste lucruri ridică în mintea noastră, cinci întrebări importante.
PRIMA, dacă individul este un mecanism corp – minte, suntem oare noi precum roboţii? Ce putem spune despre emoţiile şi simţirile noastre, oare avem noi un spirit sau un suflet?
A DOUA, de ce există răul în lume, el este tot acţiunea Sursei unice?
A TREIA, dacă totul este predestinat, atunci de ce mai trebuie să fac eu ceva, căci mă simt fără libertate, precum o marionetă?
A PATRA, are ea viaţa un înţeles sau un scop?
A CINCEA, care este avantajul sau folosul înţelegerii acestui nivel înalt al realităţii ?
Să începem cu **PRIMA ÎNTREBARE. O** fiinţă în viaţă, cu corpul şi cu mintea sa, este mult mai mult decât un organism complet, decât un obiect fără viaţă, cum ar fi un robot sau un calculator. O fiinţă umană este construită într-un sistem biologic mult mai sofisticat decât orice altă fiinţă vie. Sentimentele (emoţiile) şi gândurile se nasc, dar ele sunt tot parte a funcţionării biologice a creierului, interacţionând cu corpul. Când apare o senzaţie, ea apare numai din cauza factorilor genetici, biologici şi de mediu, prezenţi în acel moment şi care cauzează schimbări chimice şi biologice în sistemul nervos şi endocrin.

Acestea conduc către o senzaţie pe care noi o numim simţământ ("feeling"), sau altfel spus, gândurile şi emoţiile iau naştere datorită condiţionării corpului (inclusiv a minţii), ce operează la un nivel mult mai complex decât un calculator, care este un mecanism destul de asemănător corpului.
Calculatoarele lucrează în concordanţă cu programarea lor, echivalentă cu condiţionarea sau programarea genetică (biologică) a corpului. Prin urmare, corpul uman este în ciuda simţămintelor şi gândurilor – un sistem mecanic ca şi oricare alt sistem. El recepţionează un semnal de intrare şi reacţionează la el generând un răspuns (gând, acţiune etc.), în concordanţă cu condiţionarea sa genetică şi de mediu – care împreună realizează programarea sa biologică (constituţia sa biologică). Sentimentul de a fi o marionetă apare numai din cauza identificării cu mecanismul corp – minte. Tu eşti Sursa, corpul este marioneta. Tu nu eşti limitat numai la corp. Dar ce putem spune despre sufletul şi spiritul nostru?
Dar despre al cui spirit şi suflet este vorba? Nu este ceva individual, deci cum poate un suflet să aparţină unui individ? Există numai un singur SPIRIT, dacă tu vrei să-l numeşti astfel şi acela este Sursa, Dumnezeu sau Tu cel adevărat.
Tot ce există este Sursa. Adevăratul „Tu" nu s-a născut nicicând şi nu va muri niciodată şi în mod sigur nu va renaşte.
Individul, la cel mai înalt nivel al Realităţii, nu poate să existe ca urmare a două motive:
primul, nu există frontiere şi separaţie, aşa că nu există entităţi separate ce pot fi clasificate ca individualităţi separate din Totalitate;
al doilea, atât timp cât nu există un creator personal şi fiecare acţiune este o funcţie impersonală a Totalităţii, ce funcţionează prin mecanisme variate corp – minte (ce în mod eronat, cred despre ele că sunt individualităţi), este clar că aici nu există subiecte ca în: „Eu am făcut asta".
Dacă nu există subiecte individuale, atunci nu există motiv să se pretindă existenţa individualităţilor, căci ele sunt doar obiecte, fără subiect (fără obiectivitate).
Invers, Sursa este singurul Subiect (subiectivitate), acolo unde nu sunt obiecte. Numele sunt numai etichete date mecanismului corp-minte.
Acum vom răspunde la **A DOUA ÎNTREBARE** privind aşa numitul rău din lume. Ca punct de plecare, bun şi rău sunt termeni ce există doar în minte şi ca oricare termen dual, ies la iveală numai după dualitatea primară, care este înţelesul lui „eu" (individul) contra „altora". Nimic nu se întâmplă Totalităţii sau Sursei, atât timp cât toate mişcările sunt în interiorul său propriu şi prin urmare, dualitatea nu se poate aplica sau pur şi simplu nu este definită pentru nivelele mai înalte ale Realităţii. Toate mişcările sunt simple transformări ale energiei dintr-o formă în alta sau de la o scară vibraţională la alta, şi la acest nivel nu există noţiuni cum ar fi bun sau rău. Energia totală se conservă întotdeauna şi nimic nu poate fi pierdut. Cum în afara Sursei nu există nimic sau în afara manifestării sale vibraţionale – Universul – nu se poate întâmpla nimic în exterior, toate mişcările sunt interne.
Atunci când Sursa (în acest caz conştiinţa) se identifică cu mecanismul corp – minte, astfel creând
sentimentul iluzoriu al „eu-ului" sau „individului", toate dualităţile şi problemele asociate apar odată cu el. Pentru individ problemele nu încetează niciodată, dar pentru Totalitate (pentru Univers), problemele nu apar

niciodată. Aşa numitul individ percepe orice ce îi generează propria plăcere, ca fiind bun şi orice îi generează durere, ca fiind rău.
Aceasta este numai o judecată a minţii. Universul (sau chiar viaţa) nu va judeca astfel, ci se va exprima el însuşi în acest moment, ca o serie de dezvăluiri spontane, unde nu există judecată, din cauza inexistenţei dualităţii.
Din clipa în care te-ai născut, tu eşti destinat morţii. Atât timp cât tu însuţi te crezi o individualitate separată, tu eşti afectat de către toate dualităţile ce provin din aceasta. Numai când Tu îţi dai seama că nu există o astfel de individualitate şi astfel „Tu cel adevărat” nu s-a născut niciodată şi nu va muri niciodată, atunci toate dualităţile vor fi depăşite şi nu ţi se mai pot aplica.
Moartea va fi văzută doar ca ceva ce se întâmplă corpului, aşa cum energia se transformă în altă formă.
Când privim omoruri, războaie şi alte aşa numite acţiuni aşa numite rele, vom înţelege că toţi acţionează în conformitate cu condiţionările sale, îndeplinindu-şi destinul şi totul este o acţiune a Sursei. Când suntem în faţa unor astfel de întâmplări, poate apărea tristeţea, dar când înţelegem Adevărul, judecata nu va apărea. Totul este simplu, „aşa este” şi fiecare acţiune este „cum trebuie să fie”. Tot ce există este Sursa sau Dumnezeu.
În anumite cazuri, Sursa acţionează prin aşa numitul eu individualizat, pe aşa numita cale rea, în special când există un conţinut puternic al identificării (ego-ul). Individualităţile ce simt că ele sunt separate de Rest, generează acţiuni pe care noi le numim rele, fie pentru a-şi alimenta orgoliul (în cazul fiinţelor umane), fie foamea (în cazul animalelor). În alte situaţii, când identificarea este mai slabă sau inexistentă (ca în cazul învăţătorilor desăvârşiţi), acţiunile rele nu vor apărea, dar în ambele cazuri răul este o judecată a minţii şi se găseşte într-un gând. Când un leu atacă un cerb inocent, un alt cerb nu-l va judeca pe leu ca fiind rău. Leul, pur şi simplu, acţionează conform instinctelor şi condiţionărilor sale şi de cele mai multe ori există acceptarea din partea cerbului, cu excepţia faptului că el va fugi din cauza propriilor sale instincte de conservare. Aici nu există judecată, viaţa se exprimă ea însăşi fără judecată, numai minţile complexe o fac.
Rezumând: când orice acţiune este privită ca fiind o funcţie impersonală a Totalităţii, nu poate apărea judecata, nici dualitatea şi nici întrebarea dacă este bine sau rău. Binele şi răul există numai într-un gând fals, care este susţinut de către un alt gând fundamental fals al identificării cu un mecanism particular corp – minte, ce apare datorită perceperii conştiente a separării materiei. Când Totalitatea este complet înţeleasă, aceasta separare nu va exista în realitate şi astfel toate gândurile false vor fi anihilate instantaneu.
De observat este că identificarea şi procesul de dezidentificare sunt doar procese în fenomenologie (cu alte cuvinte, mişcări în interiorul Sursei sau în interiorul conştiinţei). Nimic nu se întâmplă Sursei în timpul identificării sau procesului invers. Sursa (neumenon) nu este afectată de toate mişcările sau turbulenţele.
Chiar dacă noi ne referim cel mai des la conştiinţă, ca o conştiinţă individuală (ori minte), în realitate, deoarece nimic nu este separat, nu există nici conştiinţă individuală. Toate minţile (conştiinţele) sunt conectate nelocalizat şi astfel există o singură minte sau o conştiinţă colectivă. Conştiinţa Unică este percepută de către diferite mecanisme corp – minte ca fiind conştiinţe individualizate. Telepatia, visele profetice sau arhetipale, toate indică

conexiunea minţilor cu Mintea Unică. Toate corpurile şi creierele (minţile) sunt conectate ca un mare şi unic câmp vibraţional în spaţiul exterior.
Mai mult, evenimentele ce au loc în fenomenologie sunt simple reflexii ale mişcării vibraţionale a Sursei, pe ecranul conştiinţei unice – ele pot fi numite „vise trăite”, fiind foarte asemănătoare cu visele din starea de somn.
În timpul viselor din somn, persoana se identifică cu un personaj visat şi trăieşte anumite evenimente ce îi apar foarte reale. După ce se trezeşte, îşi dă seama că a fost un vis nu un lucru real. Acelaşi lucru se întâmplă pe durata stării de identificare ca individualitate, toate evenimentele sunt observate ca fiind foarte reale pe ecranul conştiinţei individuale, aşa că odată cu trezirea sau dezidentificarea, totul este înţeles doar ca „vis trăit” şi nu ca o realitate. De aici, evenimentele sunt observate pe ecranul conştiinţei unice, unde nimeni nu este spectator la nimic. Toate evenimentele sunt văzute ca mişcări ale Sursei, aşa cum sunt reflectate în Sursă (precum conştiinţă) şi ele nu sunt nimic mai mult decât vibraţiile unicului Câmp de Energie Universală.
Acum, putem răspunde la **A TREIA ÎNTREBARE:** „De ce să acţionăm la tot, dacă totul este o funcţionare a Sursei ?” şi „dacă noi nu avem liberul arbitru, atunci mai există libertate ?”. Mecanismul corp – minte este programat de factorii genetici, biologici şi de mediu să acţioneze, să se mişte sau pur şi simplu să facă ceva. El nu poate sta inactiv, în aşteptare, mai mult timp. Acţiunea sau lipsa ei nu este controlată de tine, tu acţionezi în conformitate cu destinul tău. A nu face nimic înseamnă a face ceva, din cauză că a face şi a nu face reprezintă mişcări în fenomenologie. Creierul tău poate reacţiona la această cunoaştere într-un mod de a nu face nimic, în eventualitatea că totuşi el va înţelege că Sursa se mişcă prin corp sau va decide să continue mişcarea atât timp cât este spectator la „ceea ce se întâmplă”. Există o reacţie a creierului la factorii curenţi determinanţi şi tu nu ai controlul asupra acestora sau asupra reacţiei creierului. Deci, acţiunile vor continua să aibă loc, precum au avut loc întotdeauna şi dacă acesta este destinul mecanismului corp – minte, să stea şi să intermedieze, aşa va face.
Faptul că nu avem liberul arbitru restrânge libertatea noastră? Da şi nu. Corp fiind, tu nu ai libertate. Dar de ce te necăjeşti? Acesta nu eşti Tu. Tu ca Sursa, eşti liber să te mişti şi să vibrezi etern. Adevărata libertate se obţine numai înţelegând adevărata ta fiinţă. Gândind că tu eşti o individualitate ce ai nevoie în mod constant să faci ceva şi să lupţi pentru lucruri, făcând un efort personal, poate fi chiar epuizant, nu vei avea o libertate adevărată. Individualitatea gândeşte că ea are controlul asupra evenimentelor vieţii şi atunci când acţionează într-un anumit fel, cum ar fi în scopul manifestării unei anumite dorinţe – ea descoperă că Universul are un alt plan pentru ea. Când ego-ul este puternic, el se luptă cu Universul să obţină ceea ce doreşte, aşa că el poate funcţiona împotriva voinţei Universului. Este aceasta libertatea sau este un prizonierat format din legături şi iluzii? Libertatea este să lucrezi cu Universul, nu împotriva Lui.
Înţelegând că tu nu eşti individualitatea, pe care tu însuţi crezi că eşti, vei lua o atitudine de spectator, vei crede în destinul propriu şi vei accepta „ceea ce este” şi aceasta este Libertatea adevărată. Vei vedea că Universul a fost şi va fi întotdeauna acţionat prin acest corp (pe care tu îl numeşti al tău) şi tu vei fi mai puţin implicat şi prins în ceea ce se cheamă implicaţii personale. Tu vei înţelege că orice lucru se întâmplă întotdeauna graţie Sursei sau lui

Dumnezeu este ceea ce trebuie să fie, chiar dacă ego-ului tău nu-i place aceasta întotdeauna.
Creaţia personală nu este libertate, este o robie, pentru că tu te limitezi pe Tine Însuţi, la o persoană ce este o parte minusculă din Univers, atunci Sursa este prinsă şi ea în acea sclavie. Totul este Sursa şi totul este acţiunea Sursei şi a înţelege aceasta este adevărata libertate. O astfel de înţelegere nu poate fi forţată, dar însă poate fi adusă printr-o înţelegere intuitivă a Adevărului. Tu vei înţelege că totul se întâmplă întotdeauna graţie Sursei. Când tu cauţi în afara sclaviei de a fi o persoană iluzorie, vei trage o concluzie importantă, că atât persoana, cât şi dependenţa simţită, sunt bazate pe gânduri şi ele nu sunt reale, în sensul că nu pot exista separat faţă de Sursă sau nu au o existenţă independentă, deci apar şi dispar. Identificarea chiar dacă susţine forma biologică, este bazată pe o gândire falsă, nu este reală deoarece se poate schimba. Ceea ce este adevărat este imuabil şi etern.
În concluzie, persoana care se percepe ea însăşi ca un creator separat cu liber arbitru, nu este într-o stare de libertate, ci într-o stare de sclavie. La un nivel mai ridicat al Realităţii, nu există o astfel de individualitate sau cineva care să fie liber sau sub sclavie, chiar dacă conceptul dual a fi liber sau sclav este anihilat şi nu poate fi aplicat deloc. Tu (Sursa) exişti pur şi simplu şi acesta este Adevărul Final.
A PATRA ÎNTREBARE este „Există vreun înţeles al vieţii, avem noi vreun scop ?”. Înţelesul şi scopul sunt etichete puse de către minte, care vede viitorul ca fiind necunoscut şi străin. Mintea este cea care judecă ceea ce observă, inventează un înţeles a ceea ce observă şi apoi aleargă după un scop util, autocreat în viitor. Tu, ca un corp de vibraţii, nelimitatat în spaţiu şi timp, eşti în afara spaţiului şi timpului, depăşindu-le. Dacă timpul este în interiorul Tău, atunci el este de la momentul zero (sau Big Bang), până la cel mai îndepărtat viitor (infinitul pozitiv). Dacă trecutul şi viitorul sunt deja conţinute în momentul prezent, putem noi vorbi despre un înţeles sau un scop? Toate fiinţele îndeplinesc doar destinul lor, aşa cum Sursa acţionează în interiorul lor. La un asemenea nivel al Realităţii, nu poate exista judecată şi astfel nu poate apărea întrebarea asupra înţelesului. Orice lucru este, numai „aşa cum este”, nu din cauza unui motiv anume, ci pur şi simplu pentru că „aşa este”. Nu este nevoie de nici o justificare. Universul şi viaţa sunt întotdeauna în clipa prezentă, unde judecata şi înţelesul nu se aplică. Există o continuă manifestare şi exprimare a Sursei, dezvăluindu-se Ea Însăşi prin vibraţiile ce ne apar nouă ca evenimente specifice. În realitate, nu se întâmplă absolut nimic. Sursa s-a mişcat, dar Ea încă există. Căutând un scop, tu te ţii departe de momentul prezent, eşti împiedicat să te bucuri de „ceea ce este” şi eşti determinat să alergi după invenţia minţii „ ceea ce ar trebui să fie”, aceasta ducând la apariţia unui un conflict între cele două concepte, conflict cheltuitor de energie. „Ceea ce ar trebui să fie” devine ţelul tău, în timp ce tu încerci să schimbi cu eforturi personale, iluzorii, „ceea ce este”, aceasta conducând la suferinţă. Când tu înţelegi că „ceea ce este” este acelaşi lucru cu „ceea ce ar trebui să fie”, acţionezi ca fiind unul cu Totalitatea, fără să mai alergi după ţeluri inventate de ego, lăsând Sursa să conducă treburile corpului, fără să te mai temi de ceea ce se întâmplă. Singurul scop în viaţă este a fi şi a trăi. A fi este natura Sursei şi a trăi sau a funcţiona este natura

Universului şi Tu eşti Aceea . Corpul – pe care tu îl porţi cu tine însuţi – este chiar un mecanism unic, care îi permite Sursei să funcţioneze prin el. Metaforic vorbind, el poate reprezenta mâinile Sursei, permiţându-i să se mişte şi nefiind separat de Aceasta. Totalitatea (Universul), inclusiv corpurile noastre, sunt manifestări ale Sursei. Fiecare corp, fiind un câmp vibraţional, nu este numai parte din Sursă, este chiar una cu Sursa. Fiecare corp este unic, vibrând şi pulsând precum o stea strălucitoare pe cer, precum o piesă fundamentală a unui mare puzzle, interacţionând constant, într-un mod minunat, cu Universul. Nimic nu este separat şi Sursa este tot ceea ce există.
În sfârşit, suntem gata să răspundem la **ULTIMA ÎNTREBARE**: „Care este beneficiul înţelegerii celui mai înalt nivel al Realităţii ?” Beneficiile sunt imense – chiar la cele mai înalte nivele ale înţelegerii, pentru că nu există nimeni care să beneficieze de tot, deoarece nu există individualităţi. Atât timp cât identificarea există, există şi sensul fiinţei individuale, deci rămâne să se răspundă la această întrebare. O dată ce devine clar pentru individ că totul este funcţionarea impersonală a Totalităţii (sau a Sursei), ea va prelua toată greutatea de pe umerii individului,
care a gândit în tot acest timp că el a făcut acel lucru. Nu va mai exista luptă, aceasta fiind înlocuită de către o atitudine contemplativă. Acţiunile vor avea încă loc, dar fără a se aştepta rezultate. Nu vor mai fi dorinţe şi temeri obsesive.
Odată înţeles că totul este „aşa”, totul este Sursa sau Dumnezeu şi fiecare acţiune este „aşa cum trebuie să fie”, nu va mai exista „Eu ar fi trebuit să fac altceva”, pentru că tu nu a trebuit să faci altceva. Mai întâi de toate, tu nu ai făcut asta, ci factorii cumulaţi au făcut-o sau Universul (Sursa) a făcut-o prin corpul tău, unde corpul tău era doar îndeplinirea destinului. Ceea ce s-a petrecut în trecut, s-a petrecut; întregul Univers a luat parte la manifestarea ta, nu exclusiv tu. Cum ai fi putut face tu altceva, tu (corpul tău), care nu ai controlul asupra acestui lucru?
Înţelegând aceasta, nu vor fi remuşcări, nici vinovăţie şi nici depresie.
În mod asemănător, cunoscând că orice se va întâmpla, urmează să se întâmple, se înlătură grija pentru viitor. Dacă ceva se presupune că se întâmplă şi este parte din destinul tău, nimic nu poate preveni aceasta să se întâmple. Destinul este atotputernic. Aceasta aduce credinţa în viitor, în destinul fiecăruia. Nu va mai exista nici o nelinişte, va exista o acceptare completă a „ceea ce este” şi a „ceea ce vine”. Tu vei trăi în momentul prezent, în loc să fii prins în aşteptări inutile, despre viitorul dorit de ego-ul tău.
Momentul prezent nu este întotdeauna plăcut pentru corp – uneori acesta reprezintă durere sau suferinţă, însă tu trebuie să-ţi aduci aminte, atâta vreme cât eşti o individualitate, că toate dualităţile sunt acolo. Dacă este bine, va fi şi rău, dacă este plăcere, va fi şi durere, dacă este fericire, va fi şi nefericire. Aceste dualităţi coexistă precum cele două feţe ale unei monede, existenţa lor nu este o problemă, problema se naşte atunci când individual vine cu preferinţe şi spune că vrea să păstreze numai o faţă a monedei, dar nu şi pe cealaltă, persoana vrea numai
fericirea şi exclude nefericirea, însă nu este posibil pentru că fericirea şi nefericirea sunt două stări (faţete) ale aceluiaşi lucru. Ele vin împreună şi uneori ne arată o faţă, alteori cealaltă faţă.

Când dualitatea este acceptată, ea este depăşită, şi nu poate să mai atingă prea mult. Dualitatea va fi văzută ca o parte naturală a manifestării percepute şi întotdeauna va fi acolo, atâta timp cât există o individualitate. Dacă cercetarea constantă numai a unei părţi (fericire, bun, plăcere etc.) va fi oprită şi dualitatea va fi doar observată, se vor elimina cele mai multe suferinţe. După o înţelegere completă (cu alte cuvinte, dezidentificarea care vine odată cu convingerea completă şi de nezdruncinat), dualităţile vor dispărea pentru că nu va mai fi un individ cu care să se
înrudească. Aceasta se întâmplă în cazul înţelegerii învăţătorilor (guru), când Sursa nu mai este identificată cu mecanismul corp – minte şi o individualitate separată încetează să existe. Dacă nu există o înţelegere completă (şi sensul existenţei ca individ este încă acolo), dar dacă există o suficientă înţelegere a Adevărului, nu se va naşte nici o nelinişte referitoare la viitor. Individul va afla că nu este nimic constant în viaţă, iar schimbarea va fi plină de surprize: Momentul prezent nu are vârstă, fiecare moment este ca un fulg de zăpadă, unic, neprihănit, irepetabil şi poate fi apreciat prin modul său de a fi surprinzător şi neaşteptat. Această înţelegere şi atitudine ne aduc pacea.
Nu va mai fi nici ură, nici invidie, nici mândrie, căci odată înţeles că nu este nimic individual ci numai o falsă senzaţie a unei fiinţe, şi că nu există nici un lucru ca o acţiune personală, ci doar un sentiment fals de creator, atunci cum poate cineva să urască pe altcineva pentru ceea ce a făcut? Nu, pentru că el a făcut asta şi n-a avut de ales. Va fi dăruită oricui iubirea necondiţionată, cunoscând că orice persoană, de la Hitler până la Maica Teresa, sunt manifestări ale aceleiaşi Surse Unice şi nu este văzută nici o separare. Iubirea va ţâşni ca reflectarea Unităţii. Nu va fi nici invidie, pentru că fiecare va fi acceptat pentru unicitatea sa, fără judecată, totul fiind expresia
lui Dumnezeu şi manifestarea Sursei. La fel, nu va mai fi nici mândrie, cunoscând că fiecare acţiune este Sursa în Mişcare şi dacă nici o persoană nu face nimic, poate cineva să se pretindă mândru pentru ceea ce s-a întâmplat? Dacă corpul este răsplătit, fericirea poate să se nască. Corpul este un spectator şi asta este tot.
Cea mai importantă consecinţă a înţelegerii Adevărului este atitudinea de spectator. Persoana nu se va mai implica emoţional în evenimente, din cauza acceptării, totul va fi acceptat fără judecată, acţiunile vor avea încă loc, însă nu vor fi întreprinse pentru consecinţele lor, nu vor fi nici aşteptări şi nici implicări. Dacă eu nu deţin controlul, atunci de ce mă necăjesc, eu voi face doar ce este cel mai bine pentru mine şi voi ignora restul – va fi un tip de atitudine. Cunoscând că tot ce există este Sursa sau Dumnezeu, aceasta îmi va aduce o poziţie de spectator, este ca şi cum ai fi martor al unui accident, fără să fii implicat însă în accident. Totul este o mărturie, fără o implicaţie emoţională prelungită şi gândurile, emoţiile (pozitive şi negative) vor continua să se nască, dar ele vor fi acceptate ca parte a „ceea ce este”, şi dacă nu ne vom agăţa de ele sau nu ne vom identifica cu ele, atunci vor exista numai pentru un moment, ca o reacţie instinctivă cauzată de condiţii inerente şi apoi ele vor dispare la fel de repede cum au apărut. Din cauza acceptării inerente, nu vor exista implicaţii sau dorinţe raţionale sau conştiente (ori subconştiente), legate de aceste emoţii căci reacţiile nu vor dăinui.
Acceptarea a „ceea ce este” sau atitudinea de spectator nu înseamnă lipsa acţiunilor sau a emoţiilor, acţiunile vor avea loc, emoţiile se vor naşte, dar

una este să nu te implici emoţional, cu consecinţe şi să cunoşti că acea acţiune sau emoţie trebuia să se întâmple ca acţiune a Universului, nu ca acţiune a ta. Când cineva se îmbolnăveşte, boala este acceptată, dar ea nu-l împiedică pe om să se ducă la medic şi să facă ceea ce este mai bine pentru a se vindeca. Dacă însă nu va exista nici un interes pentru rezultatul acţiunii, dacă în destinul corpului este
vindecarea, aceasta se va întâmpla, altfel nu. Aceasta este acceptarea. O astfel de acceptare împiedică lupta emoţională sau reacţiile emoţionale prelungite şi va aduce pacea interioară. Metaforic vorbind, persoana nu se va mai lupta să înoate contra curentului, care este reprezentat de aşa numitele emoţii şi eforturi personale.
Atitudinea de spectator împiedică şi „reacţia la stres”, care este cauza principală a celor mai multe boli ale corpului (aşa cum s-a arătat anterior).
Pentru a înţelege mai clar, să privim la cauza suferinţei. Prima cauză a suferinţei este identificarea cu mecanismul corp – minte, datorită senzaţiei false de separare. Atât timp cât există senzaţia de individualitate, va fi cineva, unul acolo, care va experimenta durerea, dar de fapt corpul experimentează durerea, dar nu există cineva acolo, care să sufere. Existând identificarea, împreună cu senzaţia falsă de existenţă
individuală (aşa cum este în cazul celor mai mulţi dintre noi) suferinţa va fi întotdeauna acolo la un anumit grad, dar ea poate fi alinată într-o mare măsură, dacă noi putem fi conştienţi de cea de a doua cauză a suferinţei, deci noi putem elimina cauza.
A doua cauză a suferinţei este identificarea persoanei cu ceea ce noi numim emoţii şi gânduri negative. Am văzut mai înainte că reacţiile emoţionale prelungite conduc la „reacţia la stres”, iar persoana nefiind în stare să lucreze cu emoţiile, se simte neajutorat şi frustrat, deci le interiorizează, asociindu-le cu tensiune, în timp ce este sprijinită de reacţia „luptă sau fugi”. Când o individualitate este faţă în faţă cu perturbaţia, pot să se nască brusc emoţii precum supărarea, frica sau vulnerabilitatea, dar acestea nu creează „reacţia la stres”. Ceea ce creează „reacţia la stres” este păstrarea acestor emoţii negative, o lungă perioadă de timp, care duc la apariţia în corp a unor tensiuni prelungite, ce conduc la boală.
Dacă există o suficientă înţelegere a Adevărului şi împreună cu atitudinea de spectator, persoana nu va mai păstra un timp îndelungat emoţiile, nu se va mai implica emoţional şi nici nu se va mai identifica cu gândurile sau emoţiile negative, deci nu se vor mai crea nici tensiunea cronică, nici disfuncţiile datorate stresului. Atitudinea de spectator aduce acceptarea şi această acceptare se răsfrânge asupra tuturor, acceptând rezultatul acţiunilor cuiva şi perturbaţia simţită din acţiunile externe. Când există acceptarea a „ceea ce este” şi când toate întâmplările, chiar şi nenorocirile, sunt văzute ca acţiuni ale Sursei Unice, asupra cărora corpul nu are nici un control, atunci tot ceea ce se întâmplă va fi privit fără implicaţii emoţionale prelungite, implicarea emoţională sau identificarea nu vor exista şi nu va fi nici o judecată. Corpul poate reacţiona la o perturbaţie cu câteva emoţii scurte, şi spontane, dar chiar aceasta este o mărturie a neimplicării emoţionale. Va exista o credinţă desăvârşită în destin.
Cu înţelegerea adevărului, vom avea o detaşare completă, care ori de câte ori se produce, ajută în

fenomenologie şi este o mişcare în interiorul Sursei, însă nu afectează Sursa (Tu cel adevărat). Nimic nu se întâmplă Sursei şi Tu eşti Aceea. Atunci de ce să ne necăjim, să privim doar la acest „vis trăit”, atât timp cât el durează şi să ne bucurăm !

O bază spirituală temeinică poate preveni identificarea individului cu emoţiile şi gândurile, cu „reacţia la stres” şi cu cele mai multe boli (chiar dacă nu toate). Odată ce corpul se află într-o stare de bine, finalul (sau moartea) poate veni numai din cauza obiceiurilor sale ce creează dependenţe nocive (drogul, alcoolul, tutunul), accidentele sau îmbătrânirea, ca parte a destinului său, dar nu dintr-o boală ce nu are nici o bază pentru a se manifesta.

Înţelegând nivelele mai înalte ale Realităţii, primim pacea interioară şi liniştea, în hiperminţile noastre.

Avand starea de relaxare a minţii şi trupului, avem pacea şi calmul, care întotdeauna sunt martorii momentului prezent – de cele multe ori – precum privim la un spectacol pe scenă. Tot ce părea foarte real şi serios înainte, nu mai apare la fel de real – este doar „un vis trăit” şi ne vom pune din ce în ce mai puţine întrebări şi vom fi străfulgeraţi de o adevărată trezire.

Prin acceptare şi prin atitudinea de spectator, nimic nu poate fi forţat să se întâmple. Este suficientă o înţelegere a Adevărului, că totul este una, totul este Sursa şi separarea este o realitate limitată (o iluzie). Când ea vine, vine ca graţie a Sursei sau a lui Dumnezeu, care este adevăratul subiect al tuturor acţiunilor sau evenimentelor.

Înţelegerea Adevărului va îndepărta vechea şi falsa condiţionare, astfel încât implicarea instinctivă şi identificarea cu emoţiile negative vor fi înlocuite cu pacea spectatorului, care va ţâşni spontan din înţelepciunea inerentă.

O singură întrebare poate să apară în acest punct şi aceasta este: Dacă toate acţiunile sunt ale Sursei, atunci cum este posibil ca unii oameni să înţeleagă Adevărul şi acceptarea, în timp ce alţii nu? De ce Sursa Unică acţionează prin intermediul diferitelor fiinţe, în aşa multe feluri? Cititorul nu trebuie să uite că, chiar dacă Sursa este Unică şi este tot ceea ce există, când ea se mişcă şi vibrează în forma acestui uriaş Câmp Universal, dă naştere unor şiruri de vibraţii, ce sunt parte fundamentală a Sursei în Mişcare. Conştiinţele separate individuale percep combinaţii diferite şi foarte complexe ale acestor vibraţii, care în realitate nu sunt câmpuri separate, precum undele,
care nu sunt părţi distincte ale marelui ocean. Deci, noi avem senzaţia falsă a unei multitudini şi diversităţi (haos).

În realitate, anumite vibraţii ale Sursei sunt percepute ca fiind Sursa identificată cu mecanismul corp – minte ce conduce la ideea că omul este creatorul şi el nu acceptă altceva în timp ce alte vibraţii, sunt percepute ca fiind Sursa identificată cu mecanismul corp – minte, însă datorită înţelegerii se naşte acceptarea omului şi poziţia sa de spectator. Alte vibraţii sunt văzute ca fiind Sursa ce nu se identifică cu mecanismul corp – minte, căci ea anihilează în întregime sentimentul de creator. Acestea se întâmplă din cauza unui singur motiv: noi percepem diferit unele acţiuni ce au loc în Univers, realizate de Sursa Unică, pentru că Sursa în Mişcare este constituită din diverse
vibraţii, ce se manifestă simţurilor noastre (sau conştiinţelor noastre) ca oameni diferiţi şi acţiuni diferite. Totul se întâmplă în fenomenologie (manifestarea, Sursa în mişcare, Totalitatea sau universul) şi nimic nu se întâmplă non – manifestării (neumenon). Extraordinarul este Sursa în acţiune,

care este Universul, ca un uriaş Câmp de Energie Universală ce vibrează. Universul fizic, pe care noi îl cunoaştem în mod tradiţional, este doar o reflexie a Câmpului Universal, pe ecranul conştiinţelor noastre.
Deci, ce este iluminarea? Iluminarea nu este doar o înţelegere a Adevărului, este o înţelegere completă şi intuitivă a sa. Iluminarea este anihilarea totală şi de nezdruncinat a sentimentului de creator, ea este înţelegerea că nu a existat şi nu există niciodată o separare individuală. Iluminarea este dezidentificarea Sursei cu mecanismul particular corp – minte, aşa că sentimentul de fiinţă individuală încetează să existe. Ego-ul va fi doar în parte acolo şi el guvernează funcţionarea corpului, în conformitate cu factorii săi genetici şi condiţionările sale şi acolo va fi o identificare, cu numele dat (numai ca etichetă, care ajută la funcţionarea normală), însă nu se va mai produce
identificarea cu corpul sau cu gândurile, emoţiile şi acţiunile ce se nasc în corp. Iluminarea este trezirea din „visul trăit", înţelegând că Tu eşti chiar Sursa. Iluminarea este depăşirea atitudinii de spectator, printr-un criteriu suplimentar, nu există nimeni care să depună mărturie pentru nimic. Nu există şi nici nu a existat vreodată cineva care să realizeze acest lucru. Iluminarea este îndepărtarea gândului fals, pe care se bazează realităţile limitate, ale separării şi identificării. Am văzut că prin atitudinea de spectator, s-a îndepărtat cauza secundară a suferinţei. Prin iluminarea identificării cu corpul s-a îndepărtat şi eliminat cauza primară a suferinţei, pentru eterninate. Corpul poate simţi durerea, dar nu se va identifica cu aceasta, pentru că nu va fi nimeni care să se poată identifica cu aşa ceva şi prin urmare suferinţa ia sfârşit. De înţelegerea acestui lucru nu beneficiază nimeni, pentru că pur şi simplu nu va fi nimeni acolo, nici o individualitate separată. Nu există iluminare individuală, pentru că iluminarea este anihilarea finală a falsei senzaţii de fiinţă individuală. Când iluminarea se întâmplă, ea doar se întâmplă sau nu, ea nu este un obiect pe care individual poate să-l deţină pentru a avea mai multă fericire. Iluminarea pur şi simplu schimbă individul, deci urmările sale pot fi văzute în corp şi sunt asociate cu pacea eternă şi iubirea. După iluminare, corpul continuă să funcţioneze aşa cum a făcut întotdeauna. Singurul lucru ce îi lipseşte este falsa senzaţie a existenţei sale ca individ separat, completată de senzaţia falsă de creator. Iluminarea nu este o condiţie obligatorie, pentru că nimeni nu o poate provoca. Căutând iluminarea prin efort personal, se întăreşte în mod suplimentar existenţa unei persoane iluzorii. Iluminarea se întâmplă numai prin graţia lui Dumnezeu sau a Sursei. Ea poate fi accelerată prin înţelegerea Adevărului şi aceasta graţie Sursei. Tu eşti Sursa şi acesta este Adevărul Final.

„Permite Soarelui să strălucească mult timp deasupra ta,
Toată dragostea să te-nconjoare,
Şi lumina pură din interiorul tău,
Să te călăuzească pe Cale."
Irish Blessing
„Permite-ţi să trăieşti toate zilele vieţii tale."
J.Swift
„Permite lui Dumnezeu (Sursei) să ţi se reveleze ţie,
aşa cum Îl cauţi tu pe El."

John Gilmer

„Fie ca tu să depăşeşti toate dualităţile şi să-ţi găseşti în interior, unde locuieşte adevărata frumuseţe şi împlinire, perechea sufletului tău.“

Autorul

31. Bazele ştiinţifice ale spiritualităţii

În conformitate cu cele mai recente descoperiri ale Fizicii Moderne, înainte de Big Bang (explozia cosmică ce a avut loc acum 15-20 miliarde de ani, şi care stă la baza Universului nostru) exista numai un spaţiu cu 10 dimensiuni, la care noi ne vom referi ca fiind Hiperspaţiu. Cu un singur moment înainte de Big Bang, (momentul zero), acest spaţiu cu 10 dimensiuni era stabil, iar când a avut loc Big Bang-ul, acesta a devenit instabil şi a început să se mişte. Mişcarea sa era (şi încă este) în termenii vibraţiilor.

Ca parte a acestor vibraţii, 4 din cele 10 dimensiuni au început să se extindă exploziv, în timp ce celelalte 6 s-au contractat violent, până când au devenit de mărime infinitezimală. Cele 4 dimensiuni ale Hiperspaţiu-ului sunt încă extinse şi acesta este Universul, pe care noi îi observăm acum, cu cele trei dimensiuni ale sale (lungime, lăţime şi înălţime) şi cu dimensiunea timp, formând împreună spaţiul nostru tradiţional quadridimensional. Aceasta expansiune, asemănătoare cu umflarea unui balon, este observabilă din cauza faptului că alte stele sau galaxii sunt aruncate în afara noastră cu viteze mari. Cu mult mai puţin decât o milisecundă (10^{-43} secunde) după Big Bang, celelalte 6 dimensiuni s-au contractat la o mărime mult mai mică decât un milimetru (10^{-33} cm) şi prin urmare aceste 6 dimensiuni au rămas pentru noi invizibile, aşa cum acest Hiperspaţiu cu 10 dimensiuni pare a fi doar cu 4 dimensiuni.

Interesant este că în concordanţă cu „Teoria Superstring-urilor”, aceste 6 dimensiuni continuă să vibreze ca părţi ale vibraţiilor Hiperspaţiu-lui şi formează un număr infinit de particule unidimensionale invizibile, numite Superstring-uri”.

Natura „Superstring-urilor” a fost descrisă la începutul acestei cărţi. Ştim că „Superstring-urile”
se comportă, metaforic vorbind, precum coardele chitarei, fiecare vibrând cu frecvenţă diferită. Mişcarea lor vibraţională constituie un câmp uriaş, pe care noi l-am numit Câmp de Energie Universală. La vibraţii joase (şi energii joase) „Superstring-urile” apar ca fiind materia pe care o vedem în jurul nostru, inclusiv copaci, flori, pământ, corpurile noastre etc. La vibraţii înalte, „Superstring-urile” ne rămân invizibile, dar ele formează Câmpul de Energie Universală subtil. Fiecare „Superstring” transportă energie, Energia Universală, care este cea mai fundamentală energie în Univers, din toate formele de energie ce există. Am văzut aceasta tot timpul, această energie este transferată de la Câmpul Universal subtil către o formă grosieră (mai densă) a Câmpului Universal, care este câmpul individual sau persoana, la nivele foarte intense, în timpul tratamentelor cu Energie Universală.

Tot ceea ce vedem noi în jurul nostru, de la copaci la munţi şi la stele, sunt doar vibraţiile „Superstringurilor” percepute în spaţiu-timp, quadridimensional, pe care noi îl numim Universul nostru.

„Superstring-urile" însele sunt vibraţii ale Hiperspaţiului invizibil cu 6 dimensiuni, iar tot ce este în jurul nostru nu este nimic altceva decât vibraţiile Hiperspaţiu-lui. Cel mai fundamental Adevăr este acela, totul este Hiperspaţiu şi nimic nu este altceva decât Hiperspaţiu şi Hiperspaţiul este Sursa, Dumnezeu sau Tu cel adevărat. Noi avem percepţia iluzorie a mai multor obiecte separate în domeniul spaţiu-timp, quadridimensional, numai pentru că celelalte 6 dimensiuni, proiectate în cele 4 dimensiuni familiare nouă, apar conştiinţei noastre ca obiecte, maşini, corpuri, stele etc., care nu sunt nimic altceva decât vibraţii ale Hiperspaţiului (Sursei).
Observăm că „Superstring-urile" NU sunt părţi sau obiecte ale Hiperspaţiului cu 10 dimensiuni, ele sunt dimensiunile însele ale Hiperspaţiului. Totuşi, reflexiile lor (proiecţiile) în spaţiul nostru tradiţional quadridimensional, apar ca obiecte sau ca părţi ale Universului aşa cum noi îl observăm. Prin urmare, când sunt văzute cele 4 dimensiuni spaţiu – timp, chiar dacă manifestarea fiecărui „Superstring" apare a fi o minusculă parte a Universului nostru fizic, aceasta este o iluzie, pentru că fiecare „Superstring" este Hiperspaţiul Însuşi. Pentru acelaşi motiv, fiecare particulă subatomică, fiecare atom, celulă, corp, stea etc. este Hiperspaţiul Însuşi şi de aceea,
chiar dacă tu ca persoană pari a fi o mică parte a Universului fizic, în realitate întregul Univers este în interiorul tău sau mai precis, Tu eşti Universul. Această formulare este corectă pentru că tot ceea ce există este Hiperspaţiu şi dacă Tu eşti Acela, atunci Universul (manifestarea Hiperspaţiului) eşti de asemenea „Tu". (Vezi discuţiile despre holograme, referitoare la acest argument.
Toate entităţile (care sunt în realitate „Superstring-uri") interacţionează cu spaţiul quadridimensional, în care ele se mişcă şi sunt forme inseparabile ale acestuia. (Acesta este din cauză că toate entităţile, la fel de bine ca şi spaţiu-timp, sunt dimensiuni ale unicului Hiperspaţiu) Implicaţiile acestui fapt sunt fenomenale. Rezultă că totul, incluzându-ne şi pe noi înşine, este conectat intim cu spaţiul quadridimensional, care în trecut se credea a fi separate de noi.
Pe scurt: Sursa este Hiperspaţiul cu 10 dimensiuni. Vibraţiile acestui Hiperspaţiu, care include şi vibraţiile „Superstring-urilor" este de fapt Sursa în Mişcare. Sursa în Mişcare cu cele 10 dimensiuni şi vibraţiile sale este Universul nostru Adevărat, însă celelalte 6 dimensiuni ale sale nu ne sunt nouă vizibile. Aceste 6 dimensiuni, cu vibraţii diferite (sau „Superstring-uri"), apar simţurilor noastre mai mult ca materia pe care noi o vedem în jur. Acesta este Universul fizic sau manifestarea Sursei.
Acum se pune întrebarea, cum pot „Superstring-urile" invizibile, să apară simţurilor noastre (sau conştiinţei noastre) ca obiecte vizibile? Răspunsul poate fi dat numai după o scurtă descriere a fenomenului neaşteptat. Un fenomen neaşteptat are loc atunci când un sistem formează brusc un alt sistem, diferit şi radical (sau un nivel diferit al realităţii). Cu alte cuvinte, chiar dacă sistemul original inerent rămâne acelaşi, în anumite condiţii el arată o proprietate bruscă şi neaşteptată, care nu era înainte, dar care face ca sistemul original să pară a fi un sistem cu totul diferit, o structură neaşteptată sau un alt nivel al organizării (sau alt nivel al realităţii). Un exemplu simplu: gheaţa este o structură neaşteptată, care provine din apă numai în condiţii specifice, în acest caz, temperaturile foarte scăzute. Deci, acesta este un caz foarte obişnuit (gheaţă-apă), dar alte fenomene

neaşteptate pot fi radicale. Ele produc forme noi, ce nu sunt aşteptate pe bazele unui nivel fundamental. În cele mai multe cazuri, analiza în amănunt nu ne ajută prea mult, pentru că ea nu ne spune prea multe despre complexitatea şi bogăţia acestui nou nivel de organizare. Fenomenul neaşteptat în fizică, lucrează precum miracolul. Universul fizic, pe care noi îl observăm, este o structură neaşteptată a „Superstring-urilor” fundamentale (sau Câmpul de Energie Universală).

Dar cum apare el ?

Pentru a răspunde la această întrebare, să ne întoarcem înapoi cu 20 miliarde de ani, în momentul Big Bang.

Iniţial a fost Hiperspaţiul (Sursa). Cu Big Bang-ul, el s-a mişcat şi a creat Sursa în Mişcare, un Univers vibraţional cu 10 dimensiuni, care este foarte puţin asemănător cu Universul fizic quadridimensional, observat de noi acum. La mult mai puţin de o milisecundă (10^{-43} secunde) după Big Bang, cele 4 din cele 10 dimensiuni s-au extins (mai târziu au stabilit spaţiul – timp, cunoscut nouă) şi celelalte 6 dimensiuni s-au contractat la o mărime mult mai mică decât un milimetru (10^{-33} cm), formând „Superstring-urile” vibratoare. Energia Universului (Hiperspaţiu) era atunci la un nivel neaşteptat de 10^{26} eV (această energie este mai mare decât orice ne-am putea noi imagina). În acest punct, domeniul vibraţiilor (variaţiile în nivel, nu nivelul însuşi) era mic, vibraţiile (frecvenţa) şi energia aveau nivele incredibil de mari, cu alte cuvinte ele nu variau mult. Cu timpul, variaţiile în vibraţii şi energie au început să crească, aşa că a apărut un spectru de vibraţie şi energie. Acest spectru a permis vibraţiilor joase, la fel de bine ca şi vibraţiilor înalte, să mişte „Superstring-urile”. Energia iniţială uriaşă, de 10^{26} eV, s-a disipat în afară şi a creat o gamă de energii (mai precis densităţi de energii) între 10^{9} eV şi 10^{25} eV. Acest lucru s-a întâmplat la momentul 10^{-12} secunde. La nivelul inferior al spectrului de energie, adică la nivelul energiei de 10^{9} eV, vibraţiile joase ale „Superstring-urilor” erau foarte dense (strâns unite) şi au creat prima structură neaşteptată – quarcii şi electronii, care au fost primele particule existente în Universul nostru. La celelalte nivele ale spectrului (nivelele de energie medii şi înalte) „Superstring-urile” şi-au păstrat natura lor subtilă şi infinitezimală.

Deci, particulele au apărut numai din „Superstring-uri” la cele mai joase nivele de vibraţie ale energiei. Este important să observăm că fiecare quarc este încă un „Superstring”. Fiecare quarc este doar un nivel mai înalt de organizare al „Superstring-urilor” fundamentale. Altfel spus, quarcii (particulele) apar ca un nivel mai jos al Realităţii, din nivelul mai înalt al Realităţii. Fiecare particulă nu este nimic altceva decât vibraţii dense, forme grosiere ale „Superstring-urilor”, şi ca o proprietate uimitoare a structurilor neaşteptate, quarcii au o dimensiune mai mare decât forma subtilă a „Superstring-urilor”. Pe măsură ce timpul a trecut, variaţiile în vibraţiile „Superstring-urilor” şi spectrul lor de energie a devenit din ce în ce mai larg, permiţând energiilor şi vibraţiilor să devină din ce în ce mai joase. La o milisecundă după Big Bang, la nivelul relativ al energiei de 10^{8} eV, vibraţiile au devenit mai dense şi au format particule mai mari, neutronii şi protonii, care sunt formaţi din quarci. După 3 minute, a fost format nucleul (compus din neutroni şi protoni). După 700 000 ani, energiile din partea de jos a spectrului au ajuns până la 0,01 eV şi vibraţiile acolo au devenit dense şi s-au format primii atomi. Atomii erau mai mari decât orice altă particulă existentă

înainte şi erau formaţi din nucleu şi electroni. La energii mai joase (10 eV), combinaţia atomilor a format moleculele. În mod asemănător, mai târziu, anumite molecule au format celulele vieţii şi celulele au format corpul viu. Unele cellule (neuroni) formează în colectiv creierul sau conştiinţa. Vedem aşadar, că deşi energiile au devenit din ce în ce mai
joase şi vibraţiile au devenit din ce în ce mai dense, a apărut o organizare fundamentală, ca sistem diferit (un nivel următor al organizării) la energia joasă a spectrului. Începând cu „Superstring-urile”, după multe ierarhii, noi avem ceea ce numim materie: copacii, oameni, stele etc., care sunt vizibile, deşi „Superstring-urile” fundamentale sunt invizibile. În acest punct, sunt două importante probleme de observat:

1. Încă există „Superstring-uri” invizibile la energii înalte ale spectrului, pe care noi le-am denumit înainte în text Câmp de Energie Universală subtil, (asta poate explica de ce astrofizicienii caută încă ceea ce este numită pierderea masei Universului neînţelegând că acesta este Câmpul invizibil, subtil, de Energie Universală, care nu are masă şi nu este detectabil). Aceste „Superstring-uri” nu apar ca materie, dar interacţionează cu aceasta, sunt răspândite peste tot şi noi le-am văzut aducând corpurilor noastre, Energie Universală suplimentară.
2. Ceea ce numim noi materie şi ceea ce noi vedem ca materie diferită în jurul nostru, nu este nimic altceva decât vibraţiile dense ale „Superstring-urilor”, la energii joase. Corpurile noastre sunt individualizări grosiere ale Câmpului de Energie Universală, care apare ca materie solidă conştiinţelor noastre. Deci, numai atunci când conştiinţa apare, apare împreună cu ea şi iluzia materiei şi falsa senzaţie a separării. Noi ştim că Universul este format numai din forme de vibraţii subtile şi dense şi din nimic altceva. Materia este însă numai o etichetă, o iluzie, un adevăr limitat pe care noi îl folosim pentru a descrie vibraţiile dense. Devine acum clar că atât corpurile noastre, cât şi tot ce ne înconjoară, sunt corpuri energetice, iar materia solidă, separată, este o iluzie creată de mintea noastră.

Motivul pentru care mintea noastră (conştiinţa) vede diferenţele în existenţa din jurul nostru (precum o maşină, corp, aer) este doar pentru că totul vibrează cu frecvenţe variate. Nivelul, adică cantitatea sau mărimea vibraţiilor „Superstring-urilor”, determină tipul quarcului care apare, iar combinaţiile diferite ale vibraţiilor determină ce tip de atomi se va manifesta etc. Motivul pentru care noi simţim lucrurile ca fiind solide, este numai din cauză că există câmp electromagnetic (forţă) între corpurile noastre şi obiectele pe care le atingem, care există şi între fiecare atom şi care dă falsa senzaţie de soliditate. Forţa electromagnetică nu este nimic altceva decât o vibraţie diferită a „Superstring-urilor”. La început, în jurul momentului 10^{-40} secunde, „Superstring-urile” au format o singură forţă unificată, ce mai târziu în timp s-a divizat în forţe nucleare slabe şi tari, gravitaţie, forţe electromagnetice, care sunt toate generate de bozoni, deci toate particulele şi forţele în natură sunt doar vibraţii.

Dacă diferenţele între obiecte sunt iluzii şi dacă soliditatea obiectelor pe care noi le atingem este tot o iluzie, atunci înseamnă că percepţia noastră asupra materiei şi separării este tot o iluzie sau un nivel foarte jos al realităţii. Realitatea fundamentală este aceea că totul este constituit din vibraţii şi diferenţele ce există sunt urmare a nivelelor de vibraţie. Deci, în realitate, ceea ce vedem noi ca lume fizică, este un ocean de câmpuri vibratorii, ce nu

are graniţe, îmbinate intim unele cu altele. Acesta este adevărata şi frumoasa faţă a Universului nostru, pe care noi am cunoscut-o atât de puţin până acum.
Noi am văzut aceasta din cauza fenomenului neaşteptat. Aceeaşi Sursă (Hiperspaţiu) iese la iveală ca diferite aparenţe, într-un mod ierarhic, iar toate aceste aparenţe diferite (organizări sau sisteme) coexistă simultan, ca fiind aspecte diferite ale Hiperspaţiului. Trebuie să observăm că fiecare aspect este Hiperspaţiul Însuşi, totuşi fiecare aspect sau fiecare aparenţă corespunde unui nivel diferit al Realităţii. Cel mai fundamental, profund sau altfel spus, cel mai înalt nivel al Realităţii este Hiperspaţiul, care este Sursa a tuturor realităţilor. Alte realităţi ce apar din Hiperspaţiu, ca un nivel următor al structurii neaşteptate, sunt totuşi nivele mai joase ale realităţilor, din cauză că toate nivelele realităţilor depind de existenţa lor în Hiperspaţiu (Sursa), în timp ce Hiperspaţiul poate exista independent. Să privim la toate aceste realităţi, una câte una, căci ele joacă un rol foarte important în înţelegerea Adevărului despre Existenţă. Vom diferenţia patru realităţi principale:
Primul nivel al Realităţii este Hiperspaţiul cu 10 dimensiuni sau Sursa.
A doua realitate apare din aceasta şi este planul vibraţiilor nelocalizate. Acest plan reprezintă un nivel mai scăzut al Realităţii, în comparaţie cu primul. El constă în Sursa în Mişcare şi mai special, vibraţiile „Superstring-urilor” cu 10 dimensiuni, care sunt compactările (sau contracţiile) celor 6 dimensiuni ale Hiperspaţiului. Acest al doilea nivel este numit planul vibraţiilor nelocalizate pentru că „Superstring-urile” sunt conectate nelocalizat sau dincolo de spaţiu-timp. Aceasta este foarte adevărat, considerând că factorul cel mai important este că „Superstring-urile” sunt cele 6 dimensiuni ale Hiperspaţiului şi totuşi ele există în afara celor 4 dimensiuni, care constituie spaţiul quadridimensional, convenţional pentru noi.
Al treilea nivel al Realităţii este planul local vibraţional şi se referă la aceleaşi „Superstring-uri”, dar de această dată la reflexiile lor în spaţiul quadridimensional, vizibil nouă. Cu alte cuvinte, acest nivel descrie cum cele 6 dimensiuni ale Hiperspaţiului – „Superstring-urile” – sunt percepute de către celelalte 4 dimensiuni, sau de spaţiul quadridimensional, convenţional nouă. Deci, în timp ce al doilea nivel al Realităţi vede vibraţiile „Superstringurilor” mişcându-se într-un spaţiu cu 10 dimensiuni, al treilea nivel observă mişcarea lor în spaţiul nostrum convenţional, cu 4 dimensiuni, care are o perspectivă mult mai limitată. Acest nivel al Realităţii este local, sau în spaţiu-timp. Cititorul trebuie să observe că deşi celelalte 6 dimensiuni există simultan în Universul nostru, ele sunt invizibile şi noi suntem conştienţi doar de cele 4 dimensiuni, pentru motivul că noi ne asumăm incorect faptul că toate mişcările şi conectările sunt limitate la aceste 4 dimensiuni, dar nu este aşa. Acesta este modul în care vibraţiile sunt percepute în al treilea nivel al Realităţii.
În sfârşit, planul fizic este al patrulea şi cel mai de jos nivel al Realităţii, aceasta este realitatea unde conştiinţa a apărut la marginea cea mai de jos a spectrului de energie. În această realitate, toate vibraţiile apar conştiinţei ca materie, cu alte cuvinte, acesta este Universul fizic de care noi suntem conştienţi. Această realitate este locală şi are cea mai limitată aparenţă.
Interesant este că toate aceste patru realităţi există în acelaşi timp în Universul nostru, deşi noi suntem de cele mai multe ori conştienţi numai de

cel de al patrulea nivel al realităţii. Aici trebuie să ne oprim şi să înţelegem ce este localizarea şi Nelocalizarea.
Înainte de 1964, fizicienii gândeau că Universul era local. Local înseamnă că dacă două obiecte A şi B erau separate şi distanţate în spaţiu, pentru ca primul obiect A, să-l influenţeze pe al doilea obiect B, trebuie să călătorească în spaţiu, pe drumul către obiectul B şi să-l influenţeze fizic, sau să trimită un semnal către B şi acest semnal să poată călători în spaţiu, să-l găsească şi să-l afecteze pe B. Dacă A nu poate face aceasta, înseamnă că A nu este în legătură cu B. Cu alte cuvinte, în conformitate cu localizarea, toate legăturile sunt realizate prin spaţiul nostru quadridimensional şi sunt limitate. Ceea ce noi vedem a fi separat, este în parte datorită localizării aparente. Noi gândim că dacă două lucruri sunt depărtate, între ele nu există nici o legătură, iar dacă sunt unul lângă altul, ele au legătură. În 1964, fizicianul Bell a dovedit că această teorie era greşită, el a avut o străfulgerare în al doilea nivel al Realităţii. Bell a arătat că două obiecte se pot influenţa unul pe altul şi influenţa nu trebuie să călătorească în spaţiul quadridimensional, convenţional pentru noi. Aceasta înseamnă că două entităţi, aflate la orice distanţă sunt conectate şi se pot influenţa una pe alta instantaneu.
Nelocalizarea indică existenţa unui tărâm invizibil nouă, dar care este aici şi există la un nivel foarte adânc şi la acest nivel orice lucru este conectat cu orice altceva, dincolo de limitările spaţiu – timp. În timp ce localizarea înseamnă în spaţiu şi timp, nelocalizarea înseamnă dincolo de spaţiu şi de timp. Conform nelocalizării, două entităţi sunt conectate chiar dacă ele sunt depărtate în spaţiu, aşa că spaţiul-timp quadridimensional tradiţional şi limitările nu mai au nici o importanţă, fiind depăşite. Sub lumina acestor informaţii, al patrulea nivel al Realităţii devine acum mult mai clar.
Deci, „Superstrig-urile sau vibraţiile sunt Hiperspaţiul cu 6 dimensiuni. Aceasta implică două lucruri, primul înseamnă că ele sunt echivalente cu Hiperspaţiul (cu alte cuvinte, ele nu sunt doar obiecte în el sau părţi ale lui), al doilea, ele sunt în esenţă dincolo de spaţiul nostru quadridimensional, tradiţional. Dacă ele sunt în afara spaţiului-timp, prin definiţia de mai sus ele nu sunt localizate, deci chiar dacă proiecţiile lor apar a fi localizate în spaţiu-timp, în realitate ele nu sunt.
Aceste lucruri implică următoarele: ca parte a celui de al patrulea nivel al Realităţii, numai entităţile ce sunt unele lângă altele, sunt conectate. Ca parte a celui de al treilea nivel al Realităţii, toate entităţile sunt în esenţă vibraţii, dar numai vibraţiile aceleia care este în imediata vecinătate a celeilalte se conectează. Ca parte a celui de al doilea nivel al Realităţii, este adevărat că orice vibraţie este conectată cu orice altă vibraţie şi nu contează cât de departe se află ele. Dacă vibraţii („Superstring-urile”) sunt conectate în 6 dimensiuni, cum ar putea fi ele permanent separate? În sfârşit, al patrulea nivel al Realităţii spune că toate vibraţiile sunt una cu Hiperspaţiul şi totul este Sursa Însăşi.
În rezumat: toate obiectele şi toţi oamenii sunt vibraţii şi orice lucru este conectat cu orice altceva, nelocalizat, dincolo de spaţiu-timp. Aceasta se poate datorită localizării (şi din cauza percepţiilor conştiinţei noastre, căreia lucrurile îi apar separate), dar şi din cauza nelocalizării fundamentale (prin care orice lucru din Univers este adânc conectat). La al patrulea nivel al Realităţii, noi observăm materia (soliditate, diversitate) şi separaţia. Al treilea nivel al Realităţii spune că toată materia este constituită din vibraţii, deşi nu

toate vibraţiile sunt conectate, ci numai acelea ce se înconjoară unele pe altele – aceasta este o conectare locală. Diferenţele în materie sunt depăşite în această realitate unde există asemănare şi armonie. Al doilea nivel al Realităţii arată că toată materia este vibraţie şi totul este conectat cu totul. Distanţa în spaţiu-timp este irlevantă. Această realitate indică că separaţia este depăşită în întregime şi există Integralitatea în Univers. În sfârşit, cel mai înalt şi primul nivel al Realităţii ne arată pur şi simplu că toate obiectele, toate vibraţiile, toţi oamenii nu sunt decît Sursa însăşi. Această realitate depăşeşte Nemărginirea. Aici există Unitatea. Această realitate indică că universul nostru real este holografic, cu alte cuvinte Tu nu eşti numai parte a Universului, dar Tu eşti Universul sau Universul este în Tine (în concordanţă cu holografia – o ramură a opticii – din fiecare mică parte a unei imagini fotografice, întreaga imagine poate fi construită înapoi, aşadar o mică parte conţine în mod surprinzător întregul). Pur şi simplu, orice lucru este conectat cu orice alt lucru, din cauză că el este una cu Hiperspaţiul sau Sursa.

În acest moment, cititorul ar trebui să înţeleagă că Universul nostru perceput fizic este cel mai de jos nivel al Realităţii, în comparaţie cu cele mai fundamentale realităţi ale Integralităţii şi Unităţii. Universul fizic de care noi suntem conştienţi este numai o manifestare limitată a Sursei. Universul nostru real este un Univers vibraţional cu 10 dimensiuni (Sursa în mişcare) şi nu Universul nostru fizic, quadridimensional. Fiecare materie, fiecare persoană în Universul nostru, de fapt există în acest plan cu 10 dimensiuni şi este conectată cu orice altă persoană sau cu orice alt lucru în Univers, deşi pot să apară separate în spaţiu-timp.

Odată ce noi ştim sta devine clar că percepţiile extraordinare nu sunt de loc extraordinare. Telepatia, este din cauza conexiunii noastre intime, nelocalizate, din afara spaţiului tridimensional. Visele profetice sau înţelepciunea intuitivă se datorează conectării nelocalizate, dincolo de timpul unidimensional. În primul caz este depăşit spaţiul, în al doilea caz este depăşit timpul. Acum înţelegem cum vindecăm la distanţă şi cum să accesăm Energia Universală nelocalizat de la Câmpul Universal îndepărtat. Nelocalizarea exprimă de asemenea conştiinţa colectivă sau lipsa ei, prin care toate minţile sunt conectate şi mai mult orice informaţie din viitor sau din trecut este în interiorul nostru şi poate fi accesată (ca fiind dincolo de timp sau nelocalizată în timp), atâta vreme cât noi suntem receptivi la aceasta.

Deci, nelocalizarea este un adevăr mult mai fundamental în Univers decît localizarea. Aceasta înseamnă că chiar dacă lucrurile pot sau nu pot fi conectate localizat în spaţiul quadridimensional, ele sunt întotdeauna conectate nelocalizat. Chiar şi „Superstring”-urile sunt conectate nelocalizat, iar proiecţiile lor, pe care le percepem în spaţiul quadridimensional, apar ca fiind conectate numai localizat. Deci, fiecare influenţă este mai întâi nelocală, din cauză că localizarea apare din nelocalizare. Să dăm un exemplu. Când noi direcţionăm Energie Universală sau în gând, de la punctul A la punctul B, aflate la distanţă, energia sau gândul pot să traverseze spaţiul prin intenţie inconştientă, însă nu este necesar atunci când noi suntem conştienţi de legătura nelocală dintre A şi B. A şi B apar a fi la distanţă, numai în percepţia noastră. Apoi, noi putem face gândul sau energia să fie transferat de la A la B instantaneu, fără nici o călătorie în spaţiu. În realitate, toate influenţele locale

sunt purtate de natura nelocală. Un exemplu simplu este apariţia în mintea noastră a unui gând despre o persoană pe care nu o aşteptăm să vină şi ea tocmai soseşte.
Altă implicaţie a diverselor nivele ale Realităţii este faptul că înţelegerea, scopul şi determinarea, sunt concepte neaşteptate, ce există numai la nivele joase ale Realităţii. Când noi privim la Adevăr dintr-un nivel adânc sau înalt al Realităţii, conceptele nu mai există acolo. Sursa nu are o preferinţă pentru aceasta sau cum să se mişte. Totul se întâmplă în interiorul Ei Însăşi şi nu poate să se separe de mişcarea sa – să controleze mişcarea, aşa cum face mintea cu corpul. Aceasta este într-o stare a Unităţii (şi Acesta este Adevăratul Tu). Mişcarea ei apare spontan.
Ca un rezultat, mişcarea vibraţiilor în Univers este expresia lor însele, într-un mod aleator – precum este dansul liber. Şi atunci, la cel mai de jos nivel al Realităţii (a patra realitate), conştiinţa (mintea) apare şi cu ea apar judecata, intenţia, scopul şi determinarea. Toate acestea nu erau înainte.
Fizicienii confirmă acest fapt în Fizica Cuantică. Universul este o întâmplare inerentă, deşi el ne apare determinat. În conformitate cu realităţile cele mai înalte, nu există nici un alt scop în viaţă, decât să trăieşti. Ţelurile spirituale sunt minunate dar pastreaza in minte ca ele se intampla intotdeauna neasteptaptat in fenomenologie (manifestare) şi nimic nu se întâmplă Adevăratului Tu sau Sursei, când mintea ta este spirituală. Adevărul Final este că Tu eşti Adevărul şi în loc să-L cauţi, bucură-te Tu, fiind chiar El, pentru că Tu eşti deja Acela. Nu ar trebui să uităm că toată învăţătura este realizată doar din concepte şi din indicatori ai Adevărului şi Tu eşti deja Acel Adevăr înaintea învăţăturii. Când există înţelegere intuitivă şi completă că „Totul este Dumnezeu sau Sursa” nu mai este necesară nici o învăţătură.
În concluzie, Universul fizic este mai mult o creaţie a minţii tale, pentru că adânc, dincolo de orice lucru, sunt vibraţii nonfizice şi orice lucru este conectat cu oricare altul.
Tot ce există este Sursa – Hiperspaţiul – „Nimicul”, în afara „Totului” – Universul care a apărut şi s-a manifestat. Tu nu eşti limitat la persoana pe care Tu o reprezinţi, Tu eşti chiar Sursa Întregii Creaţii.

Dragă cititorule,

Fie ca Tu să te bucuri şi să sărbătoreşti Natura Ta Dumnezeiască, în fiecare moment al Prezenţei Tale Eterne.

Autorul

S f â r ş i t